

วิธีแห่งการผสมผสานมรดกวัฒนธรรม: การสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพ
และความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี

คุณฉวีนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

THE WAY OF CULTURAL HERITAGE INTEGRATION: THE CREATION OF MIXED MEDIA ART
FROM AESTHETIC ELEMENTS AND CULTURAL MEANINGS OF JIANSHUIZITAO AND
HUAYAOYI EMBROIDERY ART

A DISSERTATION SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR DOCTOR DEGREE OF PHILOSOPHY
IN VISUAL ARTS AND DESIGN
FACULTY OF FINE AND APPLIED ARTS
BURAPHA UNIVERSITY
2025
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมคุณภาพนิพนธ์และคณะกรรมการสอบคุณภาพนิพนธ์ได้พิจารณาคุณภาพนิพนธ์ของ LI LI ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมคุณภาพนิพนธ์

คณะกรรมการสอบคุณภาพนิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

.....

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงวุฒิ เอกภูมิวงศา)

..... กรรมการ

(ดร.ชูศักดิ์ สุวิมลเสถียร)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

..... กรรมการ

(ศาสตราจารย์ภรดี พันธุ์ภากร)

..... คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เสกสรรค์ ตันยาภิรมย์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับคุณภาพนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์และการออกแบบ ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอียด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

63810111: สาขาวิชา: ทักษะศิลป์และการออกแบบ; ปร.ด. (ทัศนศิลป์และการออกแบบ)
 คำสำคัญ: วิธีแห่งการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรม, เครื่องปั้นดินเผาจือเถา, ศิลปะผ้าปักฮวาเยออี, องค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรม, ศิลปะสื่อผสม
 LI LI : วิธีแห่งการผสมผสานมรดกวัฒนธรรม: การสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี. (THE WAY OF CULTURAL HERITAGE INTEGRATION: THE CREATION OF MIXED MEDIA ART FROM AESTHETIC ELEMENTS AND CULTURAL MEANINGS OF JIANSHUIZITAO AND HUAYAOYI EMBROIDERY ART) คณะกรรมการควบคุมคุณภาพนิพนธ์: ภาควิชาทัศนศิลป์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2568.

การวิจัย เรื่อง วิธีแห่งการผสมผสานมรดกวัฒนธรรม : การสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามรดกทางวัฒนธรรม เครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजิเยนซูยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออีอำเภอสือผิง มณฑลยูนนาน วิเคราะห์องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออี ได้แก่ รูปทรง พื้นผิว ลวดลาย และสีสันทลอดจนการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजิเยนซูยและผ้าปักฮวาเยออีเพื่อการออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมโดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร การสำรวจภาคสนาม การออกแบบเชิงสร้างสรรค์และการวิจัยเชิงวิเคราะห์

จากการวิจัย พบว่า เครื่องปั้นดินเผาจือเถาเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของอำเภोजิเยนซูย มีประวัติศาสตร์ยาวนาน เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีองค์ประกอบของชาวฮั่นเป็นหลัก และมีวัตถุดิบหลักคือ ดินเผา 5 สี ได้แก่ แดง ม่วง ขาว เขียว และเหลือง วิธีทำผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจือเถามีหลายขั้นตอน ได้แก่ การนวดดิน การปั้นขึ้นรูป การแกะสลัก การเติมดินสี การเผา การขัดแบบไม่เคลือบ เป็นต้น ส่วนผ้าปักฮวาเยออีเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าฮวาเยออี อำเภอสือผิง มณฑลยูนนาน ลวดลายและสีสันทของผ้าปักฮวาเยออีคือการบันทึกเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของชนเผ่าฮวาเยออีและส่วนใหญ่นิยมใช้กับเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออี จากการวิเคราะห์ทำให้ค้นพบองค์ประกอบทางสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออี ประกอบด้วย รูปทรงกาน้ำชา สีสันท ลวดลาย เนื้อสัมผัส เทคนิค และความหมายทางวัฒนธรรม เมื่อนำองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมมาผสมผสานร่วมกับวิธีการสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจึงได้ออกมาเป็นผลงาน 3 ชุด ได้แก่ รินชาดอกไม้

จื่อเยาอีและกาน้ำชาผ้าปักอี ประกอบด้วย ผลงานสองมิติที่เน้นลักษณะการตกแต่งองค์ประกอบและ ผลงานชุดน้ำชาสามมิติที่เน้นย้ำด้านการใช้งานเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา การผสมผสานระหว่างสื่อ 3 วัสดุ ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผา ผ้า และการปักผ้า ตลอดจนรูปร่างของเครื่องปั้นดินเผาและจินตนาการ ในการปักผ้า คือวิธีการสำคัญในการสืบทอด การพัฒนา การสั่งสมความรู้และการสร้างสรรค์ผลงาน ทั้งนี้ การสร้างสรรค์ใหม่ในครั้งนี่ยังมีส่วนช่วยให้มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีชีวิตใหม่ขึ้นอีกครั้ง

63810111: MAJOR: VISUAL ARTS AND DESIGN; Ph.D. (VISUAL ARTS AND DESIGN)

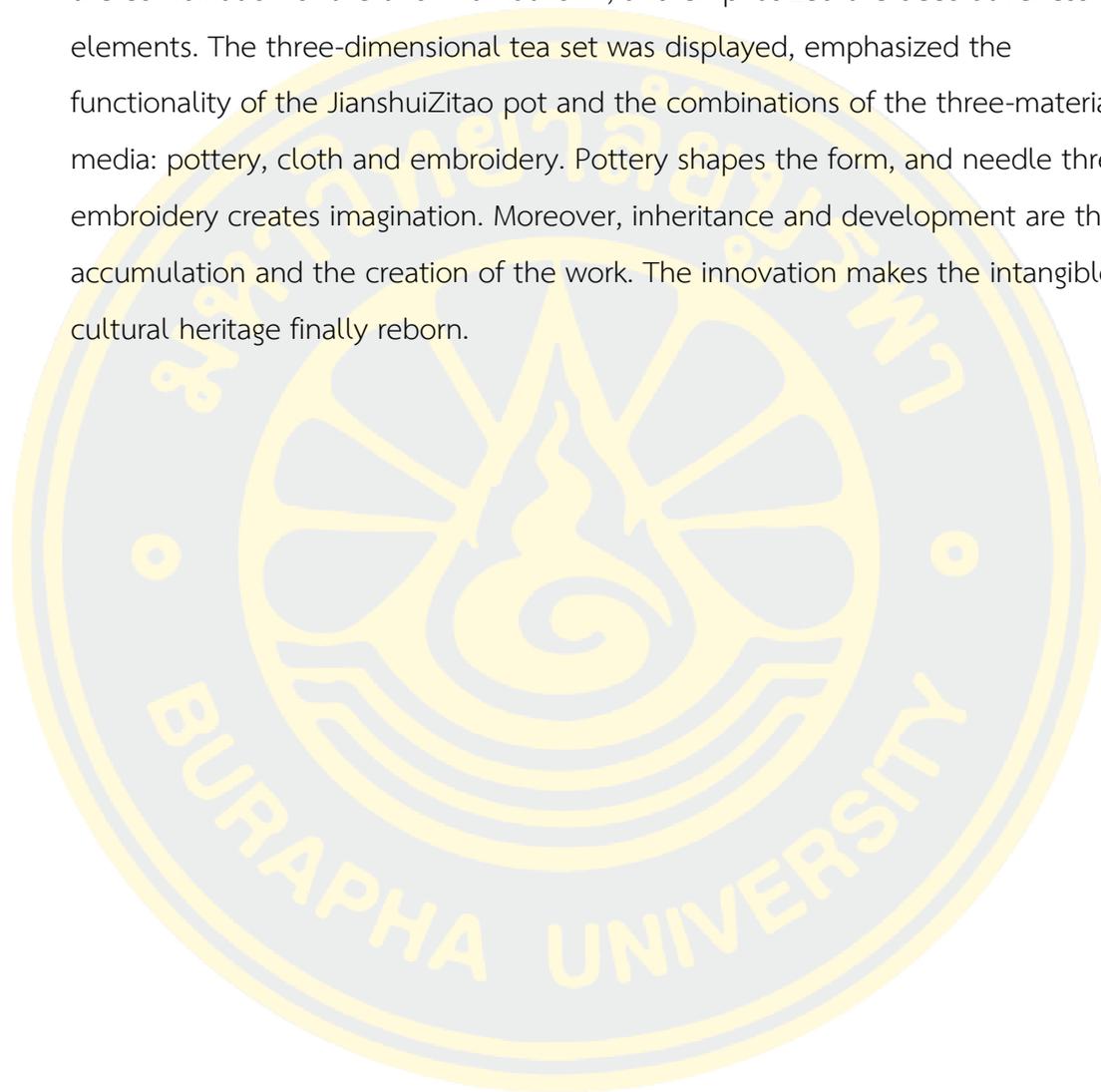
KEYWORDS: The way of Cultural heritage integration, Zitao Pottery, Huayao Yi Embroidery Art, Aesthetics Element and Cultural connotation, Mixed Media Art

LI LI : THE WAY OF CULTURAL HERITAGE INTEGRATION: THE CREATION OF MIXED MEDIA ART FROM AESTHETIC ELEMENTS AND CULTURAL MEANINGS OF JIANSHUIZITAO AND HUAYAOYI EMBROIDERY ART. ADVISORY COMMITTEE: PORADEE PANTHUPAKORN, CHUSAK SUVIMOLSTIEN 2025.

THE WAY OF CULTURAL HERITAGE INTEGRATION: THE CREATION OF MIXED MEDIA ART FROM AESTHETIC ELEMENTS AND CULTURAL MEANINGS OF JIANSHUIZITAO AND HUAYAOYI EMBROIDERY ART, The research demonstrated the cultural heritage, JianshuiZitao in Jianshui and Huayao Yi Embroidery Art in Shiping, Yunnan. The aesthetic elements and cultural significance of Zitao and Huayao Yi Embroidery were analyzed, including shape, texture, pattern and color, were summarized. The combinations of the aesthetic elements and cultural significance of JianshuiZitao, Huayao Yi Embroidery, and mixed media art were designed and created. Literature research method, field investigation method, creative design method and analytical research method were applied to the study.

The research found that JianshuiZitao, as a specialty in Jianshui, has a long history. It is an intangible cultural heritage with Han elements as the main feature which uses five-color pottery clay such as red, purple, white, green and yellow as the raw materials. In addition, it is made into Zitao products through mud making, wheel throwing, carving and filling, firing, unglazed polishing and other processes. Shiping Huayao Yi Embroidery is an intangible cultural heritage of the Huayao Yi in Shiping, Yunnan. The patterns and colors of Huayao Yi embroidery are the record of nature by the Huayao Yi people, and are mostly used in the clothing of the Huayao Yi people. The analysis revealed that the aesthetic elements of JianshuiZitao and Huayao Yi Embroidery included pot shape, color, pattern, texture, technique and cultural significance. The aesthetic elements and cultural significance

of Jianshui Zitao and Huayao Yi embroidery were analyzed, and the mixed media art method was used to integrate and create artistic works. Three series of works : Pouring Flower Tea, Zi Yao Yi and Yi Embroidered Teapot were produced, showed the combination of the two in a flat form, and emphasized the decorativeness of the elements. The three-dimensional tea set was displayed, emphasized the functionality of the JianshuiZitao pot and the combinations of the three-material media: pottery, cloth and embroidery. Pottery shapes the form, and needle thread embroidery creates imagination. Moreover, inheritance and development are the accumulation and the creation of the work. The innovation makes the intangible cultural heritage finally reborn.

กิตติกรรมประกาศ

แนวคิดการบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ไม่เพียงแต่เป็นเนื้อหาของการวิจัยมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงสาขาวิชาศิลปะ การจัดการ และสาขาวิชาอื่นๆ ด้วย ผู้วิจัยให้ความสนใจกับการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืนของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และตระหนักถึงความซับซ้อนของทฤษฎีในสาขานี้และความยากลำบากของการพัฒนา ในระหว่างการศึกษาระดับปริญญาเอกผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ทำให้ได้เพิ่มพูนความรู้ของผู้วิจัยในด้านนี้

การทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะความกรุณาของอาจารย์ที่ปรึกษาศาสตราจารย์ ภรดี พันธุมภักดิ์ ท่านได้สอนให้ผู้วิจัยได้เรียนรู้ทัศนคติทางวิชาการที่เข้มงวดและสมจริง ทัศนคติในการทำงานที่ขยันขันแข็งของท่านช่วยเพิ่มระดับความรู้และวางรากฐานการวิจัยที่มั่นคงให้กับผู้วิจัย ในระหว่างการอภิปรายทางวิชาการ ท่านได้ให้ความกระจ่างแก่ผู้วิจัยด้วยความเข้าใจอย่างมีอหิชาในประเด็นต่างๆ จนทำให้ผู้วิจัยค่อยๆ เชี่ยวชาญวิธีการวิจัยและแนวคิดการวิจัยมากมาย ไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าทางวิชาการหรือการเติบโตส่วนบุคคล ผู้วิจัยล้วนได้รับความดูแลจากท่านเป็นอย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาและน้ำใจของท่านเป็นอย่างสูง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ สำหรับข้อคิดเห็นอันทรงคุณค่าระหว่างทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งช่วยปรับปรุงคุณภาพของงานวิจัยได้เป็นอย่างดีสำหรับข้อคิดเห็นอันทรงคุณค่าระหว่างทำวิทยานิพนธ์ ซึ่งช่วยปรับปรุงคุณภาพของงานวิจัยได้เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านและเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนที่คอยดูแลตลอดการเรียนที่มหาวิทยาลัยบูรพา

ในการเดินทางครั้งใหม่ในอนาคต ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใด ผู้วิจัยจะก้าวต่อไปอย่างมั่นคงและมั่นใจด้วยความกตัญญู มิตรภาพ ความรับผิดชอบ ความคาดหวัง และความฝัน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฐ
สารบัญภาพ.....	ท
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
คำถามการวิจัย.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	4
ขอบเขตการวิจัย.....	5
วิธีการวิจัย.....	5
ขั้นตอนการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
บทที่ 2 เอกสารข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
ภาพรวมทั่วไปของมณฑลยูนนาน.....	10
เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ.....	11
อำเภอเจี้ยนสุ่ย.....	13
อำเภอซือผิง.....	25

ทฤษฎีศิลปะการตกแต่ง	28
ทฤษฎีศิลปะสื่อผสม	30
สุนทรียภาพทางศิลปะ	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
สรุปท้ายบท	41
บทที่ 3 ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี	42
ประวัติศาสตร์และการพัฒนาเครื่องปั้นดินเผาจือเถา	42
เครื่องใช้ที่เป็นตัวแทนของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภอเจ็ยนสึย	46
การลงพื้นที่สำรวจเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในอำเภอเจ็ยนสึย	48
เทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภอเจ็ยนสึย	56
การวิเคราะห์องค์ประกอบสุนทรียภาพกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภอเจ็ยนสึย	71
การลงพื้นที่ศึกษาอำเภอสือผิง	81
ศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง	85
เทคนิคการปักและลวดลายผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง	90
การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ	96
สรุปท้ายบท	106
บทที่ 4 สุนทรียภาพ ความหมายทางวัฒนธรรมจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปัก ฮวาเยออี สู่การ สร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสม	107
การสกัดองค์ประกอบสุนทรียภาพจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจ็ยนสึยและผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง	107
การสกัดองค์ประกอบความงามจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจ็ยนสึย	107
ความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจ็ยนสึย	110
การสกัดองค์ประกอบความงามจากผ้าปักฮวาเยออีอำเภอสือผิง	111
ความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าปักฮวาเยออี	121

การผสมผสานมรดกวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออี	122
ผลงานชุดที่ 1	122
ผลงานชุดที่ 2	123
ผลงานชุดที่ 3	128
ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบแบบร่าง	129
ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน	129
เครื่องมือและอุปกรณ์	129
กระบวนการสร้างสรรค์	132
สรุปท้ายบท	156
บทที่ 5 การวิเคราะห์ผลงาน	158
การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 1 รินชาดอกไม้	158
การวิเคราะห์สุนทรียภาพ	158
การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม	162
การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 2 จือเยออี	167
การวิเคราะห์สุนทรียภาพ	167
การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม	173
การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 3 กาน้ำชาผ้าปักอี	179
การวิเคราะห์สุนทรียภาพ	179
การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม	183
สรุปท้ายบท	185
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	186
สรุปผลการวิจัย	186
อภิปรายผล	188
ข้อเสนอแนะ	190

บรรณานุกรม..... 191

ประวัติย่อของผู้วิจัย..... 194

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 เครื่องใช้ที่เป็นตัวแทนของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย.....	46
ตารางที่ 2 การวิเคราะห์รูปทรงกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย.....	72
ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย.....	74
ตารางที่ 4 การวิเคราะห์พื้นผิวกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย.....	78
ตารางที่ 5 องค์ประกอบลวดลาย.....	86
ตารางที่ 6 รูปแบบลวดลาย.....	90
ตารางที่ 7 เทคนิคการปักผ้าฮวาเยออี.....	94
ตารางที่ 8 การสกัดรูปทรงเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ย.....	107
ตารางที่ 9 การสกัดสีสันทึบเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ย.....	109
ตารางที่ 10 การสกัดลวดลายผ้าปักฮวาเยออีอำเภอสือผิง.....	111
ตารางที่ 11 ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ.....	129
ตารางที่ 12 ชุดที่ 1 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”.....	132
ตารางที่ 13 ชุดที่ 2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จือเยออี”.....	138
ตารางที่ 14 ชุดที่ 3 ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จือเยออี”.....	153
ตารางที่ 15 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 1.....	166
ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบระหว่างดินเหนียวจือเถาและดินเหนียวโพลีเมอร์.....	170
ตารางที่ 17 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 2.....	179
ตารางที่ 18 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 3.....	184

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
ภาพที่ 2 แผนที่เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ	12
ภาพที่ 3 แผนที่อำเภอเจี้ยนสุ่ย	14
ภาพที่ 4 หมู่บ้านหว่านเหยา 1	15
ภาพที่ 5 หมู่บ้านหว่านเหยา 2	16
ภาพที่ 6 ดินขาวและดินเหลืองบริเวณด้านหลังภูเขาของหมู่บ้านหว่านเหยา	16
ภาพที่ 7 กาน้ำชาดินเผาจื่อเถา อำเภอเจี้ยนสุ่ย	17
ภาพที่ 8 ศาลาริมน้ำสวนบ้านจู้	18
ภาพที่ 9 ประตูและหน้าต่างแกะสลักในสวนบ้านจู้	18
ภาพที่ 10 หมู่บ้านถวนซาน	19
ภาพที่ 11 สวนบ้านจาง	20
ภาพที่ 12 ตึกเฉาหยาง	20
ภาพที่ 13 วัดขงจื่อเจี้ยนสุ่ย	21
ภาพที่ 14 สะพานชวงหลง	22
ภาพที่ 15 บ่อน้ำต้ำป่านที่ประตูตะวันตก	22
ภาพที่ 16 บ่อน้ำหลี่ฉวนที่ประตูตะวันออก	23
ภาพที่ 17 พิธีรำลึกถึงขงจื่อที่วัดขงจื่อเจี้ยนสุ่ย	24
ภาพที่ 18 กิจกรรมร้องเพลงfolkและระบำกลองบุหรีของชนเผ่าอี 2	24
ภาพที่ 19 อาหารขึ้นชื่อของอำเภอเจี้ยนสุ่ย	25
ภาพที่ 20 งานแต่งงานของชนเผ่าฮวาเยาอี	27
ภาพที่ 21 ผลงาน “Canyon” (1959) ของ Robert Rauschenberg	32

ภาพที่ 22 ผลงานการวาดภาพพระยะไกลผ่านอินเทอร์เน็ตของ Li Songhua (2003).....	32
ภาพที่ 23 ที่เสียชีวิตหรือดินเผาจื่อเถาสถียเต้ากวงแห่งราชวงศ์ชิง.....	43
ภาพที่ 24 โรงงานศิลปหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา อำเภोजี้ย่นสู่ย	45
ภาพที่ 25 เتامังกรหมู่บ้านหวานเหยา.....	45
ภาพที่ 26 ถนนในหมู่บ้านหวานเหยา	49
ภาพที่ 27 ร้านค้าและโรงงานเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาในหมู่บ้านหวานเหยา.....	49
ภาพที่ 28 ส่วนหนึ่งของเตามังกร.....	50
ภาพที่ 29 การวางเครื่องปั้นดินเผาในเตามังกรและการเผาเครื่องปั้นดินเผา	51
ภาพที่ 30 ภูเขาด้านหลังหมู่บ้านหวานเหยาและดินเหนียวห้าสี	51
ภาพที่ 31 ถนนจื่อเถา	52
ภาพที่ 32 ร้านขายเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา.....	53
ภาพที่ 33 บรรยากาศตอนเช้าและตอนกลางคืนของถนนจื่อเถา.....	53
ภาพที่ 34 ทางเข้าโรงงาน.....	54
ภาพที่ 35 ห้องทำงานเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา	54
ภาพที่ 36 พื้นที่จัดแสดงผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา.....	55
ภาพที่ 37 การจัดแสดงผลงานที่ได้รับรางวัล 1 และรางวัล 2	55
ภาพที่ 38 หอนิทรรศการที่บ้านอาจารย์ Li Jun ที่ตั้งอยู่ในโรงงาน	56
ภาพที่ 39 ดินเหนียว “5 สี”	57
ภาพที่ 40 การนวดดิน.....	58
ภาพที่ 41 การขึ้นรูปบนแป้นหมุน	60
ภาพที่ 42 การปรับแต่งพื้นผิว	62
ภาพที่ 43 การเขียนตัวอักษรตกแต่งลวดลาย	63
ภาพที่ 44 การแกะสลักและเติมสีน้ำหมึกในร่องแกะสลัก	64
ภาพที่ 45 การเติมดินสี	65

ภาพที่ 46 การขุดดิน	66
ภาพที่ 47 การขุดเก็บรายละเอียดชั้นสุดท้าย.....	66
ภาพที่ 48 การเชื่อมพวยกาและहु้บ	67
ภาพที่ 49 การตากในที่ร่ม	68
ภาพที่ 50 การเผาเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา	68
ภาพที่ 51 การขัดเงา	71
ภาพที่ 52 แผนภูมิความสัมพันธ์ระหว่างดินเหนียวกับสีของเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา	78
ภาพที่ 53 แผนที่เส้นทางจากอำเภอเจี้ยนสู๋ไปยังอำเภอซือผิง.....	82
ภาพที่ 54 หญิงสาวชนเผ่าฮวาเยออีกำลังต้อนแกะ	82
ภาพที่ 55 เมืองโบราณซือผิง	83
ภาพที่ 56 สถานันฝีกอบมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ชนเผ่าฮวาเยออี อำเภอซือผิง	83
ภาพที่ 57 Li Huaixiu และ Li Huaifu ผู้เผยแพร่กิจกรรมทางวัฒนธรรมชนเผ่าฮวาเยออี.....	84
ภาพที่ 58 พื้นที่จัดแสดงในสถานันฝีกอบมรดก	84
ภาพที่ 59 เสื้อคลุมของสตรีชนเผ่าฮวาเยออี	88
ภาพที่ 60 ขั้นตอนการปักผ้าฮวาเยออี	89
ภาพที่ 61 คุณ Pan Juan และผลงาน	97
ภาพที่ 62 คุณ Li Jun และผลงาน	98
ภาพที่ 63 ในปี ค.ศ.2010 ผลงานของ Li Rongli ได้รับรางวัล “ป้ายสถานะหัตถกรรมดีเด่นโลก” จาก UNESCO	99
ภาพที่ 64 คุณ Li Rongli และกระเป๋ापัก	99
ภาพที่ 65 คุณ Zhang Hua และผลงาน	100
ภาพที่ 66 คุณ Bai Li และผลงานผ้าปักฮวาเยออีที่สะสมไว้.....	100
ภาพที่ 67 ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ	101
ภาพที่ 68 สีสันที่ 1.....	115

ภาพที่ 69 สีเส้นที่ 2.....	116
ภาพที่ 70 สีเส้นที่ 3.....	116
ภาพที่ 71 สีเส้นที่ 4.....	117
ภาพที่ 72 สีเส้นที่ 5.....	117
ภาพที่ 73 สีเส้นที่ 6.....	118
ภาพที่ 74 สีเส้นที่ 7.....	118
ภาพที่ 75 สีเส้นที่ 8.....	119
ภาพที่ 76 สีเส้นที่ 9.....	119
ภาพที่ 77 สีเส้นที่ 10.....	120
ภาพที่ 78 การคัดแยกและสกัดสีจากผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสี้อผิง.....	120
ภาพที่ 79 แผนผังโทนสีของผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสี้อผิง.....	121
ภาพที่ 80 ผลงานชุดที่ 1 ภาพร่างที่ 1 รินชาดอกไม้.....	123
ภาพที่ 81 ผลงานชุดที่ 1 ภาพร่างที่ 2 รินชาดอกไม้.....	123
ภาพที่ 82 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 1 จื่อเยออี.....	124
ภาพที่ 83 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 2 จื่อเยออี.....	124
ภาพที่ 84 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 3 จื่อเยออี.....	125
ภาพที่ 85 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 4 จื่อเยออี.....	125
ภาพที่ 86 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 6 จื่อเยออี.....	126
ภาพที่ 87 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 7 จื่อเยออี.....	127
ภาพที่ 88 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 8 จื่อเยออี.....	127
ภาพที่ 89 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 9 จื่อเยออี.....	128
ภาพที่ 90 ผลงานชุดที่ 3 ภาพร่างกาน้ำชาผ้าปักอี.....	128
ภาพที่ 91 เครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา.....	130
ภาพที่ 92 เครื่องมือและอุปกรณ์ในการปักผ้าฮวาเยออี.....	130

ภาพที่ 93 สีของด้ายปัก.....	131
ภาพที่ 94 เครื่องมือที่ใช้ทำดินโพลิเมอร์.....	131
ภาพที่ 95 ผลงานชุดที่ 1 ชั้นที่ 1 “รินชาดอกไม้”	138
ภาพที่ 96 ผลงานชุดที่ 1 ชั้นที่ 2 “รินชาดอกไม้”	138
ภาพที่ 97 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 1 “จ้อเยออี”	148
ภาพที่ 98 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 2 “จ้อเยออี”	149
ภาพที่ 99 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 3 “จ้อเยออี”	149
ภาพที่ 100 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 4 “จ้อเยออี”	150
ภาพที่ 101 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 5 “จ้อเยออี”	150
ภาพที่ 102 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 6 “จ้อเยออี”	151
ภาพที่ 103 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 7 “จ้อเยออี”	151
ภาพที่ 104 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 8 “จ้อเยออี”	152
ภาพที่ 105 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 9 “จ้อเยออี”	152
ภาพที่ 106 ผลงานชุดที่ 3 “กาน้ำชาผ้าปักอี”	156
ภาพที่ 107 กาน้ำชาทรงหม้อกลมและกาน้ำชาทรงยาว.....	158
ภาพที่ 108 ความรู้สึกเป็นชั้นๆ ที่เกิดขึ้นจากดินโพลิเมอร์ ชั้นงานปัก และการปัก.....	159
ภาพที่ 109 การผสมผสานวัสดุหลายชนิดในผลงาน	159
ภาพที่ 110 การเติมลวดลายด้วยการปักผ้าแบบแบน	160
ภาพที่ 111 การใช้ตะเข็บด้านหลังเพื่อร่างโครงร่างของลวดลาย.....	160
ภาพที่ 112 การปักแบบตา.....	161
ภาพที่ 113 การเปรียบเทียบรายละเอียดของชิ้นดินเหนียวโดยใช้เทคนิคต่างๆ	161
ภาพที่ 114 การจัดแสดงผลงานจากวัสดุต่างๆ.....	162
ภาพที่ 115 ลายดอกกุหลาบพันปี	163
ภาพที่ 116 ลายดอกกลีบลี.....	163

ภาพที่ 117	ลายดอกคามิเลีย.....	164
ภาพที่ 118	ลายเปลวไฟ.....	164
ภาพที่ 119	ลายหงส์ ผีเสื้อ พูและลายพื้นเสื้อ	165
ภาพที่ 120	ลายเถาว์ลัย.....	165
ภาพที่ 121	กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาทั่วไป 5 ประเภท.....	168
ภาพที่ 122	การเติมลวดลายด้วยการปักผ้าแบบแบน	169
ภาพที่ 123	การเจาะรูบนดินเหนียวเนื้ออ่อน.....	169
ภาพที่ 124	การจัดแสดงและผสมผสานวัสดุงานต่างๆ.....	171
ภาพที่ 125	ดินเหนียวโพลีเมอร์สีสันสดใส.....	171
ภาพที่ 126	ลักษณะการทำงานของดินเหนียวโพลีเมอร์	172
ภาพที่ 127	การแปรรูปดินโพลีเมอร์ใหม่หลังการขึ้นรูป.....	173
ภาพที่ 128	ผลงานชุดที่ 2 “จื่อเยาอี้”	174
ภาพที่ 129	ลายดอกกุหลาบพันปี	175
ภาพที่ 130	ลายดอกกลิลี่.....	175
ภาพที่ 131	ลายดอกคามิเลีย.....	176
ภาพที่ 132	ลายทับทิม ดอกบัว ดอกทานตะวันเล็ก	176
ภาพที่ 133	ลายเปลวไฟ.....	177
ภาพที่ 134	ลายผีเสื้อและพู	177
ภาพที่ 135	ลายพื้นเสื้อ	178
ภาพที่ 136	ลายเถาว์ลัย.....	178
ภาพที่ 137	กาน้ำชาดินเผาจื่อเถารูปทรงกลมไข่มังกร	180
ภาพที่ 138	ชิ้นงานปักที่ทำโดยการผสมผสานการเย็บผ้าแบบตะเข็บเรียบและตะเข็บหลัง	181
ภาพที่ 139	แก้วน้ำชาที่ติดด้วยผ้าปัก	181
ภาพที่ 140	ผ้าฝ้ายและผ้าลินินธรรมดา.....	182

ภาพที่ 141 ลายดอกคามีเลีย..... 183

ภาพที่ 142 ลายทับทิม..... 183

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ไม่กี่ปีที่ผ่านมา ประเทศจีนดำเนินกลยุทธ์การฟื้นฟูชนบทและสนับสนุนด้านการพัฒนา นวัตกรรมผลิตภัณฑ์หัตถกรรมดั้งเดิมในประเทศอย่างจริงจัง ดังนั้นการศึกษาคุณค่างานศิลปะและ ภาษาศิลปะของหัตถกรรมดั้งเดิม ตลอดจนการค้นหาแนวทางนวัตกรรมใหม่จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อ การพัฒนาหัตถกรรมดั้งเดิมอย่างยั่งยืน

มณฑลยูนนานเป็นมณฑลชนกลุ่มน้อยขนาดใหญ่ของประเทศจีน ประกอบด้วยชนกลุ่ม น้อยชนเผ่าต่างๆ 26 กลุ่มรวมถึงชนเผ่าอื่น ทำให้มณฑลยูนนานมีมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่ ยอดเยี่ยมมากมายโดยเฉพาะเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย (Jianshui) และผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง (Shiping) ถือเป็นผลิตภัณฑ์สำคัญที่แสดงมรดกทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ สภาพ ธรรมชาติ ลัทธิขงจื้อ ความหมายทางวัฒนธรรมและลักษณะเฉพาะของชนกลุ่มน้อย

อำเภोजี้ยนสู่ย ในสมัยโบราณเรียกว่าเมืองหลินอัน (Lin'an) เป็นหนึ่งในอำเภอที่อยู่ ภายใต้การปกครองของเขตปกครองตนเองชนชาติอาช่าและอี หงเหอ (Honghe Hani and Yi Autonomous Prefecture) มณฑลยูนนาน (Yunnan) ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของที่ราบสูงยูนนาน ตะวันออก บริเวณริมชายฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำแดง ครอบคลุมพื้นที่ 3,789 ตารางกิโลเมตร เป็นที่อยู่ อาศัยของชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ต่างๆ เช่น ชนเผ่าฮั่น ชนเอ้ออี ชนเผ่าหุย ชนเผ่าอาช่า ชนเผ่าไตและ ชนเผ่าเหมียว เป็นต้น อำเภोजี้ยนสู่ยมีประวัติศาสตร์ยาวนาน เป็นศูนย์รวมอารยธรรมมนุษย์ มี วัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยที่มีสีสันทั้งในด้านการร้องเพลง การเต้นรำและประเพณี ตลอดจนสามารถเก็บ รักษา มรดกทางวัฒนธรรมจำนวนมากไว้ได้เป็นอย่างดี เครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย (Jianshui Zitao) เป็นหัตถกรรมดั้งเดิมที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง 195 ปี ผลิตขึ้นตั้งแต่ปีที่ 7 ของ ฮ่องเต้เต้ากวง (Daoguang) แห่งราชวงศ์ซิง และใน ค.ศ.1953 กระทรวงวัฒนธรรมจีนได้ระบุว่าเป็น หนึ่งในสี่เครื่องปั้นดินเผาที่มีชื่อเสียงที่สุดของประเทศจีน เครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ยมี ความประณีตเป็นอย่างมากโดยเฉพาะการตกแต่งลวดลายด้วยเทคนิคการประดิษฐ์ตัวอักษร การ แกะสลักภาพวาดและการฝังดินลงบนดินเผา นอกจากนี้ยังมีการตกแต่งด้วยฟูกันจิน ภาพวาดจีน ทอง หิน การแกะสลัก การฝังและศิลปะการตกแต่งอื่นๆ ทำให้เครื่องปั้นดินเผาธรรมดากลายเป็นสื่อกลาง ทางวัฒนธรรมที่มีลักษณะพิเศษและทำให้เครื่องปั้นดินเผาที่ซ้ำซากจำเจแบบเดิมดูสวยงามและมี ชีวิตชีวาขึ้น องค์ประกอบสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ยมีความหลากหลาย ทั้งในด้านสี สีน รูปทรง พื้นผิว ลวดลาย รูปแบบและเทคนิคโดยลวดลายตกแต่งมากมายเหล่านี้ล้วน

เป็นสิ่งที่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ เป็นการถ่ายทอดข้อความขอพรของชาวบ้านและถือเป็นระบบสัญลักษณ์มงคลที่ใช้สำหรับตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาโดยส่วนใหญ่จะเป็นรูปภาพเกี่ยวกับสัตว์ พืช นิทาน สถาปัตยกรรม เครื่องใช้ ตัวอักษร รูปทรงเรขาคณิต ฯลฯ สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แสดงออกด้วยรูปมงคลนี้ถือเป็นวิธีการส่งต่อข้อมูลที่ไม่ใช้คำพูดแต่สามารถสะท้อนแนวคิดค่านิยมและวัฒนธรรมทางจิตวิทยาของผู้คนผ่านความหมายเชิงสัญลักษณ์ได้เป็นอย่างดี

อำเภอสีมิง ในสมัยโบราณเรียกว่าเมืองจีวซิ่น (Jiuxin) เป็นหนึ่งในอำเภอที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเขตปกครองตนเองชนชาติอาช่าและอี หงเหอ มณฑลยูนนาน พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นภูเขาและเป็นเขตภูเขาที่ราบสูง อำเภอสีมิงเป็นที่อยู่อาศัยของชนกลุ่มน้อยชนเผ่าต่างๆ ได้แก่ ชนเผ่าอี ชนเผ่าฮั่น ชนเผ่าหุย ชนเผ่าฮานีและชนเผ่าไต เป็นต้น และชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่มากที่สุดคือชนเผ่าอี ศิลปะการปักผ้าคือการออกแบบและประดิษฐ์ลวดลายต่างๆ ลงบนผ้าด้วยการใช้เข็มกับด้ายซึ่งถือเป็นเครื่องประดับธรรมดาในชีวิตประจำวันทั่วไปของผู้คนและเป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมที่พัฒนาจนกลายเป็นงานหัตถกรรมที่รวบรวมภูมิปัญญาของชาวบ้านในอดีต ศิลปะผ้าปักฮวาเยออีเป็นงานปักที่เป็นตัวแทนชนกลุ่มน้อยและมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าอีในอำเภอสีมิง ลวดลายและสีสันทนของผ้าปักฮวาเยออีเป็นบันทึกเกี่ยวกับธรรมชาติของชนเผ่าฮวาเยออี พวกเขาได้สร้างลวดลายหรือสัญลักษณ์ทางธรรมชาติที่พวกเขากลัว บูชาหรือเคารพด้วยวิธีที่เรียบง่าย เป็นนามธรรม และสมจริงเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ ลึกซึ้งและความหมายทางวัฒนธรรมของชนเผ่าฮวาเยออี

สุนทรียภาพทางศิลปะคือกิจกรรมความงามขั้นสูงของมนุษย์และมีรูปแบบพิเศษอย่างหนึ่ง สุนทรียภาพคือการรับรู้และเข้าใจความงามในสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือสิ่งที่ปรากฏให้เห็น เป็นความสัมพันธ์พิเศษระหว่างมนุษย์กับสิ่งต่างๆ ในกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต การสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะมีเป้าหมายเพื่อตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพทางศิลปะของผู้คน ความงามของศิลปะคือการถ่ายทอดอารมณ์และคุณค่าทางศิลปะผ่านการจัดองค์ประกอบ รูปแบบ สีสันทน พื้นที่และความงามที่เป็นทางการ ในภาพหนึ่งภาพสามารถแบ่งองค์ประกอบได้ 3 ประเภทคือข้อความ ลวดลายและสีสันทน เมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างองค์ประกอบทั้งสามจะพบว่าลวดลายและสีสันทนไม่มีอุปสรรคในการสื่อสารและเป็นภาษาที่แสดงออกได้มากกว่าคำพูด แต่ลวดลายจะมีความเฉพาะเจาะจงและดึงดูดอารมณ์ได้มากกว่าสี ดังนั้นจุดประสงค์หลักของลวดลายคือการดึงดูดความสนใจของผู้คนโดยไม่จำเป็นต้องอ่านข้อความและทำให้ผู้คนสังเกตเห็นได้ง่ายขึ้น ในฐานะที่ลวดลายเป็นหนึ่งในวิธีสำคัญสำหรับการสร้างสรรค์ศิลปะ ดังนั้นองค์ประกอบของลวดลายจึงต้องมีความสวยงามและมีคุณค่าทางสุนทรียภาพที่เป็นเอกลักษณ์

ลวดลายตกแต่งบนเครื่องปั้นดินเผาจีวเออ อำเภอเจียนสู่ยเป็นระบบสัญลักษณ์ที่อยู่บนพื้นผิวและมีความเป็นรูปธรรม ความหมายที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังลวดลายนี้คือเนื้อหาและโครงสร้างที่ลึกซึ้งของระบบสัญลักษณ์ ส่วนผ้าปักฮวาเยออีไม่มีพฤติกรรมเชิงสัญลักษณ์ (Action symbols) แต่

เป็นสัญลักษณ์ที่เป็นรูปธรรมที่สามารถสื่อสารความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสะท้อนถึงวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมของชีวิตชนเผ่าฮวาเยออี

การวิจัยในครั้งนี้มีเป้าหมายเพื่อศึกษาองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงเพื่อให้ผู้คนจำนวนมากเข้าใจความหมายและรูปแบบสัญลักษณ์ของศิลปะและงานหัตถกรรมได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งการนำองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงมาผสมผสานกันจะทำให้ผลงานการสร้างสรรค์แสดงถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ ดึงดูดความสนใจของสาธารณชนสู่งานเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง ตลอดจนสามารถพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นมรดกทางศิลปะและส่งเสริมรายได้ให้กับผู้คนในท้องถิ่นได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

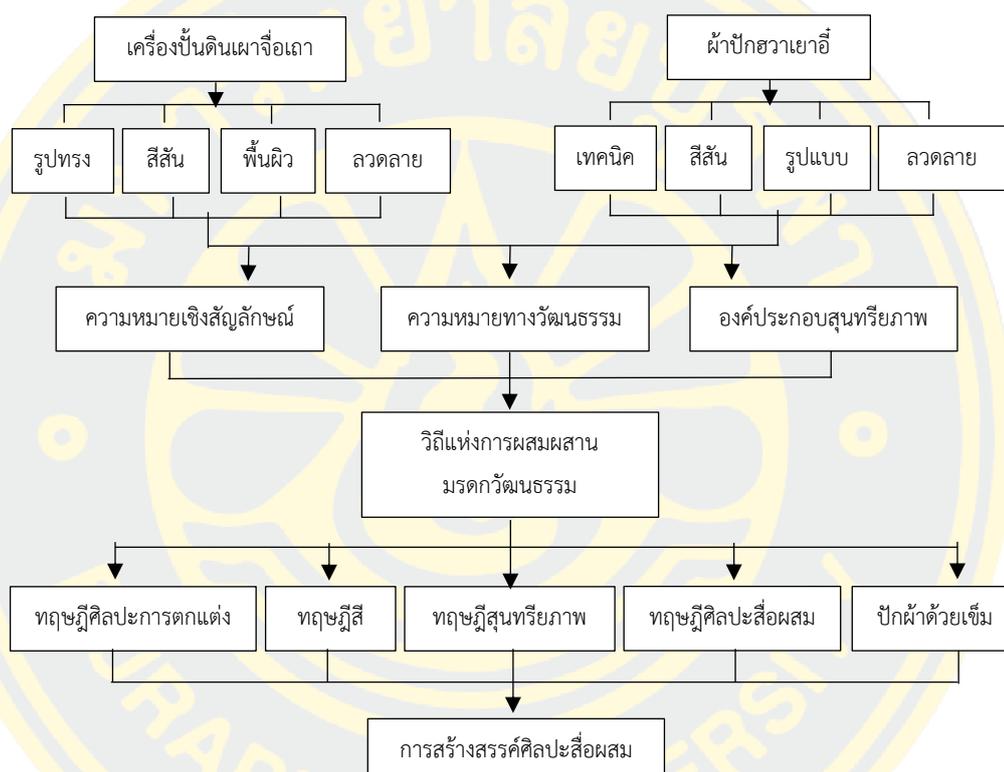
1. ศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง
2. วิเคราะห์องค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงในด้านรูปทรง พื้นผิว ลวดลายและสีสัน
3. ออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง

คำถามการวิจัย

1. คุณค่าและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง มีรูปแบบ ลักษณะเฉพาะและวิธีการสร้างสรรค์อย่างไร
2. เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงมีองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในรูปทรง พื้นผิว ลวดลายและสีสันว่าอย่างไร
3. จะสามารถสร้างสรรค์และผสมผสานศิลปะผ้าปักฮวาเยออีเข้ากับองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาได้อย่างไร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์และจัดระเบียบองค์ประกอบสุนทรียภาพ และความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี๋นส่วยและเรียนรู้ศิลปะการปักผ้า เมื่อผสมผสานศิลปะทั้งสองชนิดเข้าด้วยกันจะทำให้เกิดเป็นผลงานผ้าปักที่อุดมไปด้วยสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี๋นส่วย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ได้องค์ความรู้และเข้าใจคุณค่าทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี๋นส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง

2. ค้นพบองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี๋นส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงที่อุดมไปด้วยเอกลักษณ์ ความงามและคุณค่า ตลอดจนสามารถนำข้อค้นพบไปใช้เป็นข้อมูลและเครื่องมือในการออกแบบผลิตภัณฑ์สื่อผสมจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออีได้

3. ได้ชุดผลงานต้นแบบผลิตภัณฑ์สื่อผสมจากเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออีที่แสดงความคิด จินตนาการ สอดคล้องกับรสนิยมของผู้บริโภคในยุคปัจจุบันและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมได้

4. ก่อให้เกิดการเผยแพร่ สืบสาน ส่งเสริม สืบทอดและฟื้นฟูศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านและวัฒนธรรมดั้งเดิม ตลอดจนก่อให้เกิดการเรียนรู้ การส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นและสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1. การศึกษาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ย ประกอบด้วย ลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ดินเหนียวของอำเภोजี้ย่นสู่ย ประวัติศาสตร์และการพัฒนา เครื่องใช้ที่เป็นตัวแทนและเทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ย

2. การศึกษาศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง ประกอบด้วย ลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ ชนเผ่าฮวาเยออีในอำเภอสือผิง ศิลปะผ้าปักฮวาเยออี เทคนิคการปักผ้าและลวดลายผ้าปัก ฮวาเยออี อำเภอสือผิง

3. การศึกษาทางทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีศิลปะการตกแต่ง ทฤษฎีศิลปะสื่อผสม สุนทรียภาพทางศิลปะและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตด้านสถานที่

1. เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ย เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

2. ศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ มณฑลยูนนาน ประเทศจีน

ขอบเขตด้านการออกแบบ

การสร้างสรรคผลงานต้นแบบผลิตภัณฑ์สื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี จำนวน 4 ชุดผลงาน

วิธีการวิจัย

1. การวิจัยเอกสารวรรณกรรมและรวบรวมความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะสื่อผสม ศิลปะการตกแต่ง ทฤษฎีสื่อ สุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิง จากหนังสือ วารสาร เว็บไซต์ cnki.net ห้องสมุดท้องถิ่นและพงศาวดารท้องถิ่นเพื่อใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงและข้อเสนอแนะเชิงทฤษฎีสำหรับการวิจัย

2. การวิจัยภาคสนาม

2.1 การวิจัยเชิงสำรวจโดยการลงพื้นที่ภาคสนามเพื่อศึกษาเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี อำเภอสือผิง ประกอบด้วย การสังเกตการณ์ การรวบรวมรูปภาพ ข้อความและข้อมูลทางกายภาพ เช่น รูปแบบ วัสดุ เป็นต้น ตลอดจนการศึกษาข้อมูลในพิพิธภัณฑ์ท้องถิ่น

2.2 การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับศิลปะหัตถกรรมมณฑลยูนนาน 2 ท่าน เครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ย 1 ท่านและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิง 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดกำหนดมาจากผู้ที่มีความรู้เฉพาะทางด้านศิลปะหัตถกรรมมณฑลยูนนาน ศิลปินที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่นเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิง

3. การวิจัยเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย การกำหนดแนวคิด การออกแบบแบบร่างและการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์สื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี

ขั้นตอนการวิจัย

ระยะที่ 1 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ศึกษาการตลาดทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี อำเภอสือผิง มีเป้าหมายเพื่อศึกษาเรียนรู้และทำความเข้าใจข้อมูลเบื้องต้นของมณฑลยูนนาน ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิง โดยมีวิธีการดำเนินการคือการศึกษาจากเอกสาร หนังสือ งานวิจัย วารสารวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษาลักษณะที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ เทคนิค รูปแบบ รูปทรง ลวดลายและสีสันทของศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิง ทฤษฎีศิลปะการตกแต่งศิลปะสื่อผสม สุนทรียภาพทางศิลปะและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผลลัพธ์ที่ได้คือข้อมูลเชิงเอกสารอ้างอิงทางเอกสารวรรณกรรมที่มีความน่าเชื่อถือ (ปรากฏในบทที่ 2)

ระยะที่ 2 วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ศึกษาการตลาดทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี อำเภอสือผิง มีเป้าหมายเพื่อศึกษาเทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและเทคนิคการปักผ้าและลวดลายผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิงโดยมีวิธีการดำเนินการคือการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์ทั่วไปของอำเภोजี้ยนสู่ยและอำเภอสือผิงและการสำรวจผลงานของศิลปินที่มีชื่อเสียงในท้องถิ่น จากนั้นทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง 5 ท่านได้แก่

1. คุณ Pan Juan ศิลปินเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนส่วยและผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

2. คุณ Li Jun ศิลปินอาวุโสด้านศิลปะและงานฝีมือของมณฑลยูนนาน ตัวแทนผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อำเภोजี้ยนส่วยและรองประธานสมาคมเครื่องปั้นดินเผา

3. คุณ Li Rongli อาจารย์ด้านศิลปะหัตถกรรมมณฑลยูนนานและอาจารย์ศิลปะหัตถกรรมประจำชาติจีน

4. คุณ Zhang Hua ผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องได้ด้านผ้าปักฮวาเยาอี้ อำเภอสื่อผิง

5. คุณ Bai Li นักสะสมผลงานผ้าปักฮวาเยาอี้

การสำรวจและการสัมภาษณ์ในครั้งนี้จะทำให้ได้ผลลัพธ์คือความรู้ความเข้าใจเทคนิคกระบวนการทำงาน รูปแบบอารมณ์ความรู้สึกที่สะท้อนผ่านผลงาน วิถีคิด จินตนาการและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานของตนเองต่อไป (ปรากฏในบทที่ 3)

ระยะที่ 3 วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 วิเคราะห์องค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้อำเภอสื่อผิงในด้านรูปทรง พื้นผิว ลวดลายและสีสันท มีเป้าหมายเพื่อศึกษาคุณค่า องค์ประกอบ ลักษณะเฉพาะทางสุนทรียภาพ ลวดลาย เทคนิค สีสันทและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้อำเภอสื่อผิงโดยมีวิธีการดำเนินการคือการนำเอาทฤษฎีสุนทรียภาพมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ค้นพบ ผลลัพธ์ที่ได้คือความหมายเชิงสัญลักษณ์ขององค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้อำเภอสื่อผิงเพื่อใช้เป็นแรงบันดาลใจและแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสม (ปรากฏในบทที่ 4)

ระยะที่ 4 วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 ออกแบบและสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนส่วยและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้ อำเภอสื่อผิง มีเป้าหมายเพื่อนำเอาสุนทรียภาพมาสร้างสรรค์ผลงานต้นแบบผลิตภัณฑ์สื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้ มีวิธีการคือการกำหนดกระบวนการทางความคิด การกำหนดรูปแบบ การออกแบบแบบร่างผลงาน การนำแบบร่างไปสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ การปรับแก้ตามข้อเสนอแนะและการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสมจำนวน 4 ชุด จากนั้นประเมินผลผลงานโดยผู้เชี่ยวชาญ ผลลัพธ์ที่ได้คือองค์ความรู้จากการศึกษาและการสร้างสรรค์ผลงาน ตลอดจนการเผยแพร่ผลงานเพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมในชุมชน (ปรากฏในบทที่ 4)

ระยะที่ 5 วัตถุประสงค์เพื่อทำเอกสารงานวิจัย ทำรูปเล่ม เผยแพร่ การจัดนิทรรศการ เข้าร่วมประกวดผลงานและการจัดกิจกรรมต่างๆ

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิถีแห่งการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรม (The way of Cultural heritage integration) หมายถึง การผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผา จี้อเถา อำเภोजิ๋นซู่และศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภोजิ๋นซู่เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะผสมที่มีความน่าสนใจ น่าติดตามและสอดคล้องกับรสนิยมสมัยใหม่ ใช้งานได้จริงและสามารถสร้างรายได้ให้แก่ชุมชน

มรดกทางวัฒนธรรม (Cultural heritage) หมายถึง สัญลักษณ์ของอารยธรรมมนุษย์ และการตกผลึกทางภูมิปัญญาของบรรพบุรุษที่สะท้อนกระบวนการพัฒนาทางสังคมของมนุษย์ โดยสัญชาตญาณและอุดมไปด้วยคุณค่าทางประวัติศาสตร์ สังคม เทคโนโลยี เศรษฐกิจ และความสุขงาม เครื่องปั้นดินเผา จี้อเถาและผ้าปักฮวาเยออีคือมรดกทางวัฒนธรรมที่ประกอบด้วยคุณค่าทางจิตวิญญาณ วิถีคิดและจินตนาการที่ไม่เหมือนใคร สามารถแสดงความมั่งคั่งทางวัฒนธรรม วัตถุและจิตวิญญาณที่มนุษย์สร้างขึ้น ทั้งยังสะท้อนความมีชีวิตชีวาและความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์

ศิลปะผสม (Mixed Media) หมายถึง ศิลปะที่ผสมผสานสื่อหลายๆ ประเภทเข้าด้วยกัน เช่น สีน้ำมัน สีน้ำ สีย้อม สีแร่ เหล็ก ดิน กระดาษ ของเสีย และวัสดุอื่นๆ จากการพัฒนาของทิวทัศน์ธรรมชาติทำให้สื่อดังกล่าวค่อยๆ ขยายจากวัสดุทางวัตถุไปสู่วัสดุทางจิตวิญญาณและยังหมายรวมถึงเทคโนโลยี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม แนวคิด แสง จุด วิธีการเสมือน เป็นต้น ซึ่งสื่อทางศิลปะเหล่านี้ยังคงพัฒนาและขยายตัวอย่างต่อเนื่องทำให้การสร้างสรรค์ผลงานเครื่องปั้นดินเผา จี้อเถา อำเภोजิ๋นซู่และศิลปะผ้าปักฮวาเยออี อำเภोजิ๋นซู่ไม่ถูกจำกัดด้วยวัสดุอีกต่อไปและส่งผลให้เกิดศิลปะในรูปแบบและสุนทรียภาพที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบสุนทรียภาพ (Aesthetics Element) หมายถึง องค์ประกอบที่ประกอบขึ้นเป็นระบบสัญลักษณ์ของเครื่องปั้นดินเผา จี้อเถา อำเภोजิ๋นซู่ประกอบด้วยรูปแบบ วัสดุ สี สัน เทคโนโลยี เส้น พื้นผิว รูปร่าง ลวดลาย เสียง แสง การเคลื่อนไหวและองค์ประกอบอื่นๆ ตลอดจนการมองเห็น การสัมผัส การได้ยินและการรับรู้ต่างๆ ทำให้ประชาชนทั่วไปเข้าใจและสัมผัสได้ถึงความงามที่เป็นอัตลักษณ์ของเครื่องปั้นดินเผา จี้อเถา อำเภोजิ๋นซู่

เครื่องปั้นดินเผา จี้อเถา อำเภोजิ๋นซู่ (Jianshui, Zitao) หมายถึง หัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาที่เป็นผลิตภัณฑ์พิเศษประจำถิ่นของอำเภोजิ๋นซู่ มณฑลยูนนาน ประเทศจีน เป็นผลิตภัณฑ์ป่งซีทางภูมิศาสตร์แห่งชาติของประเทศจีนและเป็นงานหัตถกรรมดั้งเดิมที่มีประวัติศาสตร์

ยาวนานถึง 195 ปี ผลิตรุ่งตั้งแต่ปีที่ 7 ของฮ่องเต้ไต้กวางแห่งราชวงศ์ชิง ในปี ค.ศ.1953 กระทรวงวัฒนธรรมจีนได้ระบุว่าเครื่องปักดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้เยินสูยเป็นหนึ่งในสี่เครื่องปักดินเผาที่มีชื่อเสียงที่สุดของประเทศจีน

ศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี้ อำเภोजี้เยินสูย (Shiping, Huayao Yi Embroidery Art)

หมายถึง ศิลปะแขนงหนึ่งที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน มีความประณีต มีคุณค่าในด้านการประดับตกแต่ง มีลักษณะเฉพาะประจำถิ่น มีรูปแบบเป็นเอกลักษณ์และสามารถนำไปต่อยอดเพื่อใช้งานได้จริง การปักผ้าเป็นการเพิ่มการออกแบบและการประดิษฐ์ของมนุษย์ลงบนผ้าโดยใช้เข็มกับด้าย ถือเป็นเครื่องประดับธรรมดาในชีวิตประจำวันของผู้คน เป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมและพัฒนาจนกลายเป็นงานหัตถกรรมที่รวบรวมภูมิปัญญาของชาวบ้านในอดีต นอกจากนี้ศิลปะการปักผ้ายังเป็นหนึ่งในศิลปะที่อยู่ภายใต้การคุ้มครองของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของประเทศจีนที่มีคุณค่ามากที่สุด

ความหมายทางวัฒนธรรม (Cultural connotation) หมายถึง ความคิด พฤติกรรม ขนบธรรมเนียม อุปนิสัยและตัวแทนที่ก่อตัวขึ้นเป็นวัฒนธรรมและนำคุณค่าที่ยั่งยืนมาสู่สังคมและประเทศชาติ การค้นหาความหมายทางวัฒนธรรมจะทำให้ผู้วิจัยค้นพบวัฒนธรรมนามธรรมและวัฒนธรรมเฉพาะของเครื่องปักดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยาอี้

บทที่ 2

เอกสารข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “วิถีแห่งการผสมผสานมรดกวัฒนธรรม: การสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสมจากองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี” ในบทที่ 2 เป็นการศึกษาค้นคว้าเอกสารวรรณกรรมเกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ได้แก่ ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินซู่และศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี อำเภอสือผิง โดยได้ดำเนินการรวบรวมแนวคิด ทฤษฎีและความรู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

ภาพรวมทั่วไปของมณฑลยูนนาน

มณฑลยูนนานตั้งอยู่บริเวณชายแดนตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีนและเป็นหนึ่งในแหล่งกำเนิดอารยธรรมมนุษย์ที่สำคัญ มีพื้นที่ครอบคลุม 390,000 ตร.กม. หรือคิดเป็น 4.11% ของพื้นที่ประเทศจีน มณฑลยูนนานมีเมืองภายใต้การปกครองรวม 8 เมือง มีจังหวัดปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยอีก 8 จังหวัด มีกลุ่มชาติพันธุ์ 26 กลุ่มและประกอบด้วยชนกลุ่มน้อย 25 ชนเผ่า ถือเป็นมณฑลที่มีจำนวนชนกลุ่มน้อยมากที่สุดในประเทศจีน มณฑลยูนนานได้รับขนานนามว่า “The South of Colorful Clouds” และ “Colorful Yunnan” เป็นมณฑลที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนาน มีทิวทัศน์ธรรมชาติที่สวยงามและมีสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมากมาย (Yikaofen, 2023)

ชนเผ่าต่างๆ ในมณฑลยูนนาน

การกระจายตัวของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ในมณฑลยูนนานนั้นชัดเจนมาก ชนเผ่าหุย ชนเผ่าไป๋ ชนเผ่าน่าซี ชนเผ่ามองโกล ชนเผ่าจ้วง ชนเผ่าแมนจู ชนเผ่าไต ชนเผ่าอาซาง ชนเผ่าเตอ้อจิ่ง ชนเผ่าปู้อีและชนเผ่าซู่รวม 11 กลุ่มจะอาศัยอยู่ที่บริเวณเขื่อนราบลุ่มแม่น้ำ ชนเผ่าอี๋ ชนเผ่าฮานี ชนเผ่าเหยา ชนเผ่าลาหู่ ชนเผ่าหว่า ชนเผ่าจิงโพ ชนเผ่าปู้หล่างและชนเผ่าจิ้นว่รวม 8 กลุ่มจะอาศัยอยู่ตามพื้นที่ภูเขาเตี้ยๆ ส่วนชนเผ่าเหมียว ชนเผ่าลีซู่ ชนเผ่าทิเบต ชนเผ่าผู่หมี่ ชนเผ่าหนู่และชนเผ่าตุ๋หลงรวม 6 กลุ่มชอบอาศัยอยู่ในพื้นที่เทือกเขาสูง (Kuang Hong, 2023)

ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องระบุว่าเมื่อ 2,000 ปีก่อน บรรพบุรุษชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนนานที่เรียกว่า Qiang, Pu และ Yue อาศัยอยู่ในชายแดนตะวันตกเฉียงใต้อันกว้างใหญ่ ต่อมาพวกเขาได้ย้ายถิ่นฐานและรวมตัวกันอย่างต่อเนื่องจนพัฒนาเป็นชนกลุ่มน้อยชนเผ่าต่างๆ ในปัจจุบัน ชนกลุ่มน้อย 16 กลุ่มชาติพันธุ์ ได้แก่ ชนเผ่าอี๋ ชนเผ่าไป๋ ชนเผ่าฮานี ชนเผ่าจ้วง ชนเผ่าไต ชนเผ่าลีซู่ ชนเผ่าลาหู่ ชนเผ่าหว่า ชนเผ่าน่าซี ชนเผ่าจิงโพ ชนเผ่าปู้หล่าง ชนเผ่าหนู่ ชนเผ่าอาซาง ชนเผ่าเตอ้อจิ่ง ชนเผ่าจิ้นว่และชนเผ่าตุ๋หลงเป็นกลุ่มชาติพันธุ์พื้นเมืองที่เก่าแก่ที่สุดในมณฑลยูนนาน ชน

เผ่าทิเบตเข้าสู่มณฑลยูนนานในช่วงต้นราชวงศ์ถัง ชนเผ่ามองโกล ชนเผ่าหุยและชนเผ่าปู้อี้ย้ายเข้าสู่มณฑลยูนนานในสมัยราชวงศ์หยวน ส่วนชนเผ่าเหมียวและชนเผ่าเหยาส่วนใหญ่อพยพมาจากมณฑลหูหนาน กุ้ยโจว กว่างโจวและกวางสีมายังมณฑลยูนนานในสมัยราชวงศ์หมิงและชิง ในขณะที่ชนเผ่าแมนจูอพยพมาในสมัยราชวงศ์ชิง (Kunming Special Office, 2023)

เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ

เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลยูนนาน มีพื้นที่รวมทั้งหมด 32,900 ตารางกิโลเมตร ทิศเหนือเชื่อมต่อกับเมืองคุนหมิง ทิศตะวันออกติดกับเมืองเหวินชาน (Wenshan) ทิศตะวันตกติดกับเมืองหยูซี (Yuxi) ชายแดนทิศใต้ติดกับประเทศเวียดนามและมีเส้นรุ้งเขตร้อนเหนือ (Tropic of Cancer) พาดผ่านทิศตะวันออกและตะวันตก พื้นที่ภายใต้อำนาจการปกครองประกอบด้วย 4 เมือง 9 อำเภอ ได้แก่ เมืองเหมิงจื่อ (Mengzi) ซึ่งเป็นเมืองหลวง เมืองเก้อจีว (Gejiu) เมืองไคหย่วน (Kaiyuan) เมืองหมี่เล่อ (Mile) อำเภอเจี้ยนสุ่ย อำเภอซือผิง อำเภอหลู่ซี (Luxi) อำเภอหยวนหยาง (Yuanyang) อำเภอหงเหอ (Honghe) อำเภอหลู่ชุน (Luchun) อำเภอปกครองตนเองชนเผ่าเหมียว เย้าและไต จินผิง (Jinping Miao, Yao, and Dai Autonomous County) อำเภอปกครองตนเองชนเผ่าเหมียว ผิงเปียน (Pingbian Miao Autonomous County) และอำเภอปกครองตนเองชนเผ่าเย้า เหวอโค่ว (Hekou Yao Autonomous County) เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ มีทรัพยากรทางธรรมชาติที่โดดเด่น เป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตที่หลากหลาย อุดมไปด้วยทรัพยากรทางชีวภาพ แร่ธาตุ การท่องเที่ยวและวัฒนธรรมที่สมบูรณ์ ประชากร 56% เป็นชนกลุ่มน้อย ได้แก่ ชนเผ่าอาข่า (Hani) ชนเผ่าอี (Yi) ชนเผ่าฮั่น (Han) ชนเผ่าเหมียว (Miao) ชนเผ่าไต (Dai) ชนเผ่าจ้วง (Zhuang) ชนเผ่าเย้า (Yao) และชนเผ่าหุย (Hui) เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นเขตปกครองตนเองชนกลุ่มน้อยที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงเป็นอันดับ 1 จากชนกลุ่มน้อยทั้งหมด 30 กลุ่มของประเทศจีน เป็นบ้านเกิดของอุตสาหกรรมสมัยใหม่ในมณฑลยูนนาน ตลอดจนเป็นฐานรากขนาดเล็กทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมทางสังคมที่สำคัญในมณฑลยูนนาน (Wu Baiyu, 2019, p. 1)

ภาพที่ 2 แผนที่เขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ
(ที่มา <https://www.baik.com>)

ภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือเป็นพื้นที่สูงและทิศตะวันออกเฉียงใต้เป็นพื้นที่ต่ำภูเขาสำคัญทอดยาวไปทางตอนใต้ชื่อว่าภูเขาหยุนลิ่ง (Yunling) ภูมิภาคทั้งหมดถูกล้อมรอบด้วยแม่น้ำแดง (Honghe) โดยทิศเหนือกับทิศใต้จรดกับแม่น้ำแดง ทิศตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในเขตพื้นที่ราบสูงยูนนานตะวันออกเฉียงเหนืออยู่ในเขตเทือกเขาอ้ายหลาว (Ailao) บริเวณหุบเขาเหิงต้วน (Hengduan) แม่น้ำสายสำคัญ ได้แก่ แม่น้ำแดงและแม่น้ำหนานผานเจียง (Nanpanjiang) ไหลผ่านทางทิศเหนือและทิศใต้

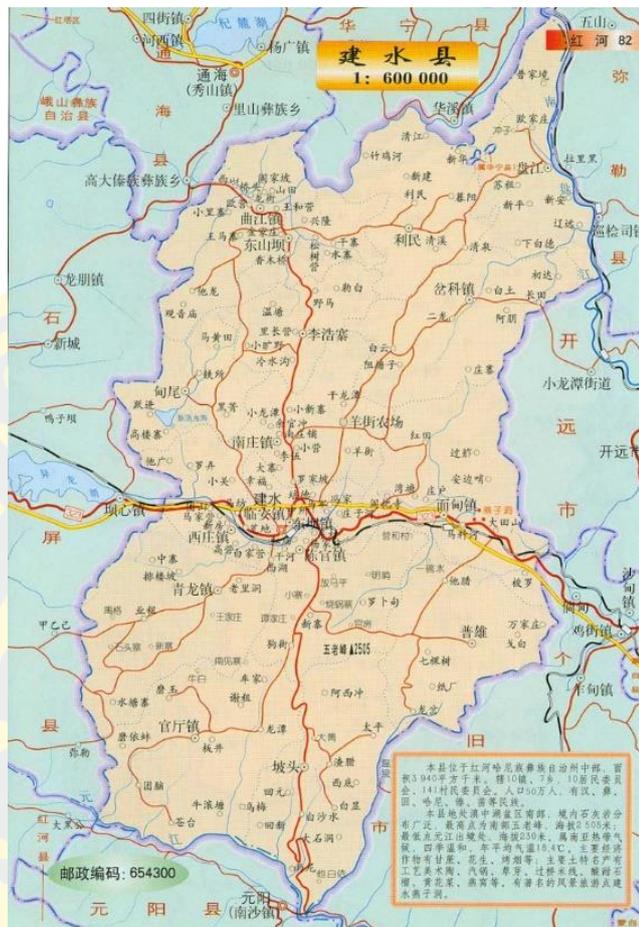
แม่น้ำแดงและแม่น้ำหนานผานเจียงไหลผ่านยอดเขาและสันเขาที่เป็นลูกคลื่นจนเกิดเป็นลำห้วยทั้งแนวตั้งและแนวนอนจำนวนมากทำให้บริเวณชายฝั่งมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์และทำให้มณฑลยูนนานมีโลหะนอกกลุ่มเหล็ก (Non-ferrous metals) และเป็นแหล่งผลิตพืชเศรษฐกิจเขตร้อนและกึ่งเขตร้อนที่สำคัญ แม่น้ำทั้งสองสายนี้ไม่เพียงแต่หล่อเลี้ยงผู้คนในทุกกลุ่มชาติพันธุ์ทางตอนใต้ของมณฑลยูนนานเท่านั้นแต่ที่สำคัญกว่านั้นคือแม่น้ำแดงที่ไหลลงทางตอนใต้ยังเป็นตัวเชื่อมระหว่างประเทศเวียดนามกับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแม่น้ำหนานผานเจียงที่ไหลไปทางตะวันออกเฉียงเชื่อมต่อกับมณฑลกุ้ยโจว (Guizhou) กับกว่างซี (Guangxi) ในสมัยราชวงศ์ฮั่น หลังจากเมืองเหอโคว่สร้างด่านจิ้นซาง (Jinsang) บรรพบุรุษของกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ได้เปิดช่องทางระหว่างประเทศชื่อ “ถนนโบราณหม่าหยวน” (Ma Yuan Ancient Road) โดยสร้างถนนจากบริเวณทะเลสาบเตียนฉือ (Dianchi) มุ่งหน้าทางทิศใต้ผ่านเมืองเหมิงจื่อ ผิงเปียนและเหอโคว่เข้าไปยังประเทศเวียดนามซึ่งถนนสายนี้ถือเป็นช่องทางที่สองของเส้นทางสายไหมตอนใต้ ต่อมาในสมัยราชวงศ์ถังและซ่งยังได้เปิด

เส้นทางจากริมแม่น้ำแดงในอำเภอเจี้ยนสู่มุ่งหน้าไปยังประเทศเวียดนามเรียกว่า “ถนนโบราณบูโถว” (Butou Ancient Road) ทำให้ผ้าไหมจีน เครื่องลายคราม ชา และวัสดุทางการแพทย์ถูกส่งไปขายในหลายประเทศทั่วโลกผ่านเส้นทางทั้งทางบกและทางน้ำนี้ ในเวลานี้วิทยาการขั้นสูงของประเทศจีนทั้งในด้านเกษตรกรรม หัตถกรรม ศิลปะและวิทยาศาสตร์ถูกเผยแพร่ไปทั่วทุกมุมโลก ในขณะเดียวกันยังมีสินค้า เทคโนโลยี วัฒนธรรมและศิลปะต่างประเทศถูกนำเข้ามายังประเทศจีนซึ่งถือเป็นการยกระดับการสื่อสารระหว่างประเทศจีนกับต่างประเทศและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในสังคมจีนด้วย (Wu Baiyu, 2019, p. 2)

อำเภอเจี้ยนสู๋

อำเภอเจี้ยนสู๋เป็นดินแดนมหัศจรรย์ที่มีภูเขาเขียวขจี แม่น้ำคดเคี้ยว ดินอุดมสมบูรณ์ อากาศเหมือนฤดูใบไม้ผลิตลอดปี ผู้คนโดดเด่นและมีการสั่งสมวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งจนได้รับการขนานนามว่าเป็น “วัฒนธรรมขงจื้อของยุคนานตอนใต้” และ “เมืองวรรณกรรมที่มีชื่อเสียง” ในปี ค.ศ. 1994 คณะมนตรีรัฐกิจ (The State Council) ได้ขึ้นทะเบียนอำเภอเจี้ยนสู๋เป็นเมืองประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมแห่งชาติจีนและเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญระดับประเทศ

ในสมัยโบราณอำเภอเจี้ยนสู๋เรียกว่าเมืองหลินอัน (Lin'an) เป็นหนึ่งในอำเภอที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขตปกครองตนเองชนชาติอาช่าและอี หงเหอ มณฑลยูนนาน ตั้งอยู่ตอนใต้ของที่ราบสูงยูนนานตะวันออก บริเวณริมชายฝั่งทิศเหนือของแม่น้ำแดง ครอบคลุมพื้นที่ 3,789 ตารางกิโลเมตร ภูมิประเทศด้านทิศใต้เป็นพื้นที่สูงและทิศเหนือเป็นพื้นที่ต่ำ พื้นที่ทั้งหมดเป็นที่ลาดจากตะวันตกไปตะวันออก ภูเขาสูงทางตอนใต้เป็นต้นน้ำระหว่างแม่น้ำแดงและแม่น้ำหนานผานเจียง มีเส้นรุ้งเขตร้อนเหนือพาดผ่านตอนใต้ทำให้ไม่มีน้ำค้างแข็ง มีแสงแดดเพียงพอและมีภูมิอากาศแบบมรสุมเขตร้อน เนื่องจากภูมิประเทศแบบสามมิติและมีภูมิอากาศแปรปรวนในแนวตั้งทำให้ในพื้นที่แห่งนี้มีสภาพอากาศที่แตกต่างกันมาก อำเภอเจี้ยนสู๋เป็นที่อยู่อาศัยของชนกลุ่มน้อยชาติพันธุ์ต่างๆ เช่น ชนเผ่าฮั่น ชนเอ้ออี้ ชนเผ่าหุย ชนเผ่าอาช่า ชนเผ่าไตและชนเผ่าเหมียว เป็นต้น มีประวัติศาสตร์ยาวนาน เป็นสถานที่รวบรวมอารยธรรมมนุษย์ มีโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมและโบราณสถานหลายแห่งซึ่งปัจจุบันยังคงได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังมีประเพณีชาติพันธุ์ บทเพลง การเดินรำและขนบธรรมเนียมต่างๆ ที่มีสีสันจนถือเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่โดดเด่น (Wu Baiyu, 2019, pp. 2-3)

ภาพที่ 3 แผนที่อำเภอเจียนสู่ย
(ที่มา <https://www.baik.com>)

ภายใต้การชักนำและอิทธิพลของวัฒนธรรมอันขงจื้อทำให้วัฒนธรรมและการศึกษาของอำเภอเจียนสู่ยเจริญรุ่งเรืองและมีคนเก่งจำนวนมากจนได้รับยกย่องว่าเป็น “เมืองนักปราชญ์หลินอัน” “เมืองกวีและหนังสือ” และ “เมืองประเพณีและดนตรี” ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าต่างๆ ได้เพิ่มพูนความรู้ความเชี่ยวชาญของตนเองด้วยการเรียนรู้จากผู้อื่นและค่อยๆ ก่อตัวเป็นวัฒนธรรมเจียนสู่ยที่มีเอกลักษณ์ จากภูมิหลังทางวัฒนธรรมอันขงจื้อและการอยู่ร่วมกันของวัฒนธรรมอี่ หุย อาซ่า ไตและเหมียวในอำเภอเจียนสู่ยไม่เพียงหลงเหลือโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่ไม่สามารถเคลื่อนย้ายได้และมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้จำนวนมากนับไม่ถ้วนแล้วยังเป็นแหล่งสะสมวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งอย่างต่อเนื่องจนในที่สุดได้กลายเป็นพื้นที่ที่ถูกครอบงำโดยวัฒนธรรมอันขงจื้อ จากการอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างกลมกลืนของวัฒนธรรมที่หลากหลายทำให้อำเภอเจียนสู่ยคือเมืองทองแห่งประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของมณฑลยูนนาน (Jianshui Bureau of Culture and Tourism, 2019)

หมู่บ้านหวานเหยา อำเภอเจี้ยนส่วย

หมู่บ้านหวานเหยา (Wanyao) ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของอำเภอเจี้ยนส่วยในบริเวณพื้นที่ป่าเขียวชอุ่มและมีเนินเขาลาดชันซึ่งเหมาะอย่างยิ่งสำหรับการสร้างเตามังกร (Long Yao) แบบดั้งเดิมของมณฑลยูนนานเพราะมีต้นไม้อุดมสมบูรณ์ทั่วทั้งภูเขา ผู้คนหาหินสำหรับเตาเผาได้ง่ายและน้ำพุบนภูเขาที่ไหลลงมาตามร่องน้ำได้ไหลผ่านทั้งทั้งหมู่บ้านซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดในการสกัดน้ำเพื่อทำเครื่องปั้นดินเผา พื้นดินทั้งหมู่บ้านหวานเหยาเป็นดินเหนียวโดยเฉพาะทางตอนเหนือของหมู่บ้านที่ติดกับหมู่บ้านหยางเจียโกว (Yangjiagou) หมู่บ้านหวงเจียชง (Huangjiachong) และหมู่บ้านวังเฉิงโป (Wangchengpo) เป็นบริเวณที่มีดินเหนียวคุณภาพดีที่สุดและมีดินเหนียวสีขาว สีเหลืองและสีแดงจำนวนมาก ในพื้นที่นี้มีดินเหนียวกระจายตัวอยู่ประมาณ 0.15 ตารางกิโลเมตร มีความลึกอยู่ที่ 0.54-11.54 เมตรและความลึกโดยทั่วไปคือ 4-6 เมตร ทำให้สามารถขุดดินเหนียวขึ้นมาใช้งานได้ง่ายซึ่งเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาเครื่องปั้นดินเผาจือเถา ชาวบ้านในหมู่บ้านหวานเหยาเกือบทุกคนประกอบอาชีพทำเครื่องปั้นดินเผาหรืองานที่เกี่ยวข้อง การทำเครื่องปั้นดินเผาเป็นหนทางในการอยู่รอดและชีวิตประจำวันของพวกเขา (Wu Baiyu, 2017)

ภาพที่ 4 หมู่บ้านหวานเหยา 1

(ที่มา <http://union.china.com.cn>)

ภาพที่ 5 หมู่บ้านหวานเหยา 2
(ที่มา <http://www.wenlvnews.com>)

ดินเหนียวของอำเภอเจี้ยนสู่ย

ดิน (Soil) ในอำเภอเจี้ยนสู่ยสามารถแบ่งได้เป็น 8 ประเภท 10 กลุ่มย่อย 17 สกุลและ 49 ชนิด ได้แก่ ดินน้ำตาลเหลือง ดินเหลือง ดินแดง ดินแดงแห้ง ดินแดงอิฐ ดินแดง ดินม่วง ดินลุ่มน้ำ ดินนา เป็นต้น เนื่องจากลักษณะเฉพาะของภูมิประเทศและภูมิอากาศทำให้อำเภอเจี้ยนสู่ยอุดมไปด้วยทรัพยากรแร่ธาตุจำนวนมาก เช่น แมงกานีส เหล็ก ทองแดง ตะกั่ว สังกะสี ไททาเนียม เป็นต้น ทั้งยังเป็นเหมือนโลหะระดับแนวหน้าของมณฑลยูนนาน นอกจากนี้ยังมีโลหะจำนวนมาก เช่น ถ่านหิน ดินเหนียว ดินขาว (China clay) เป็นต้น โดยในดินเหนียวจะมีซิลิกอนไดออกไซด์ (Silicon Dioxide) และเหล็กออกไซด์ (Ferric oxide) สูงเป็นพิเศษทำให้ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาของที่นี่เหนือชั้นกว่าที่อื่นมาก (Jianshui County Chronicle Compilation Committee, 1994)

ภาพที่ 6 ดินขาวและดินเหลืองบริเวณด้านหลังภูเขาของหมู่บ้านหวานเหยา
(ที่มา <http://img.wenlvnews.com>)

ดินเหนียวที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามาจากภูเขาอู่ฉ่าย (Wucaï) มีธาตุเหล็กสูงทำให้ผลิตภัณฑ์มีความแข็ง ทนทาน เนื้อละเอียด เงามีพื้นผิวให้ความรู้สึกเหมือนเนื้อโลหะ เวลาเคาะจะมีเสียงดังเหมือนทองและหินจนได้รับขนานนามว่า “แข็งเหมือนเหล็ก ไสเหมือนน้ำ เรียบเหมือนหยก และเสียงเหมือนระฆัง” เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อ้าเถอเจี้ยนสุ่ยให้ความสำคัญกับเทคนิคงานฝีมือที่ประณีตโดยเฉพาะด้านศิลปะการตกแต่ง เช่น การแกะสลักภาพวาดและตัวอักษร การฝังดิน การเขียนพู่กันจีนและโมเสก เป็นต้น นอกจากนี้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถายังเป็นผลิตภัณฑ์ที่ผสมผสานความงามเข้ากับการใช้งานจริงได้อย่างลงตัว เช่น กาน้ำ แก้วน้ำ จาน ชาม เขี่ยกน้ำ หม้อไอน้ำ ที่เสียบบุหรี ตลับหมึก เป็นต้น

ภาพที่ 7 กาน้ำชาดินเผาจื่อเถา อ้าเถอเจี้ยนสุ่ย
(Li Li, 2023)

สถาปัตยกรรม

เมืองโบราณเจี้ยนสุ่ยเป็นเมืองประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน มีการก่อสร้างยาวนานถึง 12 ศตวรรษและปัจจุบันยังคงมีอาคารโบราณมากกว่า 50 หลังที่ได้รับการอนุรักษ์ไว้เป็นอย่างดีจนได้รับขนานนามว่า “พิพิธภัณฑ์สถาปัตยกรรมโบราณ” และ “พิพิธภัณฑ์พื้นบ้าน” เมืองโบราณเจี้ยนสุ่ยเป็นกลุ่มสถาปัตยกรรมโบราณที่มีประวัติศาสตร์และมรดกทางวัฒนธรรมอันลึกซึ้ง บนถนนชิงสื่อป่าน (Qingshiban) มีร่องรอยแห่งกาลเวลาและอนุสรณ์สถานที่เต็มไปด้วย

ประวัติศาสตร์กระจายตัวอยู่ทุกที่ ตามตรอกซอกซอยยังอุดมไปด้วยความเรียบง่ายและรสชาติชีวิตที่มีสีสันของมนุษย์

1. สวนบ้านจู อำเภอเจี้ยนส่วยตั้งอยู่กลางถนนเจี้ยนซิน (Jianxin) ในเมืองโบราณเจี้ยนส่วย มณฑลยูนนาน เป็นบ้านและห้องโถงบรรพบุรุษที่สร้างโดยพี่น้อง Zhu Weiqing ซึ่งเป็นตุลาการในช่วงสมัยปลายราชวงศ์ชิง สวนบ้านจูเป็นที่รู้จักกันในชื่อ “สวนชมวิวยิ่งใหญ่ในชายแดนตะวันตกเฉียงใต้” ถูกสร้างขึ้นโดยการผสมผสานที่ยืดหยุ่นของบ้านยุคหนึ่งกับบ้านแบบพื้นบ้านดั้งเดิมของอำเภอเจี้ยนส่วยคือ “สามห้องหลัก หกห้องด้านข้าง สามห้องโถง ลานขนาดใหญ่หนึ่งแห่งและลานขนาดเล็กสี่แห่ง”

ภาพที่ 8 ศาลาริมน้ำสวนบ้านจู
(Li Li, 2023)

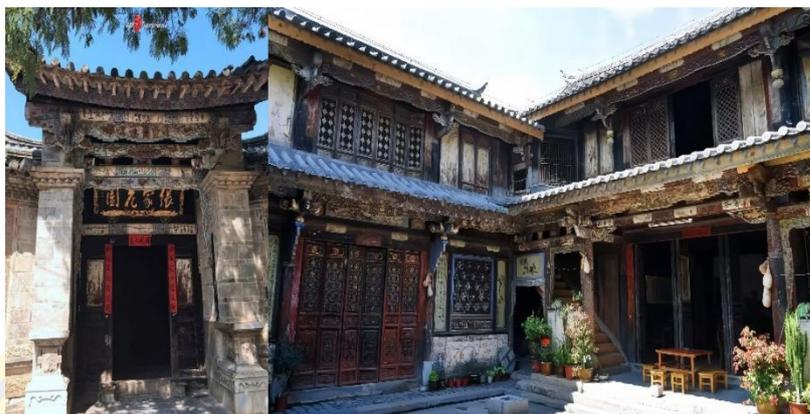

ภาพที่ 9 ประตูและหน้าต่างแกะสลักในสวนบ้านจู
(Li Li, 2023)

2. สวนบ้านจาง ตั้งอยู่ในหมู่บ้านถวนซาน ตำบลซีจวง (Xizhuang) อำเภอเจี้ยนส่วย อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอ 13 กิโลเมตร เป็นหนึ่งในสถานที่ท่องเที่ยวเชิงทรัพยากรทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของอำเภอเจี้ยนส่วยและเป็นหมู่บ้านเชิงนิเวศดั้งเดิมที่รักษารูปแบบและคุณลักษณะของศตวรรษที่ 19 ไว้ได้อย่างสมบูรณ์ ในหมู่บ้านถวนซานมีบ้านโบราณที่งดงามที่สุดในยูนนาน เช่นเดียวกับเมืองโบราณเจี้ยนส่วยและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่หายากในอำเภอเจี้ยนส่วย หมู่บ้านถวนซานเดิมเป็นที่อยู่อาศัยของชนเผ่าอีแต่จากการอพยพในช่วงสมัยห่งอู่ของราชวงศ์หมิงทำให้ชาวฮั่นแซ่จางคนหนึ่งที่อยู่มาจากมณฑลเจียงซีได้เข้ามาอยู่ในพื้นที่นี้และค่อยๆ พัฒนาเป็นหมู่บ้านแห่งการอพยพที่โดดเด่น ครั้งหนึ่งหมู่บ้านถวนซานแห่งนี้เคยรุ่งเรืองมากกว่า 600 ปีและได้ทิ้งมรดกล้ำค่าไว้มากมายจนต่อมากลายเป็นหน่วยพิทักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ อาคารและสิ่งปลูกสร้างในหมู่บ้านถวนซานมีลักษณะทั่วไปตามแบบที่อยู่อาศัยทางตอนใต้ของมณฑลยูนนาน อาคารหลายแห่งแสดงให้เห็นถึงเทคนิคการแกะสลักไม้ที่ประณีตและศิลปะการตกแต่งพื้นบ้านที่งดงามซึ่งเป็นหลักฐานชิ้นหนึ่งที่สามารถเห็นถึงการผลิตและชีวิตของผู้คนในมณฑลยูนนานตอนใต้ ทั้งยังเป็นผลงานชิ้นเอกทางสถาปัตยกรรมและลักษณะบ้านพื้นบ้านทางตอนใต้ของมณฑลยูนนาน

ภาพที่ 10 หมู่บ้านถวนซาน
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 11 สวนบ้านจาง
(Li Li, 2023)

3. ตึกเฉาหยางหรือที่รู้จักกันในชื่อประตูหยิงฮุย (Yinghui Gate) เป็นหอสังเกตการณ์ประตูตะวันออกของอำเภอเจียนสู่ย สร้างขึ้นในสมัยหงอู่แห่งราชวงศ์หมิง (ค.ศ.1387) และมีประวัติยาวนานกว่า 600 ปี ในสมัยราชวงศ์ชิงประตูทิศใต้ ทิศตะวันตกและหอสังเกตการณ์ประตูทิศเหนือ ล้วนถูกทำลายจากสงครามแต่มีเพียงหอสังเกตการณ์ประตูตะวันออกเท่านั้นที่ยังคงหลงเหลืออยู่แม้ว่าจะผ่านสงครามและแผ่นดินไหวมากมายจนทำให้ที่นี่กลายเป็นสัญลักษณ์แห่งเมืองสำคัญทางตอนใต้ของยูนนานยังคงหลงเหลืออยู่ เมื่อยืนอยู่ชั้นบนของตึกเฉาหยางจะมองเห็นเมืองโบราณเจียนสู่ย ตึกเฉาหยางเป็นสถานที่สำคัญของเมืองโบราณเจียนสู่ยและเป็นสัญลักษณ์ของเมืองมาตุภูมิชายแดนเก่า

ภาพที่ 12 ตึกเฉาหยาง
(Li Li, 2023)

4. วัดขงจื้อเจี้ยนสู่ย เมื่อกว่า 700 ปีที่แล้วลัทธิขงจื้อเดินทางผ่านแม่น้ำซือสู่ย (Sishui) ที่อยู่ห่างไกลเข้าสู่ตอนใต้ของมณฑลยูนนานและอำเภอเจี้ยนสู่ย ลัทธิขงจื้อได้นำรากเหง้าของอารยธรรมและความก้าวหน้าของที่ราบภาคกลางมาสู่อำเภอเจี้ยนสู่ยและมีอิทธิพลต่อคนเจี้ยนสู่ยรุ่นต่อรุ่น วัดขงจื้อเจี้ยนสู่ยสร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยราชวงศ์หยวนมีขนาดเป็นอันดับสองรองจากวัดขงจื้อชวีฟู่ มณฑลซานตง วัดขงจื้อเจี้ยนสู่ยเป็นสถานที่ศึกษาแห่งแรกของอำเภอเจี้ยนสู่ย เป็นอาคารพิธีกรรมที่ใช้บูชาขงจื้อและส่งเสริมลัทธิขงจื้อ วัดขงจื้อเจี้ยนสู่ยมีขนาดใหญ่และมีสถาปัตยกรรมงดงามจนได้รับขนานนามว่า “เมืองขงจื้อแห่งยูนนานตอนใต้” อาคารทั้งหมดของวัดขงจื้อเจี้ยนสู่ยหันหน้าไปทางทิศใต้ มีตำหนักหนึ่งหลัง ระเบียงสองแห่ง ห้องโถงสองห้อง ศาลาสองหลัง ศาลเจ้าสามแห่งและแปดจัตุรัสซึ่งทั้งหมดตั้งอยู่ในลักษณะสมมาตรท่ามกลางต้นสนสีเขียวขจีและมีสระน้ำรูปวงรีขนาดใหญ่ชื่อ “Xuehai” ห้องโถงใหญ่ Xianshi ถูกสร้างขึ้นใหม่ในสมัยราชวงศ์หมิง หลังคามุงด้วยกระเบื้องเคลือบหลากสีสัน มีเสาหินขนาดใหญ่ 20 เสาอยู่รอบๆ ห้องโถง แต่ละเสาสูง 5 เมตร หน้าประมาณ 5,000 กิโลกรัม แกะสลักจากหินบลูสโตนทั้งชิ้นโดยมีเสา 2 เสาแกะสลักเป็นรูปมังกรขดและบนบานประตูทั้ง 22 บานของห้องโถงใหญ่มีรูปแกะสลักด้วยฝีมือประณีตลายนงและสัตว์ต่างๆ เกือบร้อยชนิด

ภาพที่ 13 วัดขงจื้อเจี้ยนสู่ย

(Li Li, 2023)

5. สะพานชวงหลง เป็นสะพานในสมัยราชวงศ์ชิง สร้างขึ้นครั้งแรกในสมัยเฉียนหลง (Qianlong) แห่งราชวงศ์ชิง ตั้งอยู่บนแม่น้ำหลูเจียง (Lujiang) และแม่น้ำทาซง (Tachong) ห่างจากเมืองเจี้ยนสู่ยไปทางตะวันตก 3 กิโลเมตร เนื่องจากแม่น้ำสองสายนี้มีความคดเคี้ยวเหมือนมังกรจึงมีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปว่า “สะพานลิบเจ็ดช่อง” สะพานชวงหลงเป็นสะพานหินโค้งขนาดใหญ่ มีศาลากลางสะพาน 3 หลังและช่องใต้สะพาน 17 ช่อง ยาว 148 เมตร กว้าง 38 เมตร เป็นหนึ่งในสถานที่ทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงในมณฑลยูนนาน สะพานชวงหลงถือเป็นการสร้างหลักชัยที่สำคัญใน

ประวัติศาสตร์การสร้างสะพานของประเทศจีนและได้รวมอยู่ในประวัติศาสตร์การสร้างสะพานของประเทศจีนด้วย

ภาพที่ 14 สะพานชวงหลง

(Li Li, 2023)

6. บ่อน้ำโบราณเจียนสู่ย กระจายตัวอยู่ตามถนนและตรอกซอกซอยของเมืองโบราณเจียนสู่ยและไม่ได้มีแค่เฉพาะบ่อน้ำเดี่ยวเท่านั้นแต่ยังมีบ่อ 2 ตาน้ำ 3 ตาน้ำ 4 ตาน้ำเชื่อมต่อกันหรือแม้กระทั่ง 12 ตาน้ำ บ่อน้ำต้าปาน (Daban) ที่ประตูตะวันตกเป็นบ่อน้ำโบราณที่มีชื่อเสียงที่สุดในอำเภอเจียนสู่ยหรือรู้จักกันในนาม “บ่อน้ำแห่งแรกในยุन्नานตอนใต้” การขุดบ่อน้ำต้าปานที่ประตูตะวันตกมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการสร้างเมืองอิฐของอำเภอเจียนสู่ยตั้งนั้นจึงยังมีคำกล่าวในหมู่ชาวเจียนสู่ยว่า “บ่อน้ำต้าปานเกิดก่อนเมืองหลินอัน” น้ำในบ่อน้ำต้าปานมีความหวานอร่อย เมื่อนำไปใช้ชงชาจะทำให้ชาใส มีกลิ่นหอมและมีรสหอมติดปากและฟัน หากใช้ทำเส้นหมี่จะทำให้เส้นมีความละเอียดอ่อนและนุ่มและหากนำไปทำเต้าหู้จะมีรสชาติที่สดใหม่

ภาพที่ 15 บ่อน้ำต้าปานที่ประตูตะวันตก

(Li Li, 2023)

บ่อน้ำที่ประตูกิตติ์ตะวันออกชื่อว่า “หลี่ฉวน” (Liquan) เป็นบ่อน้ำที่เก่าแก่ที่สุดในมณฑลยูนนานที่มีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หยวน ค.ศ.1271 และมีอายุมากกว่า 700 ปี บ่อน้ำหลี่ฉวนมีขอบบ่อสูง 60 เซนติเมตร เส้นผ่านศูนย์กลาง 90 เซนติเมตร ใช้หินสีขาวครึ่งวงกลม 2 ก้อนก่อขึ้นล้อมปากบ่อและบ่ออยู่ห่างจากผิวน้ำประมาณ 2 เมตรทำให้ตักน้ำขึ้นมาใช้ได้ง่าย บ่อน้ำหลี่ฉวนมีน้ำมาก น้ำจะอุ่นในฤดูหนาวและเย็นในฤดูร้อน ใสและหวาน หากใช้น้ำจากบ่อนี้ไปชงชาในหม้อดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ย สีของชาจะเป็นสีน้ำตาล รสชาติกลมกล่อมและมีกลิ่นหอมเป็นเลิศ

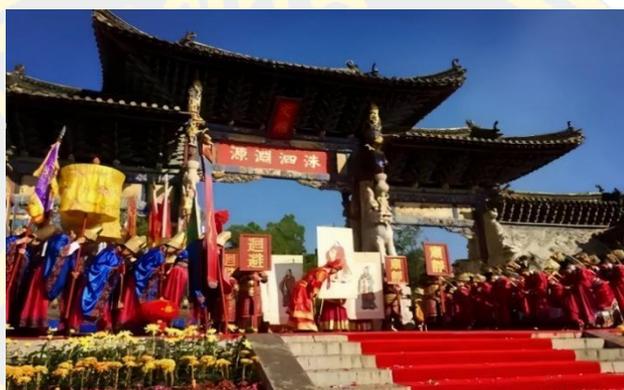

ภาพที่ 16 บ่อน้ำหลี่ฉวนที่ประตูกิตติ์ตะวันออก
(Li Li, 2023)

ศาสนาและวัฒนธรรม

พิธีรำลึกถึงขงจื้อที่วัดขงจื้อเจียนสู่ยเป็นกิจกรรมที่ผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมขงจื้อและวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย “18 สิ่งแปลกในเจียนสู่ย ทุกคนล้วนบูชาขงจื้อ” ประโยคนี้แพร่หลายไปทั่วในอำเภอเจียนสู่ย มณฑลยูนนานและเป็นการแสดงความรักและความชื่นชมของชาวเมืองเจียนสู่ยที่มีต่อขงจื้อ วันที่ 28 กันยายนของทุกปีผู้คนจากทุกสาขาอาชีพจะมารวมตัวกันที่วัดขงจื้อเจียนสู่ยเพื่อจัดพิธีบูชาขงจื้ออย่างยิ่งใหญ่ ภายในงานพิธีรำลึกถึงขงจื้อจะมีเสียงฆ้อง กลองและปี่ใหญ่ดังขึ้นอย่างกึกก้อง หลังจากจบการแสดงเต้นรำเพลง Kongsheng Song, Jikong Yuewu และ Lunyu พิธีบวงสรวงขงจื้อที่ยิ่งใหญ่จะคลอไปด้วยดนตรีบูชายัญอันไพเราะที่บรรเลงโดยนักร้องและนักดนตรี รูปปั้นศักดิ์สิทธิ์จะได้รับเชิญเข้าไปในห้องโถง Xianshi ของวัดขงจื้ออย่างเคารพเพื่อจัดพิธีเช่นไหว้ขงจื้อ ประชาชนในห้องถื่นจำนวนมากจะเดินทางมาที่นี่กันเองโดยไม่ต้องมีใครเชิญ พวกเขาจะโค้งคำนับรูปปั้นขงจื้อพร้อมกับตัวแทนจากฝ่ายต่างๆ และส่งดอกไม้เพื่อระลึกถึงวันเกิดของขงจื้อ ท่ามกลางฝูงชนที่เข้าร่วมพิธีบวงสรวง ชนกลุ่มน้อยจำนวนมาก เช่น ชนเผ่าอี้ ชนเผ่าอาฮา จะสวมเครื่องแต่งกายแบบดั้งเดิมมาร่วมพิธีกรรม ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แก่นแท้ของลัทธิขงจื้อยังคงฝังลึกอยู่ในกระดูกและ

สายเลือดของชาวเจี้ยนส่วย การดำรงชีวิตของผู้คนและตลาดยังคงรักษารูปแบบที่อ่อนโยน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และคุณงามความดีตามแบบขงจื้อ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่วัดขงจื้อเจี้ยนส่วยจะได้รับการอนุรักษ์ให้คงสภาพสมบูรณ์จวบจนถึงปัจจุบัน ความแพร่หลายของการนับถือขงจื้อของผู้คนในท้องถิ่นและลัทธิขงจื้อมีบทบาทอย่างแข็งขันในการปกป้องวัดขงจื้อ ชนกลุ่มน้อยที่ปรากฏในพิธีบวงสรวงขงจื้อเป็นประจักษ์พยานถึงการผสมผสานและพัฒนาการของวัฒนธรรมขงจื้อและวัฒนธรรมประจำชาติ

ภาพที่ 17 พิธีรำลึกถึงขงจื้อที่วัดขงจื้อเจี้ยนส่วย
(Li Li, 2023)

การร้องเพลงและเต้นรำ

ชนกลุ่มน้อยชนเผ่าอี่ในอำเภอเจี้ยนส่วยมักจะรวมตัวกันเพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลต่างๆ ในทุกวันนี้สำคัญด้วยการเล่นเครื่องสายสี่สาย ร้องเพลงผักทะเล เต้นระบำกล่องบุหรีและการแสดง Jianshui Minor Tune ในโรงละครเป็นกิจกรรมเพื่อความบันเทิงที่มีชื่อเสียง

ภาพที่ 18 กิจกรรมร้องเพลงผักทะเลและระบำกล่องบุหรีของชนเผ่าอี่ 2
(Li Li, 2023)

อาหาร

อาหารขึ้นชื่อของอำเภอเจียนสู่ย ได้แก่ เต้าหู้ย่าง ไก่หนึ่ง ก๊วยเตี่ยวเฉ่าหยยา (Caoya) น้ำมะละกอ ลูกแพร์ดอง ขนมรังนก (Yanwo Su) ขนมชื่อจีเกา (Shizi Gao) ผักกาดเขียว ทับทิมเปรี้ยว เจียนสู่ย ต้มเลือดเป็ดและผ้าชีร์วีรสเผ็ดชา (Mao Xie Wang) บัวลอยแป้งถั่วและปิ้งย่างเจียนสู่ย

ภาพที่ 19 อาหารขึ้นชื่อของอำเภอเจียนสู่ย
(Li Li, 2023)

อำเภอสีอผิง

อำเภอสีอผิงตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเขตปกครองตนเองชนชาติอาข่าและอี หงเหอ ตอนใต้ของมณฑลยูนนาน พื้นที่ 95% เป็นพื้นที่ภูเขาและเป็นเขตภูเขาที่ราบสูงที่มี “ภูเขา มากกว่าเก้าส่วนและเขื่อนหนึ่งส่วน” ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตกอำเภอสีอผิงถูกเรียกว่า “จิวซิน” ซึ่งเป็นชื่อเรียกชนเผ่าอีโบราณและยังเป็นชื่อสถานที่ที่ชนเผ่าอีอาศัยอยู่ด้วยกัน จิวซินแปลเป็นภาษาจีน หมายถึงชนเผ่าที่อาศัยอยู่ตามป่าเชิงเขาริมน้ำ อำเภอสีอผิงมีประชากรมากกว่า 300,000 คน 54% ของประชากรทั้งหมดเป็นชนกลุ่มน้อยและมีชนกลุ่มน้อยมากกว่า 10 กลุ่มอาศัยอยู่ร่วมกัน เช่น อี ฮั่น หุย อาข่าและไต เป็นต้น โดยประชากรชนเผ่าอีมีจำนวน 49.97% ของประชากรทั้งหมดทำให้อำเภอสีอผิงกลายเป็นเขตพื้นที่ที่มีสัดส่วนประชากรชนเผ่าอีมากที่สุดในมณฑลยูนนาน ชนเผ่าอีในอำเภอสีอผิงแบ่งเป็น 4 กลุ่มหลัก ได้แก่ 1) เนี่ยซูพั่ว (Nie Supo) มีประชากรมากกว่า 90,000 คน

หรือคิดเป็น 76.7% ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในอำเภอสี่ผิงและมีลักษณะทางวัฒนธรรมอันค่อนข้างสูง 2) เนี่ยซูโป (Nie Supo) มีประชากรประมาณ 22% ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่ภูเขาของเขต Longwu, Shaochong, Daqiao และ Longpeng 3) ชานซู (Shansu) มีประชากรประมาณ 500 คน ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ที่ Baoxiu Moshalang, Daqiao Liumeni, Shiyatou, Potou, Shangwu, Hanmodi, Xinping และ Yuanjiang 4) ผูล่า (Pula) มีประชากร 100 กว่าคนส่วนใหญ่อาศัยอยู่ใน Baoxiufeni และ Xiaochong ชาวผูล่าอาศัยอยู่ในหุบเขามาเป็นเวลานานนับตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวนหมิง ซึ่ง ไปจนถึงสาธารณรัฐจีนทำให้ขนบธรรมเนียมยังคงเป็นแบบดั้งเดิมและไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ในยุคก่อนสมัยกองทัพปลดปล่อยประชาชนจีนชาวผูล่ายังคงมีวิถีชีวิตล่าสัตว์และทำการเกษตรแบบไร่เลื่อนลอย (Shifting cultivation) ในยุคก่อนการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนไม่มีชาวผูล่าคนใดอ่านออกเขียนได้ (He Wen, 2019)

ชนเผ่าฮวาเยอี่ในอำเภอสี่ผิง

ชนเผ่าฮวาเยอี่ในอำเภอสี่ผิงมีทรัพยากรทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์และมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับวัฒนธรรมอื่น นับตั้งแต่สมัยโบราณชนเผ่าฮวาเยอี่มักให้ความสำคัญด้านการศึกษาและส่งเสริมวรรณกรรมทำให้พวกเขาประวัติศาสตร์ทางอารยธรรมมนุษย์ที่ยาวนาน เครื่องแต่งกาย บทเพลง การเต้นรำและขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประจำชาติของชนเผ่าฮวาเยอี่มีชื่อเสียงอย่างสูงในมณฑลยูนนานและยังมีอิทธิพลไปทั่วประเทศจีน ในความเป็นจริงแล้วประวัติความเป็นมาของการพัฒนาวัฒนธรรมพื้นบ้านชนเผ่าฮวาเยอี่ในอำเภอสี่ผิงถือเป็นกระบวนการผสมผสานอย่างต่อเนื่องระหว่างวัฒนธรรมฮวาเยอี่และฮั่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่ราชวงศ์หมิงนำระบบการตั้งถิ่นฐานทางทหารมาใช้ในอำเภอสี่ผิงได้ส่งผลให้วัฒนธรรมฮวาเยอี่และฮั่นมีการรวมตัวที่เข้มข้นขึ้น ในกระบวนการดังกล่าวนี้แม้ว่าวัฒนธรรมฮวาเยอี่จะไม่ได้ถูกล้อมรวมเข้ากับวัฒนธรรมฮั่นและวัฒนธรรมฮั่นล้มเหลวในการเป็นวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งในอำเภอสี่ผิงแต่ทั้งสองวัฒนธรรมกลับสร้างปรากฏการณ์การซึมซับซึ่งกันและกัน มีฉันทันอยู่ในตัวคุณและมีคุณอยู่ในตัวฉันซึ่งสะท้อนถึงปรากฏการณ์ของการพัฒนาร่วมกันและความสามัคคี ปัจจุบันวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของชนเผ่าฮวาเยอี่ในอำเภอสี่ผิงเป็นการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมฮวาเยอี่และฮั่น จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจีนโดยเฉพาะในช่วงการปฏิรูปและเปิดประเทศ กระแสความทันสมัยที่เป็นตัวแทนค่านิยมตะวันตกและเทคโนโลยีขั้นสูงได้ส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีนเช่นเดียวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนเผ่าฮวาเยอี่ในอำเภอสี่ผิงสิ่งนี้ทำให้การสืบทอดและการเผยแพร่วัฒนธรรมดั้งเดิมของท้องถิ่นในอำเภอสี่ผิงมีลักษณะบางอย่างที่ควรค่าแก่การศึกษา (He Wen, 2019)

ชนเผ่าฮวาเยอี่เป็นหนึ่งในกลุ่มชาติพันธุ์ของชนเผ่าฮวาเยอี่ อำเภอสี่ผิงมณฑลยูนนานเป็นอำเภอที่มีประชากรชนเผ่าฮวาเยอี่อาศัยอยู่มากที่สุดและมีสัดส่วนเกินครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมด ชนเผ่าฮวาเยอี่ส่วนใหญ่กระจายตัวอยู่ในอำเภอสี่ผิง 3 เมือง ได้แก่ Longpeng, Longwu,

Shaochong และบนโลกใบนี้มีชนเผ่าฮวาเยอี่เพียงแค่ 30,000 กว่าคนเท่านั้น ในอำเภอซือผิงมีบรรยากาศของชนกลุ่มน้อยที่แข็งแกร่ง ผู้ใหญ่และเด็กจะแต่งกายด้วยชุดพื้นเมืองประจำวันและสื่อสารกันด้วยภาษาอี่ ในเวลาว่างพวกเขาจะรวมตัวกันปักผ้าและพูดคุยเรื่องงานบ้านหรือทุกคนจะมาร่วมร้องเพลงและเต้นรำด้วยกันซึ่งถือเป็นชีวิตที่มีสีสัน เครื่องแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าฮวาเยอี่คือผ้าคาดเอวลายดอกซึ่งจะใส่เฉพาะช่วงเทศกาลประจำปี งานปีใหม่หรืองานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสเท่านั้น (Li Meng and Du Jian, 2020b)

อำเภอซือผิง มณฑลยูนนาน เป็นสถานที่ที่มีชนเผ่าฮวาเยอี่อาศัยอยู่ร่วมกันมากที่สุดโดยมีสัดส่วนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรกลุ่มชนเผ่าอื่นๆ ทั้งหมด อำเภอซือผิงตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมณฑลยูนนานและทางตะวันตกเฉียงเหนือของเขตปกครองตนเองหงเหอฮานีและอี่ ชนเผ่าฮวาเยอี่ส่วนใหญ่กระจายอยู่ใน 3 เมือง ได้แก่ Longpeng, Longwu และ Shaochong และชนเผ่าฮวาเยอี่มากกว่า 30,000 คนในโลกที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้น บรรยากาศชาติพันธุ์ที่นี่ค่อนข้างเข้มข้น ผู้ใหญ่และเด็กสวมชุดประจำชาติและสื่อสารกันในภาษาอี่ ในวันธรรมดา ผู้หญิงจะมารวมตัวกันเพื่อปักผ้าและพูดคุยเกี่ยวกับงานบ้าน หรือผู้ชาย ผู้หญิง คนแก่และเด็กจะมาร่วมกันร้องเพลงและเต้นรำทำให้ชีวิตเต็มไปด้วยสีสัน ผ้าคาดเอวลายดอกเป็นเอกลักษณ์ของเครื่องแต่งกายที่จะสวมใส่เฉพาะในช่วงเทศกาลตรุษจีน หรืองานแต่งงานเท่านั้น (Li Meng and Du Jian, 2020a)

ภาพที่ 20 งานแต่งงานของชนเผ่าฮวาเยอี่

(<http://www.yizuren.com/d/file/p/2024/05/1716899371742939>)

ทฤษฎีศิลปะการตกแต่ง

ศิลปะการตกแต่งเป็นรูปแบบศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ มีต้นกำเนิดที่สามารถย้อนไปได้ถึงยุคหินใหม่เมื่อหลายหมื่นปีที่แล้ว เป็นกิจกรรมเชิงปฏิบัติที่ไม่เหมือนใครของมนุษย์และยังเป็นแนวทางให้มนุษย์เข้าใจโลกอย่างสุนทรีย์

คำจำกัดความของศิลปะการตกแต่ง

ศิลปะการตกแต่ง (Decoration Art) เป็นองค์ประกอบดั้งเดิมของการออกแบบและโครงสร้างงานฝีมือที่ปรากฏขึ้นในประเทศจีนช่วงศตวรรษที่ 5 ถึง 6 และในประเทศตะวันตกช่วงศตวรรษที่ 17 ถึง 18 ศิลปะการตกแต่งหมายถึงศิลปะการออกแบบการตกแต่งวัตถุใช้สอยบางอย่างและเป็นศิลปะที่ใช้เพื่อการประดับตกแต่งมากกว่าประโยชน์ใช้สอย (360 Baike, 2023b) เนื่องจากความแตกต่างทางภูมิภาคและวัฒนธรรมทำให้ศิลปะการตกแต่งมีรูปแบบทางศิลปะที่หลากหลายและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมของผู้คนจนกลายเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมมนุษย์และมีบทบาทสำคัญในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ กับศิลปะการตกแต่ง

สุนทรียภาพของศิลปะการตกแต่ง

ศิลปะการตกแต่งมีประวัติศาสตร์ยาวนาน การตกแต่งเป็นการสะท้อนถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่รักความสวยความงาม เป็นแนวทางให้มนุษย์ไฝหาความงามและมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับชีวิตของผู้คนเสมอมา ศิลปะการตกแต่งถือกำเนิดขึ้นจากการแสวงหาความงามในสมัยโบราณอันจะเห็นได้จากภาพจิตรกรรมฝาผนังในถ้ำ การแกะสลักหินและเครื่องปั้นดินเผาล้วนถือเป็นศิลปะการตกแต่งที่น่าทึ่ง ศิลปะการตกแต่งถือเป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ ต้นกำเนิดของศิลปะมีมาตั้งแต่สมัยยุคหินใหม่เมื่อหลายหมื่นปีก่อน เป็นกิจกรรมเชิงปฏิบัติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะของมนุษย์ และยังเป็นวิธีที่มนุษย์จะยึดครองโลกด้วยวิธีที่สวยงามอีกด้วย เนื่องจากความแตกต่างในระดับภูมิภาคและวัฒนธรรม ศิลปะการตกแต่งจึงนำเสนอรูปแบบศิลปะที่หลากหลาย ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมและบูรณาการซึ่งกันและกันทำให้สิ่งนี้ได้กลายเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมของมนุษย์และมีบทบาทสำคัญในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบทางวัฒนธรรมต่างๆ และศิลปะการตกแต่ง (Lin Ping, 2006)

ความงามของศิลปะการตกแต่งเป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยต้องการนำเสนอสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ศิลปะการตกแต่งมีความหมายแฝงทางศิลปะที่กว้างและมีรูปแบบการตกแต่งมากมาย ประกอบด้วยภาษาศิลป์ เทคนิคการแสดงออก รูปแบบ เครื่องมือและวัสดุจำนวนมาก กฎทั่วไปในการสร้างสรรค์ศิลปะการตกแต่งคือการผสมผสานการเปลี่ยนแปลงและเอกภาพของความงามให้กับวัตถุ การเปลี่ยนแปลงหมายถึงการนำสิ่งที่แตกต่างกันไปตามธรรมชาติมาวางคู่กันเพื่อสร้างความรู้สึกที่แตกต่างอย่างโดดเด่น รูปร่างที่แตกต่างกัน สีสันทันที่ไม่เหมือนกัน การเปลี่ยนแปลงของจุด เส้นตรง

ความหนา เป็นต้น สามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีลักษณะเด่นคือความสดใส มีชีวิตชีวา ความสมบูรณ์ เอกภาพหมายถึงการปะติดปะต่อสิ่งต่างๆ ที่มีลักษณะเดียวกันหรือคล้ายกันเพื่อสร้างความรู้สึกที่สอดคล้องกันหรือเหมือนกัน ลักษณะของเอกภาพคือความจริงจัง ความเคร่งขรึมและความเยียบสงบแต่มีแนวโน้มที่จะเฉื่อยชาและซ้ำซากจำเจ หากผลงานศิลปะการตกแต่ง 1 ชิ้นมีเพียงการเปลี่ยนแปลงแต่ปราศจากเอกภาพจะให้ความรู้สึกยุ่งเหยิงหรือหากมีเพียงเอกภาพแต่ปราศจากการเปลี่ยนแปลงก็จะจืดชืดและน่าเบื่อ แต่หากมีการรวมทั้งสองสิ่งเข้าด้วยกันอย่างเป็นธรรมชาติ แสวงหาเอกภาพในการเปลี่ยนแปลงและแสวงหาการเปลี่ยนแปลงที่มีเอกภาพจะทำให้ได้เอฟเฟกต์ (Effect) ทางศิลปะที่สดใสและกลมกลืน (Lin Ping, 2006)

หัวใจของศิลปะการตกแต่งคือการจัดลำดับภาพที่สวยงาม ความสวยงามคือความเป็นระเบียบ ความเป็นระเบียบของศิลปะการตกแต่งคือการจัดเรียงสิ่งต่างๆ ให้มีลักษณะตามธรรมชาติ เช่น พระอาทิตย์ขึ้น พระอาทิตย์ตก ดอกไม้บาน ดอกไม้ร่วง ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง ฤดูหนาวและสภาพแวดล้อมตามธรรมชาติของผู้คนล้วนสะท้อนถึงระเบียบที่แน่นอน การจัดระเบียบเช่นนี้เกิดขึ้นมาจากโลกแห่งความเป็นจริงและสะท้อนให้เห็นอุดมการณ์ของมนุษย์ หากสามารถสะท้อนออกมาเป็นผลงานศิลปะและสร้างระเบียบศิลปะประดิษฐ์ได้จะสามารถทำให้ผู้คนได้รับการเหนี่ยวนำแบบเดียวกันเมื่อชื่นชมผลงานศิลปะ สามารถสัมผัสกับความสุขแบบหนึ่งจากนั้นจึงได้รับความเพลิดเพลินจากความงาม การจัดระเบียบเช่นนี้เป็นภาพสะท้อนแนวคิดทางอารมณ์ของผู้สร้างสรรค์ มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างภาพและเนื้อหาทางศิลปะสูง เป็นความต้องการความงามที่เป็นทางการและการผสมผสานระหว่างความงามทางจิตวิญญาณของผู้สร้างสรรค์กับความงามที่แสดงออกอย่างเป็นทางการ

งานตกแต่งควรเน้นความงามทางอารมณ์และจิตวิญญาณของผู้แสดงออกซึ่งมาจากความสำเร็จทางศิลปะของผู้สร้างสรรค์ผลงานและเป็นดินแดนแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่าง “สิ่งของและฉัน” ซึ่งก่อตัวขึ้นตามธรรมชาติเมื่อผู้สร้างสรรค์แสดงวัตถุ ในฉากเดียวกันผู้แสดงออกแต่ละคนอาจมีความรู้สึกที่แตกต่างกันได้ เมื่อต้องแสดงออกเป็นตัวละคร จิตรกรบางคนอาจแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงของวัตถุเท่านั้นแต่จิตรกรบางคนอาจแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันทั้งทางรูปแบบและจิตวิญญาณ เอฟเฟกต์การแสดงออกที่แตกต่างกันของวัตถุที่แสดงออกเหมือนกันคือความแตกต่างในแนวคิดและลัทธิของผู้สร้างสรรค์ ส่วนสำคัญที่จะทำให้ภาพวาดตกแต่งที่สวยงามภาพหนึ่งทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความงามมาจากการปลูกฝังสุนทรียภาพของผู้สร้างสรรค์เองซึ่งเราต้องให้ความสนใจกับการปลูกฝังมโนทัศน์เกี่ยวกับความงามของสิ่งต่างๆ ในชีวิตและการศึกษาความงามของรูปแบบโดยเฉพาะการสังเกต ความรู้สึกและความเข้าใจความงามอย่างเป็นทางการของสิ่งต่างๆ

เนื้อหาและรูปแบบการแสดงออกที่มากมายของศิลปะการตกแต่งสะท้อนถึงอุดมคติและการแสวงหาของผู้คนอย่างเต็มที่โดยรูปแบบการแสดงออกที่เป็นเอกลักษณ์นี้จะแตกต่างจากศิลปะเหมือนจริงอื่นๆ ทั้งในด้านรูปทรง การใช้สีและวัสดุ ศิลปะเหมือนจริงหมายถึงการวิเคราะห์อย่างเป็นกลางด้วยวิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ การสังเกตและการแสดงออกของวัตถุโดยเน้นการศึกษากายวิภาค โครงสร้าง มุมมอง กฎวัตถุประสงค์และถือเอาธรรมชาติเป็นวัตถุในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปร่างและสีเพื่อสะท้อนแนวคิดทางศิลปะ การแสดงความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจในชีวิตของศิลปิน แต่ศิลปะการตกแต่งมุ่งเน้นไปที่การแสดงความรู้สึกของศิลปินเกี่ยวกับสิ่งที่เป้าหมายด้วยการรับรู้ถึงความงามของสิ่งต่างๆ เป็นหลัก การใช้จินตนาการอย่างเต็มที่ การแสวงหาความสมบูรณ์แบบและเน้นการศึกษาแห่งความงามของวัตถุธรรมชาติ ในรูปแบบการแสดงออก ภาพทั้งหมดจะไม่ถูกจำกัดด้วยทัศนมิติ กายวิภาค โครงสร้างและรูปทรงตามธรรมชาติ ปัจจัยใดๆ ของแบบจำลองในภาพสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความต้องการ ความคิด รสนิยมทางศิลปะ สีของวัตถุหรือความสัมพันธ์ตามสัดส่วนของภาพหรือกล่าวได้ว่ารูปทรงของศิลปะการตกแต่งเป็นโหมตการคิดแบบจำลองที่แตกต่างจากการผลิตซ้ำ เน้นการแสดงออกและเน้นการศึกษารูปแบบความงามมากกว่าในแง่ของการตกแต่งอันที่จริงแล้วแบบจำลองของศิลปะการตกแต่งเป็นลักษณะทั่วไประดับสูง การปรับแต่ง การทำเกินจริงและการเสียรูปของวัตถุจริง ความสามารถทางศิลปะนี้แยกไม่ออกจากรูปแบบการแสดงออกทางศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์เพราะทั้งสองต่างร่วมกันสร้างรูปแบบภาพที่สมบูรณ์เพื่อให้ผู้ชมได้ชื่นชมผลงานศิลปะ ความสามารถทางศิลปะนี้จำเป็นสำหรับศิลปะการตกแต่งเมื่อผลงานได้รับการตกแต่งแล้วการตอบสนองทางสายตาที่แข็งแกร่ง มีมาตรฐาน และเป็นระเบียบจะปรากฏต่อหน้าผู้ชมทันทีซึ่งเป็นการช่วยเพิ่มความเข้มข้น ละเอียดและความสวยงามของผลงาน (Lin Ping, 2006)

ทฤษฎีศิลปะสื่อผสม

ศิลปะสื่อผสมประกอบด้วยวัสดุสื่อหลายชนิด ได้แก่ สีน้ำมัน สีน้ำ สีย้อมผ้า สีเรธาตุ เหล็ก ดิน กระดาษ ขยะ เป็นต้น ภายใต้การบรรจบกันและการพัฒนาของวัฒนธรรมที่หลากหลายทำให้วัสดุค่อยๆ ขยายตัวตั้งแต่วัสดุทางวัตถุไปจนถึงวัสดุทางจิตวิญญาณประกอบด้วยเทคโนโลยี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม แนวคิด แสง จุด วิธีการเสมือนและอื่นๆ ยังคงได้รับการพัฒนาและขยายตัวอย่างต่อเนื่อง

คำจำกัดความของศิลปะสื่อผสม

ในสาขาทัศนศิลป์ศิลปะสื่อผสมหมายถึงรูปแบบศิลปะที่ใช้วัสดุตั้งแต่สองอย่างขึ้นไปในการสร้างสรรค์และมีการแสดงออกทางภาษาของวัสดุที่ชัดเจน วัสดุเป็นสื่อที่แสดงความคิดและแนวคิดของผู้สร้างสรรค์โดยตรง พัฒนาการของศิลปะสมัยใหม่ทำให้การใช้วัสดุไม่ได้ถูกจำกัดอีกต่อไปและ

คุณสมบัติของวัสดุต่างๆ เช่น รูปร่าง ความถ่วงจำเพาะ ความแข็งแรง และสียังส่งผลต่อการแสดงออกของรูปแบบ การจัดการแบบจำลอง ขั้นตอนการผลิตและวิธีการแปรรูป เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดรูปแบบศิลปะและสุนทรียภาพที่แตกต่างกัน

ในวงวิชาการยังไม่มีคำจำกัดความที่สมบูรณ์เกี่ยวกับแนวคิดศิลปะสื่อผสมและมักกล่าวง่ายๆ ว่าหมายถึงการแสดงออกทางสื่อรูปแบบหนึ่งที่ไม่ใช้รูปแบบเดียว จากการวิเคราะห์รูปแบบผลงานในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ประกอบกันเป็นผลงาน Kang Shiwei เชื่อว่ามีรูปแบบทั่วไป 2 แบบคือหนึ่งการแสดงแบบเคียงข้างกันของสื่อต่างๆ เรียกว่า “การวางสื่อ” เป็นการใช้สื่อที่มีรูปแบบต่างกันแต่มีเนื้อหาเหมือนกันมาสร้างการแสดงออกที่เพิ่มขึ้นขององค์ประกอบนั้นๆ สองคือขั้นสูงกว่าและพบเห็นได้ทั่วไปคือศิลปะสื่อผสมแบบโต้ตอบเรียกว่า “การโต้ตอบกับสื่อ” เป็นการปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบหรือเนื้อหาระหว่างสื่อต่างๆ ที่ประกอบกันเป็นงานศิลปะและการปฏิสัมพันธ์นี้เองที่เป็นความหมายและความสนุกของผลงาน (Kang Shiwei, 2014)

รูปแบบการแสดงออกด้วยศิลปะสื่อผสม

ศิลปะสื่อผสมถูกจัดประเภทตามองค์ประกอบของสื่อผสมได้ดังนี้

1. ภาพวาดจากการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Action Painting)
2. ศิลปะการติดตั้งวิดีโอ (Video Installation Art)
3. ศิลปะวิดีโอ (Video Art)
4. ศิลปะการติดตั้งภาพวาด (Painting installation Art)
5. ภาพวาดวิดีโอ (Video Painting)
6. พฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ต

ภาพที่ 21 ผลงาน “Canyon” (1959) ของ Robert Rauschenberg
(ที่มา https://i1.kknews.cc/dr3OBcrBj8NsWn2E4JW5OltrEOY_NT4-/0.jpg)

ภาพที่ 22 ผลงานการวาดภาพระยะไกลผ่านอินเทอร์เน็ตของ Li Songhua (2003)
(ที่มา <https://www.artda.cn/attachment/110725/210a9096b6.jpg>)

ความสำคัญของศิลปะสื่อผสม

ศิลปะสื่อผสมเกิดขึ้นจากการปรับตัวให้เข้ากับการพัฒนาของศิลปะสมัยใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการรับรู้ทางศิลปะของยุคสมัยและชีวิตสมัยใหม่ของผู้คน ความแตกต่างในประสบการณ์การมองเห็นที่เกิดจากศิลปะสื่อผสมได้รับการสำรวจและวิจัยโดยศิลปินหลายคน จุดแข็งของศิลปะสื่อผสมคือการเปลี่ยนนิสัยเกี่ยวกับสุนทรียภาพทางศิลปะแบบดั้งเดิมของเราจากนั้นจะส่งผลกระทบต่อแนวคิดทางศิลปะที่เราคุ้นเคยทำให้ศิลปะสื่อผสมได้รับความเคารพและความชื่นชอบจากศิลปินในขณะเดียวกันยังสามารถตอบสนองความต้องการที่แตกต่างในด้านสุนทรียภาพทางศิลปะทำให้ผู้คนมีทางเลือกและรูปแบบศิลปะที่หลากหลาย ในสังคมอุตสาหกรรมแม้ว่าการผลิตเชิงอุตสาหกรรมสมัยใหม่จะให้ความสำคัญกับประสิทธิภาพและสัมผัสของวัสดุเป็นอย่างมากแต่ในทางปฏิบัติเป็นไปได้ที่จะเจาะลึกถึงความสมบูรณ์ของวัสดุได้ อย่างไรก็ตามการปฏิบัติทางศิลปะสามารถสื่อความหมายของชีวิตผ่านรูปแบบทางกายภาพของวัสดุได้ การใช้วัสดุสำเร็จรูปและภาพตัดปะเป็นการพัฒนาอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่น่าไปสู่การฟื้นฟูทางธรรมชาติของมนุษย์ในด้านความใกล้ชิดและการแสวงหาธรรมชาติ การใช้วัสดุผสมจำนวนมากอย่างสร้างสรรค์จะช่วยขยายการแสดงออก จินตนาการ ความน่าดึงดูดใจและความเป็นไปได้ในการรวมวัสดุต่างๆ เข้าด้วยกัน

การใช้สื่อผสมเป็นลักษณะทั่วไปของศิลปะสมัยใหม่หลายแขนง การใช้และการสำรวจสื่อผสมทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและแนวคิดทางทัศนศิลป์ในการสร้างสรรค์งานศิลปะสมัยใหม่และเป็นวิธีการที่ศิลปินใช้กันอย่างแพร่หลาย ปัจจุบันจะเห็นได้ชัดว่าความเป็นตัวตนของวัสดุในงานศิลปะนั้นเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเพราะวัสดุสามารถสร้างรูปแบบและสไตล์ศิลปะใหม่ได้ทั้งหมดโดยเนื้อแท้แล้ววิธีนี้เป็นการทำลายรูปแบบศิลปะแบบดั้งเดิมที่วัสดุถูกผูกมัดด้วยแนวคิดของการอยู่ได้ ผู้บังคับบัญชาและสิ่งนี้ส่งเสริมความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของศิลปินเกี่ยวกับแนวคิดและรูปแบบศิลปะแบบดั้งเดิม เป็นการเติมพลังใหม่ให้กับศิลปะโบราณได้อย่างไม่ต้องสงสัยซึ่งสัญญาณทั้งหมดเหล่านี้ถือเป็นภาษาศิลป์ของศิลปะสมัยใหม่ การบุกเบิกความคิดสร้างสรรค์และการทดลองที่อิสระและทันสมัยความคิดของศิลปะหลังสมัยใหม่ได้รับการประสานและบูรณาการโดยเน้นความหลากหลายและมิติของรูปแบบศิลปะที่ครอบคลุมความหลากหลายของวัสดุ เทคโนโลยีและสามารถสะท้อนถึงลักษณะของเวลาที่ซ่อนอยู่ในรูปแบบภาพนั้นได้

ศิลปะสื่อผสมเป็นรูปแบบการแสดงออกที่มีลักษณะของศิลปะร่วมสมัยและค่อยๆ ได้รับการยอมรับจากศิลปินมากขึ้น ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่เต็มไปด้วยความหลากหลาย การแสดงออกทางศิลปะประเภทนี้ไม่เพียงแต่สอดคล้องกับกระแสของพัฒนาการทางประวัติศาสตร์เท่านั้นแต่ยังเป็นก้าวสำคัญในประวัติศาสตร์ของการพัฒนาศิลปะอีกด้วย

สุนทรียภาพทางศิลปะ

สุนทรียภาพทางศิลปะเป็นรูปแบบกิจกรรมความงามระดับสูงและพิเศษของมนุษย์ สิ่งที่เราเรียกว่าสุนทรียภาพพุทง่ายๆ คือการรู้สึกและการเข้าใจความงามของวัตถุหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเองโดยเฉพะอย่างยิ่งหมายถึงความสัมพันธ์พิเศษอย่างหนึ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นในอดีตและสิ่งที่เป็นวัตถุหรือปรากฏการณ์ในกระบวนการปฏิบัติทางสังคม (360 Baïke, 2023a)

ความสัมพันธ์เชิงการแสดงออกทางสุนทรียภาพมุ่งเน้นไปที่รูปแบบการแสดงออกของวัตถุที่ชัดเจนและความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างการปฏิบัติตามข้อกำหนดและเป้าหมาย แก่นแท้ของสุนทรียภาพคือความอิสระ ความแตกต่างระหว่างสุนทรียภาพทางศิลปะกับสุนทรียภาพทั่วไปส่วนใหญ่เกิดจากวัตถุความงามที่แตกต่างกัน ผลงานศิลปะทำหน้าที่เป็นวัตถุของสุนทรียภาพทางศิลปะ ส่วนสุนทรียภาพทั่วไปคือการแสดงภาพความงามของวัตถุตามความเป็นจริงซึ่งวัตถุหรือปรากฏการณ์ตามความเป็นจริงไม่ใช่เป้าหมายของการปฏิบัติและความรู้ความเข้าใจที่ผู้คนทั่วไปมีอยู่ ในการปฏิบัติทางสังคมขั้นแรกต้องสร้างความสัมพันธ์ตามเจตจำนงในการปฏิบัติและการรับรู้อย่างมีเหตุผลกับผู้คนและบนพื้นฐานนี้เมื่อสังคมพัฒนาไปถึงจุดที่ผู้คนไม่ปฏิบัติต่อวัตถุด้วยทัศนคติเพื่อการใช้ประโยชน์โดยตรง ความสัมพันธ์ทางสุนทรียภาพที่ค่อนข้างสูงงอมและบริสุทธิ์จะปรากฏขึ้น สุนทรียภาพทางศิลปะแตกต่างจากสุนทรียภาพของความเป็นจริงเพราะถูกผลิตขึ้นและดำรงอยู่ในฐานะวัตถุทางสุนทรียภาพ การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะของศิลปินมีจุดประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการด้านสุนทรียภาพทางศิลปะ สิ่งศิลปะให้ผู้คนเป็นเพียงความสุขทางสุนทรียะ ความเพลิดเพลินทางสุนทรียะและการประเมินค่าทางสุนทรียะเท่านั้นซึ่งมีบทบาทที่ละเอียดอ่อนในจิตวิญญาณของมนุษย์และไม่สามารถปรากฏเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานได้จริงเหมือนสิ่งของที่เป็นวัตถุ เช่น ม้าในภาพวาดไม่สามารถขี่ได้ กล้วยและลูกท้อไม่สามารถรับประทานได้ เป็นต้น ศิลปะต้องมีลักษณะของความงามและเพียงแค่งานศิลปะนั้นสะท้อนความจริง ความดีและความงามเข้าไว้ด้วยกันได้จะทำให้มีคุณค่าทางสุนทรียภาพและด้วยวิธีการนี้เท่านั้นที่จะทำให้สามารถบรรลุความสามารถทางสังคมที่หลากหลายบนพื้นฐานความสามารถทางสุนทรียภาพได้ (Zhang Jing, 2002)

แนวคิดเกี่ยวกับสุนทรียภาพเป็นภาพสะท้อนลักษณะความงามจากรูปแบบการรับรู้ที่เป็นกลางรวมถึงสุนทรียภาพของมนุษย์ในด้านความรู้สึก รสนิยม ประสพการณ์ มุมมองและอุดมคติ สีและภาพของวัตถุธรรมชาติ เช่น ความใส ความสวย ความโอ้อ่า ความสง่า ความสะอาด ฯลฯ ทำให้ผู้คนสัมผัสได้ถึงความงามของกระบวนการนอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้คนเปลี่ยนแปลงมาปกป้องสิ่งแวดล้อมตามทิศทางการเสริมสร้างความรู้สึกนี้จนก่อตัวและพัฒนาเป็นจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพของบุคคล แม้ว่าการรับรู้ทางสุนทรียภาพจะมีความสัมพันธ์กับระดับการพัฒนาการปฏิบัติทางสังคมและอยู่ภายใต้ข้อจำกัดทางสังคมแต่ในขณะเดียวกันก็อุดมไปด้วยลักษณะบุคลิกภาพของมนุษย์ด้วย

ปัจจุบันการแทรกสอดระหว่างจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพและจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมได้รับการส่งเสริมอย่างเข้มแข็ง การรับรู้ทางสุนทรียภาพเป็นแรงจูงใจทางอารมณ์ในการปกป้องสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ ส่งเสริมการพัฒนาจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อมและส่วนหนึ่งยังได้แทรกซึมเข้าไปในจิตสำนึกจนกลายเป็นเนื้อหาสำคัญ ประสบการณ์สุนทรียศาสตร์ รสนิยม อุดมคติ ความคิดเห็นและรูปแบบอื่นๆ ของการรับรู้สุนทรียภาพด้านสิ่งแวดล้อมของมนุษย์เป็นเนื้อหาที่สื่อถึงการใส่ใจสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (Cai Feiling, 2022)

สุนทรียภาพเกิดขึ้นจากความรู้สึกที่มีต่อความงาม เป็นรูปแบบพิเศษอย่างหนึ่งที่มนุษย์ใช้เข้าใจโลกและเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่มีตัวตน รูปแบบและความรู้สึกอย่างหนึ่งที่มนุษย์และโลก (สังคมและธรรมชาติ) สร้างขึ้น สุนทรียภาพคือการตระหนัก เข้าใจ รับรู้และตัดสินการดำรงอยู่ในโลกตามอัตวิสัยและภววิสัยรวมถึงเป็นการชื่นชมและเข้าใจในความงามของสิ่งของหรืองานศิลปะ สุนทรียภาพสมัยใหม่หมายถึง ความเข้าใจพื้นฐานและมุมมองเกี่ยวกับความงามที่เกิดขึ้นในชีวิตและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันตลอดจนจิตสำนึกทางสุนทรียภาพ รสนิยมทางสุนทรียภาพและลักษณะจิตใจทางสุนทรียภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Wu Baiyu (2017) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “เตาเผาเจี้ยนส่วย” มีเนื้อหาครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและภาพรวมด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของจังหวัดหนิงเหอและอำเภอเจี้ยนส่วย แหล่งที่อยู่อาศัยทางธรรมชาติ วัฒนธรรมและภาพรวมทางประวัติศาสตร์และการพัฒนาเตาเผาเจี้ยนส่วย วรรณกรรมยุคแรกเกี่ยวกับหมู่บ้านหว่านเหยาและเครื่องปั้นดินเผาเจี้ยนส่วย การค้นพบเครื่องลายครามสีน้ำเงินและสีขาวในเตาเผาเจี้ยนส่วย งานฝีมือในสมัยราชวงศ์หยวนและหมิง การตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาเจี้ยนส่วยในช่วงสมัยปลายราชวงศ์ชิงและสาธารณรัฐจีน การศึกษาของ Wu Baiyu ยังได้อธิบายถึงคุณค่าทางวัฒนธรรมและความหมายแฝงทางสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาเจี้ยนส่วย ตลอดจนการสร้างสรรคและการพัฒนาเครื่องปั้นดินเผาเจี้ยนส่วยร่วมสมัยทำให้ผู้วิจัยเข้าใจพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ คุณค่าและระบบความรู้ทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา (Wu Baiyu, 2017)

Wu Baiyu (2019) ได้ทำการศึกษาหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจี้ยนส่วย จาก การค้นคว้าที่ครอบคลุมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม งานฝีมือ ลักษณะทางศิลปะ เทคโนโลยีการเผาและนวัตกรรมสร้างสรรค์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจี้ยนส่วยทำให้การศึกษาครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนทางทฤษฎีและนำไปใช้จัดตั้งหลักสูตรทักษะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจี้ยนส่วยในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ยังเป็นสื่อการอ่านพื้นฐานเพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมงานฝีมือเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาขนาดของอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา

อำเภอเจียนสู่ยได้รับการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วแต่มีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยน้อยมากทำให้การวิจัยอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับหัตถกรรมและวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยยากขึ้นและหลายมุมมองต้องการหลักฐานทางประวัติศาสตร์และความเห็นพ้องต้องกันซึ่งการศึกษาของ Wu Baiyu ยังได้ทำการวิจัยเชิงลึกเพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้และส่งเสริมการวิจัยเกี่ยวกับระบบวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ย ความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาที่ยอดเยี่ยมและการแสดงออกทางภาษาศิลป์ขึ้นอยู่กับเทคนิคการผลิต การปั้นขึ้นรูปเครื่องปั้นดินเผา ภาพวาดตกแต่ง การแกะสลัก การเติมดินสี การปรับแต่งพื้นผิว การเพิ่มความร้อน การควบคุมบรรยากาศเตาเผาและการขัดเงาล้วนเกี่ยวข้องกับเทคนิคที่ซับซ้อนและเฉพาะเจาะจงของการทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาดังนั้นในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาจึงจำเป็นต้องศึกษาความเชื่อมโยงทางเทคนิคของแต่ละขั้นตอนการผลิต กำหนดผังกระบวนการที่เข้มงวดและการดำเนินการตามแผนกระบวนการ การวิจัยเกี่ยวกับเทคนิคงานฝีมือไม่เพียงรับประกันอัตราการเผาสำเร็จและเอฟเฟกต์ทางศิลปะของผลงานได้เท่านั้นแต่ยังส่งเสริมนวัตกรรมของเทคนิคงานฝีมืออีกด้วย (Wu Baiyu, 2019)

Kong Ming (2015) ทำการศึกษารื่อง “ Analysis of Jianshui Ceramics Development History” พบว่าอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาอำเภอเจียนสู่ยมีประวัติศาสตร์ยาวนาน เกิดจากการสังสมทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งและจวบจนปัจจุบันเครื่องปั้นดินเผาอำเภอเจียนสู่ยยังคงได้รับการสืบทอดมรดกงานฝีมือมากกว่า 3,500 ปีโดยเฉพาะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่เกิดขึ้นในช่วงสมัยปลายราชวงศ์ซิงและสาธารณรัฐจีนตอนต้นถือเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียง มีเทคนิคการผลิตที่เป็นโดดเด่น อุดมไปด้วยความหมายทางวัฒนธรรมและมีเอกลักษณ์เฉพาะของเครื่องปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมของประเทศจีน การศึกษาของ Kong Ming กล่าวถึงประวัติศาสตร์การพัฒนาทั้งหมดของอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาอำเภอเจียนสู่ยอย่างละเอียด 4 ด้านตั้งแต่แง่มุมด้านซากปรักหักพังของเตาเผาโบราณ การแบ่งช่วงเวลาการผลิต ภูมิหลังทางวัฒนธรรมและต้นกำเนิด และประวัติศาสตร์การพัฒนาของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยเพื่อให้ข้อมูลอ้างอิงที่เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา (Kong Ming, 2015)

Gao Yue (2017) ทำการวิจัยเรื่อง “ ความหมายทางสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาสมัยใหม่” มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจอิทธิพลของรูปแบบศิลปะเครื่องปั้นดินเผาสมัยใหม่ที่มีต่อประสบการณ์ทางสุนทรียภาพของผู้คน จากการศึกษาพบว่าศิลปะสมัยใหม่ใช้สำหรับการแสดงอารมณ์ที่มีสีสันทางสังคมและในขณะเดียวกันยังมีการบูรณาการปัจจัยทางด้านเวลาเข้าไปด้วย การเปรียบเทียบสุนทรียภาพระหว่างการสร้างสรรค์ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาสมัยใหม่กับเครื่องปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมชี้ให้เห็นว่าในกระบวนการสร้างสรรค์ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาสมัยใหม่มีความหมายทางสุนทรียภาพที่ค่อนข้างสมบูรณ์ซึ่งส่วนใหญ่สะท้อนให้เห็นความหมายทางสุนทรียภาพของวัสดุ

สมัยใหม่ ความคิดและอารมณ์ของผู้สร้างสรรค์ซึ่งมีความหมายและความหมายแฝงของสุนทรียภาพทางศิลปะทั้งยังมีอิทธิพลและความสำคัญค่อนข้างใกล้เคียงกับการผลิต ชีวิตประจำวันของผู้คนและความงามที่แสดงออกจะมีผลกระทบเชิงบวกบางประการต่อสุนทรียภาพและรสนิยมของผู้คน ในขณะที่เครื่องปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมแสดงให้เห็นกระบวนการสำคัญของวิวัฒนาการ พัฒนาการของอารยธรรมมนุษย์ ความเฉลียวฉลาดและภูมิปัญญาของศิลปินหรือผู้สร้างสรรค์โดยเฉพาะงานเครื่องปั้นดินเผาที่เป็นตัวแทนมีความสำคัญต่อมนุษย์ ประวัติศาสตร์ การแสวงหา โหยหา ชื่นชม แสดงออกและการสร้างสรรค์ความงาม การปฏิบัติจริงเป็นองค์ประกอบแรกที่สำคัญที่สุดของศิลปะเครื่องปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมนั้นความหมายทางสุนทรียภาพที่มีอยู่ในนั้นจึงสะท้อนให้เห็นในด้านการปฏิบัติเป็นหลัก (Gao Yue, 2017)

Wu Yuting, Nie Leiming and Chen Hongmei (2013) ทำการวิจัยเรื่อง “ความหมายทางวัฒนธรรมและแนวโน้มการพัฒนาศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในเจี้ยนส่วย มณฑล ยูนนาน” จากการศึกษาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในพื้นที่เจี้ยนส่วยพบว่าศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในช่วงแรกส่วนใหญ่ยืมมาจากศิลปะการตกแต่งเครื่องลายครามและต่อมาได้ซึมซับมาจากวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมท้องถิ่นและสุดท้ายได้รับอิทธิพลมาจากการออกแบบศิลปะสมัยใหม่ดังนั้นศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาจึงมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เครื่องปั้นดินเผาจือเถาในเจี้ยนส่วยพัฒนามาจากเครื่องใช้ที่เรียบง่ายเพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของชีวิตจนกลายเป็นเครื่องประดับที่มีรูปแบบศิลปะและนำเสนอลักษณะที่หลากหลายเนื่องจากศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาเจี้ยนส่วยอุดมไปด้วยวัฒนธรรมดั้งเดิมของประเทศจีนและลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมระดับภูมิภาคที่แตกต่างกันดังนั้นการพัฒนาศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในเจี้ยนส่วยจึงควรสะท้อนถึงวัฒนธรรมประจำชาติเป็นหลักและในขณะเดียวกันควรรวมภาษาการตกแต่งที่ทันสมัยและใส่ใจกับความต้องการทางอารมณ์ของคนสมัยใหม่เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดศิลปะสมัยใหม่ด้วย และสืบเนื่องจากการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเศรษฐกิจและสังคมทำให้ศิลปะการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในเจี้ยนส่วยควรได้รับการสร้างสรรค์และพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผู้คนมีความรู้สึกสุนทรียภาพยิ่งขึ้น (Wu Yuting, Nie Leiming and Chen Hongmei, 2013)

Jing Xinying and Xu Langyue (2015) ทำการวิจัยเรื่อง “การประยุกต์ใช้องค์ประกอบเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮานีในเครื่องปั้นดินเผาจือเถา เจี้ยนส่วย” จากการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาตลาดเครื่องปั้นดินเผาจือเถาเจี้ยนส่วยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาพบว่าวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจือเถาค่อนข้างมีรูปแบบเดียวกันและซ้ำซากดังนั้นเราควรปรับปรุงผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจือเถาที่ตอบสนองสุนทรียภาพของผู้คน จากการนำเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮานีมาผสมผสานกับตลาดเครื่องปั้นดินเผาจือเถาเพื่อสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจือเถาที่แปลกใหม่ เป็นเอกลักษณ์

และวัฒนธรรมระดับชาติไม่เพียงแต่สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมฮานี้ไปสู่สายตาของทุกคนเพื่อให้ทุกคนรู้จักชนเผ่าฮานี้และมรดกทางวัฒนธรรมของพวกเขามากขึ้นเท่านั้นแต่ยังทำให้ตลาดเครื่องปั้นดินเผาจือเถาสัมบูรณ์และเพิ่มองค์ประกอบใหม่ๆ ให้กับตลาดเครื่องปั้นดินเผาจือเถา การผสมผสานเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮานี้เข้ากับเครื่องปั้นดินเผาจือเถา เจียนสูยสามารถช่วยให้วัฒนธรรมฮานี้ได้รับการส่งต่อในรูปแบบใหม่ (Jing Xinying and Xu Langyue, 2015)

He Wen (2019) อภิปรายเกี่ยวกับสถานการณ์การพัฒนาวัฒนธรรมพื้นบ้านของชนเผ่าอี่อำเภอสือผิงในมุมมองด้านคติชนวิทยาไว้ว่าเราควรให้ความสนใจกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในท้องถิ่นอำเภอสือผิงเพราะคุณสมบัติบางอย่างควรค่าแก่การศึกษา สืบทอดและเผยแพร่ในสังคมสมัยใหม่ (He Wen, 2019)

Xu Yu, Li Bin and Ye Hongguang (2016) ทำการวิจัยเรื่อง “การวิจัยรูปแบบการปักและเทคนิคการใช้เข็มในเครื่องแต่งกายประจำชาติของชนเผ่าฮวาเยอี่ มณฑลยูนนาน กรณีสึกษาหมู่บ้านหยูเหนงโฮ่ว (Yunenghou) ตำบลเส้าชง (Shaochong) อำเภอสือผิง มณฑลยูนนาน” จาก การสำรวจทักษะการปักผ้าในหมู่บ้านหยูเหนงโฮ่วแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการปักเครื่องแต่งกายประจำชาติของชนเผ่าฮวาเยอี่ส่วนใหญ่เป็นลวดลายดอกไม้ซึ่งแต่ละรูปแบบล้วนมีความหมายและสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ ฝีมือนักปักส่วนใหญ่เป็นการปักแบบตะเข็บเรียบ และการปักทอตาข่ายซึ่งมีความโดดเด่นที่สุด ผ้าปักของชนเผ่าอี่เป็นเครื่องแต่งกายของชนกลุ่มน้อยที่มีลวดลายดอกไม้งดงามบันทึกประวัติศาสตร์ชนชาติและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ชุดที่สองของประเทศจีนโดย Xu Yu, Li Bin and Ye Hongguang ยังได้ทำการวิเคราะห์ด้านมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และกลยุทธ์การพัฒนาผ้าปักฮวาเยอี่ มณฑลยูนนาน การวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าภายใต้สภาพแวดล้อมของอารยธรรมอุตสาหกรรมสมัยใหม่ทำให้ผ้าปักดั้งเดิมของชนเผ่าฮวาเยอี่ได้รับผลกระทบอย่างต่อเนื่องและมีช่องว่างในการดำรงอยู่ของศิลปะพื้นบ้านเล็กลงเรื่อยๆ ดังนั้นการแสวงหาการสืบทอดและกลยุทธ์การพัฒนาใหม่เท่านั้นที่จะทำให้ผ้าพันพันไปจากสภาพที่เป็นอยู่ในตอนนี้ได้ การพัฒนานวัตกรรมและการขยายตลาดให้กับผ้าปักฮวาเยอี่จะส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาผ้าปักอย่างจริงจัง ในขณะที่เดียวกันการสนับสนุนจากรัฐบาล สังคมและการปรับปรุงคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของช่างฝีมือจะช่วยให้สามารถสืบทอดงานปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยอี่ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Xu Yu, Li Bin and Ye Hongguang, 2016)

Liu Shaojin และ Chang Dongyan (2017) ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาวัฒนธรรมการตกแต่งผ้าคาดเอวของชนเผ่าฮวาเยอี่ อำเภอสือผิง มณฑลยูนนาน” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และวิจัยความหมาย “ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ” ที่อยู่บนผ้าคาดเอวลายดอกของชนเผ่าฮวาเยอี่และความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบการประยุกต์ผ่านการวิจัยรูปแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอี่ เทคนิคการปักผ้าคาดเอวลายดอก องค์ประกอบตกแต่ง เครื่องประดับเอว

เป็นต้น จากการศึกษาพบว่าในแวดวงวิชาการไม่ค่อยมีการวิจัยเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออีและการค้นคว้าอิสระเกี่ยวกับเครื่องประดับบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออีไม่มีความน่าสนใจ ยิ่งไปกว่านั้นการศึกษาที่ผ่านมายังไม่ได้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างนัยทางวัฒนธรรมและการออกแบบประยุกต์ที่ครอบคลุมถึง “ผ้าคาดเอวลายดอก” ของชนเผ่าฮวาเยออีแต่มุมมองส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่บริบททางวิชาการของมานุษยวิทยาและชาติพันธุ์วิทยาเพื่อตีความวัฒนธรรมฮวาเยออี การวิจัยในครั้งนี้ได้เติมเต็มช่องว่างในการวิจัยข้างต้น จากนั้นเริ่มค้นหา “ที่มาของการออกแบบ” เพื่อสำรวจความสัมพันธ์และการประยุกต์ใช้นัยทางวัฒนธรรมและแนวทางปฏิบัติในการออกแบบ (Liu Shaojin and Chang Dongyan, 2017)

Li Meng และ Du Jian (2020) ทำการวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรมจากรูปแบบการตัดกระดาษของชนเผ่าฮวาเยออี” พบว่าชนเผ่าฮวาเยออีเป็นหนึ่งในกลุ่มชาติพันธุ์ของชนเผ่าอี ในบรรดาวัฒนธรรมพื้นบ้านดั้งเดิมของชนเผ่าฮวาเยออีการตัดกระดาษถือเป็นกิจกรรมทางวัฒนธรรมระดับภูมิภาคและระดับประเทศ รูปแบบการตัดกระดาษของชนเผ่าฮวาเยออีส่วนใหญ่มาจากการบูชาโทเท็ม การบูชาธรรมชาติ การบูชาบรรพบุรุษ ชีวิตประจำวัน เป็นต้น และมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการผลิตและแรงงานประจำวัน ดังนั้นรูปแบบการตัดกระดาษของชนเผ่าฮวาเยออีจึงมีรูปทรงที่หลากหลายและองค์ประกอบที่มั่นคงซึ่งไม่เพียงแต่แสดงออกถึงความคาดหวังของชาวอีว่าจะมีชีวิตที่ดีขึ้นเท่านั้นแต่ยังมีความหมายแฝงถึงวัฒนธรรมดั้งเดิมและความเชื่อทางธรรมชาติอีกด้วย การตัดกระดาษของชนเผ่าฮวาเยออีเป็นรูปแบบของการผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมที่มีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ระยะยาวและเกิดขึ้นจากผู้จัดงานศพซึ่งไม่เพียงเกี่ยวข้องกับหัตถกรรมการตัดกระดาษที่วิจิตรงดงามเท่านั้นแต่ยังรวมถึงการแสดงออกทางวัฒนธรรม เช่น ลักษณะทางวัฒนธรรมเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออี ความเชื่อทางศาสนาและสุนทรียภาพประจำชาติ เป็นต้น (Li Meng and Du Jian, 2020b)

Zhang Jing (2002) ทำการศึกษาเกี่ยวกับความหมายร่วมสมัยของสุนทรียภาพ พบว่า ในสังคมปัจจุบันที่อารยธรรมทางวัตถุของมนุษย์พัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยสาเหตุหลายประการทำให้พัฒนาการของอารยธรรมทางจิตวิญญาณของมนุษย์ไม่เป็นไปตามที่ควรจะเป็นและยังมีแนวโน้มการพัฒนาที่ขัดแย้งกันดังนั้นสุนทรียภาพจึงกลายเป็นพฤติกรรมทางวัฒนธรรมที่สนับสนุนกิจกรรมทางจิตวิญญาณซึ่งมีความหมายและความสำคัญที่ไม่สามารถถูกแทนที่ได้ จากมุมมองเชิงปฏิบัติการศึกษาของ Zhang Jing ยังอธิบายว่าความหมายร่วมสมัยของสุนทรียภาพมีความเกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสุนทรียภาพต่อเศรษฐกิจสังคมสมัยใหม่และความสมบูรณ์แบบของชาติมนุษย ความสำคัญของสุนทรียภาพที่มีต่อมนุษย์และสังคมสมัยใหม่ได้ถูกกล่าวถึงโดยสังเขปใน 3 แง่มุม กล่าวคือเมื่อมนุษย์ต้องเผชิญหน้ากับความปรารถนาทางวัตถุและมูลค่าทางเศรษฐกิจพวกเขาควรเรียนรู้ที่จะปรับความคิดของตนเองเพื่อสร้างมุมมองที่ถูกต้องเกี่ยวกับชีวิตและค่านิยมเพื่อก้าวข้ามการล่อลวงของ

ความเป็นจริงทางวัตถุที่จำกัดและแสวงหาอาณาจักรแห่งจิตวิญญาณที่ไร้ขอบเขตซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนต้องอาศัยสุนทรียภาพ (Zhang Jing, 2002)

Cai Feiling (2022) ทำการวิจัยเรื่อง Art, Aesthetics and Life-On Dewey's Bridging of "Experience distinction" พบว่าประสบการณ์เกิดขึ้นเริ่มตั้งแต่การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งแวดล้อม Dewey นำเสนอ "An experience" เพื่อเชื่อมโยงความแตกต่างทางประสบการณ์ ภายใต้อารมณ์ในการสร้างประสบการณ์คือการบรรลุความสมบูรณ์แบบ ในระหว่างกระบวนการนี้จะทำให้เรามีอารมณ์ที่ค่อยๆ กระจ่างขึ้น สุนทรียภาพค่อยๆ ก่อตัวขึ้นและการรอกงามของศิลปะก็จะปรากฏขึ้นดังนั้นประสบการณ์จึงมีความต่อเนื่องระหว่างศิลปะ สุนทรียภาพและธรรมชาติ เนื่องจากการทำและการรับก่อให้เกิดความสัมพันธ์ในการรับรู้ทำให้ความสมบูรณ์แบบของการผลิต ทัศนคติของผู้รับ สุนทรียภาพของผู้รับและการผลิตซ้ำของกระบวนการผลิตมีความต่อเนื่องระหว่างศิลปะและสุนทรียภาพ นอกจากนี้ศิลปินยังใช้วัสดุร่วมกันอย่าง "มีศักยภาพ" เพื่อแสดงอารมณ์ ความคิดและความหมายอื่นๆ การชื่นชมศิลปะทำให้ผลิตภัณฑ์ศิลปะกลายเป็นงานศิลปะที่สร้างประสบการณ์เหนือคำบรรยายดังนั้น Dewey จึงเสนอว่าศิลปะคือรูปแบบภาษาสากลที่ทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารวัฒนธรรมและอารยธรรมได้ดีขึ้นใน (Cai Feiling, 2022)

Kang Shiwei (2014) ทำการวิจัยเรื่อง Analysis of Several Forms of Mixed Media Art และให้คำจำกัดความง่ายๆ ของศิลปะสื่อผสมโดยชี้ให้เห็นว่าศิลปะสื่อผสมไม่ใช่การแสดงออกทางสื่อรูปแบบเดียว ในแง่รูปแบบของงาน Kang Shiwei คิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างสื่อที่ประกอบกันเป็นชิ้นงานมี 2 รูปแบบใหญ่ๆ คือ "การวางสื่อ" หมายถึงการใช้สื่อที่มีรูปแบบต่างกันแต่มีเนื้อหาเหมือนกันมาสร้างการแสดงออกที่ปรับปรุงแบบผสมและอีกอย่างหนึ่งเรียกว่า "การโต้ตอบกับสื่อ" (Kang Shiwei, 2014)

Lin Ping (2006) ทำการวิจัยเรื่อง On the Aesthetic Characteristics of Decorative Art พบว่า เนื่องจากความแตกต่างในระดับภูมิภาคและวัฒนธรรม ศิลปะการตกแต่งจึงนำเสนอรูปแบบศิลปะที่หลากหลาย ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับภูมิหลังทางวัฒนธรรมของตนและบูรณาการเข้าด้วยกันจนกลายเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมของมนุษย์ มีบทบาทสำคัญในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบทางวัฒนธรรมต่างๆ และศิลปะการตกแต่ง การอภิปราย "ทางทฤษฎี" บางประการเกี่ยวกับคุณลักษณะทางสุนทรียของศิลปะการตกแต่งจะช่วยให้เข้าใจความหมายแฝงทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์และลักษณะที่เป็นทางการของศิลปะการตกแต่ง การศึกษานี้เริ่มต้นจากการแสดงออกทางสุนทรียศาสตร์ที่สำคัญบางประการของศิลปะการตกแต่ง มุ่งเน้นไปที่ลักษณะเชิงสุนทรียของศิลปะการตกแต่งและช่วยให้ผู้ที่รักศิลปะการตกแต่งมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับความหมายแฝงเชิงสุนทรียเพื่อปรับปรุงรสนิยมชีวิตและรสนิยมทางสุนทรียภาพของพวกเขา ศิลปะการตกแต่งแยกออกจากการพัฒนาการผลิตและความก้าวหน้าของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

มนุษยชาติกำลังเข้าสู่ยุคของการพัฒนาแบบสหสาขาวิชาชีพอย่างครอบคลุมและการปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพทางวัสดุและวัฒนธรรม เนื่องจากศิลปะการตกแต่งนั้นมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับชีวิตของผู้คนจึงจะทำให้ได้รับการพัฒนาไปพร้อมกับยุคใหม่อย่างแน่นอน คุณค่าทางสุนทรีย์ของรูปแบบศิลปะการตกแต่งคือแก่นแท้ของการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการตกแต่งโดยตัวเอง และเป็นการแสวงหาจิตวิญญาณสากลที่ไม่เปลี่ยนแปลงของมนุษยชาติผ่านเทคนิคที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา (Lin Ping, 2006)

สรุปท้ายบท

การศึกษาในบทนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมความรู้เชิงทฤษฎีเกี่ยวกับมณฑลยูนนาน ชนกลุ่มน้อยยูนนาน เขตปกครองตนเองหงเหอฮานีและอี๋ อำเภอเจียนสู่ย อำเภอสือผิง และสถานที่อื่นๆ ตลอดจนความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับลักษณะมนุษยศาสตร์ ประเพณี ศิลปะเครื่องแต่งกาย ศิลปะสื่อผสม และสุนทรียภาพทางศิลปะ การศึกษาในบทนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยวรรณกรรมผ่านวารสารท้องถิ่น อินเทอร์เน็ต รายงานข่าว หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือ ฯลฯ โดยวรรณกรรมทั้งหมดได้ถูกรวบรวมและจัดระเบียบเพื่อให้ได้ระบบความรู้ทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้จัดทำภาพรวมอย่างเป็นระบบของวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและสร้างระบบทฤษฎีสำหรับการวิจัย ทั้งนี้ ความรู้ทางทฤษฎีที่ได้รับสามารถสนับสนุนการวิจัยในขั้นต่อไปได้ดีขึ้น

บทที่ 3

ศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยาอี

ในการค้นหาองค์ประกอบสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและเรียนรู้เทคนิคผ้าปักฮวาเยาอีเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่ศึกษาข้อมูลในอำเภอเจี้ยนส่วยและอำเภอซือผิง มณฑลยูนนาน มีรายละเอียดดังนี้

ประวัติศาสตร์และการพัฒนาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา

เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาหรือที่รู้จักกันในชื่อ “Diannan Qiongyu” เป็นผลิตภัณฑ์พิเศษของอำเภอเจี้ยนส่วยและเป็นผลิตภัณฑ์บ่งชี้ลักษณะทางภูมิศาสตร์แห่งชาติของประเทศจีน การทำผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามีความพิถีพิถัน ประกอบด้วยวัตถุดิบดินเหนียว 5 สี ได้แก่ ม่วง ขาว ฟ้ำ แดง เหลือง การปั้นขึ้นรูปด้วยมือ การตกแต่งด้วยภาพวาด การแกะสลัก การเผาด้วยอุณหภูมิสูง การขัดเงาแบบไม่เคลือบและกระบวนการอื่นๆ ในปี ค.ศ.2008 เทคนิคการเผาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยถูกรวมอยู่ในรายการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แห่งชาติชุดที่สอง

เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจี้ยนส่วยผลิตขึ้นครั้งแรกในสมัยเต้ากวงแห่งราชวงศ์ซิง เดิมทีเป็นภาชนะเครื่องปั้นดินเผาแบบหยาบๆ ใช้สำหรับสูบฝิ่นต่อมาได้พัฒนาเป็นเครื่องปั้นดินเผาเนื้อดีสีขาว ในสมัยกวางชวีช่างปั้นดินเผาชื่อ Pan Jinhuai ได้ใช้ดินเหนียว 5 สี ได้แก่ ม่วง ขาว ฟ้ำ แดงและเหลืองมาแช่น้ำแล้วกวนให้ละลายจากนั้นกรองจนเป็นดินเหนียวสีแดง เมื่อนำไปปั้นเป็นที่เสียบบุหรี่แล้วจะนำไปเผาจนกลายเป็นสีม่วงหรือสีแดงและใช้หินขัดให้เงาโดยไม่ต้องเคลือบซึ่งนี่เป็นกระบวนการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอันเป็นเอกลักษณ์ของอำเภอเจี้ยนส่วย ในสมัยนั้น “ที่เสียบบุหรี่ Bajiadou” เป็นผลิตภัณฑ์ดินเผาที่มีชื่อเสียงและราคาแพงมาก Bajiadou หมายถึงกระบวนการทำที่เสียบบุหรี่ดินเผา 8 ขั้นตอน เช่น การปั้นขึ้นรูป การเขียนตัวอักษรและภาพวาด การแกะสลัก การเผา การขัดเงา เป็นต้น (Jianshui Bureau of Culture and Tourism, 2019)

ภาพที่ 23 ที่เสียบบุหรีดินเผาจื่อเถาสสมัยเต้ากวงแห่งราชวงศ์ชิง
(Li Li, 2023)

ในสมัยซวนถ่ง (Xuanton) ชาวบ้านหมู่บ้านหวานเหยา Zhang Guisheng ได้ทำการสร้าง โรงงานหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่ชื่อ “Yutangji” และยังคงทำการผลิตที่เสียบบุหรีดินเผา ในปีที่สองของสมัยซวนถ่ง (ค.ศ.1910) Zheng Guangguang ผู้ว่าการอำเภอเจี้ยนสุ่ยส่งเสริมนโยบายห้ามสูบบุหรีและสั่งให้ Pan Jinhuai และ Zhang Guisheng ไปผลิตแจกันดอกไม้และกล่องใส่ปากกา เป็นต้น ในช่วงปีแรกๆ ของสมัยสาธารณรัฐจีน ช่างเครื่องปั้นดินเผาที่มีชื่อเสียง ได้แก่ Zhang Hao และ Wang Ding ไม่เพียงแต่สืบทอดหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาแบบดั้งเดิมแต่นำบทกวี ตัวอักษร ภาพเขียนพู่กัน ภาพวาดทิวทัศน์ ภาพศาลา คำคมและลวดลายอื่นๆ ที่มีชื่อเสียงในสมัยราชวงศ์ถึงมาตกแต่งลงบนเครื่องปั้นดินเผาขณะเป็ยกทั้งยังมีการแกะสลักตัวอักษรและภาพวาดด้วยมีดในลักษณะหยินและหยางจากนั้นเติมดินเหนียวสีขาวหรือแดง เหลือง น้ำเงินและสีอื่นๆ สลับกันขัดให้เรียบ ตากให้แห้งและเผาในเตาเผาจากนั้นนำมาขัดเงาอีกครั้ง เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่ผ่านการขัดเงาหลายครั้งจะเปล่งประกาย รูปภาพและข้อความตกแต่งด้วยเทคนิค “การตัดแปะ” “การเติมสีดิน” และ “การแกะสลัก” แสดงให้เห็นถึงทักษะมายากลของช่างฝีมือ ความสง่างาม รอยต่างตามธรรมชาติและเสน่ห์อันเรียบง่ายที่อบอุ่นไปด้วยบรรยากาศแบบชนบทที่แข็งแกร่งและสร้างความเพลิดเพลินทางศิลปะที่สวยงามให้กับผู้คนที่เหนือกว่าเครื่องปั้นดินเผาที่มีชื่อเสียงอื่นๆ จะทำได้จนเรียกได้ว่า “Tao Zhong Yixiu” ในช่วงต้นทศวรรษ 1950 กระบวนการทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามีความเป็นเอกลักษณ์และแสดงบรรยากาศทางวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งจนมีชื่อเสียงพอกๆ กับเครื่องปั้นดินเผาเจียงซูอี่ซิง (Jiangsu Yixing) เครื่องปั้นดินเผาคว่างสีซินโจว (Guangxi Qinzhou)

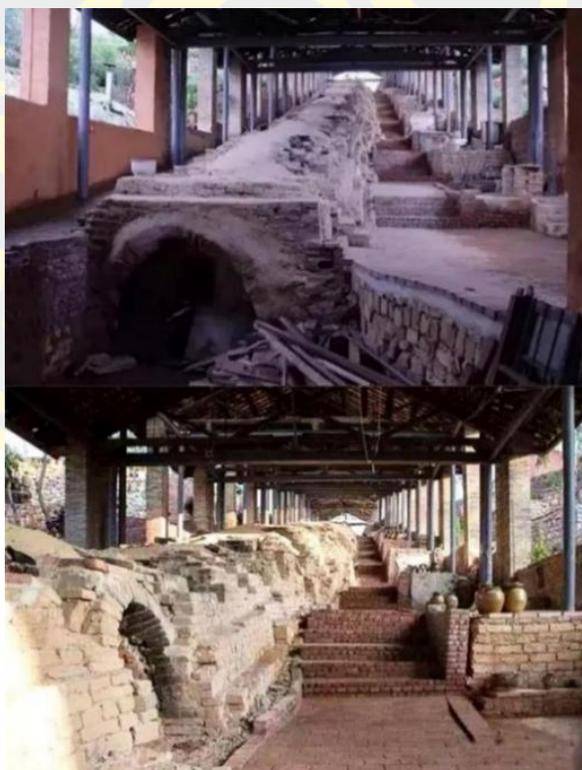
เครื่องปั้นดินเผาเสฉวนหลงชาง (Sichuan Rongchang) ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะ 1 ใน 4 เครื่องปั้นดินเผาของประเทศจีนที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก (Kong Ming, 2015)

หลังจากก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ภายใต้การดูแลของพรรคคอมมิวนิสต์และผู้นำรัฐ ทำให้อุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสู่ยดำเนินการต่อไปในเส้นทางเดิมพร้อมๆ กับการพัฒนานวัตกรรมชิ้นใหม่จนทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสู่ยมีชีวิตชีวาเพิ่มขึ้นและได้ขึ้นสู่จุดสูงสุดในประวัติศาสตร์ด้วยรูปลักษณะใหม่ ในปี ค.ศ.1953 Xiang Fengchun ได้ทำการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาขึ้นมามากกว่า 80 ชิ้น เช่น หม้อไอน้ำ แจกันดอกไม้ ชุดเครื่องชา เป็นต้น และส่งไปจัดแสดงในนิทรรศการศิลปะและหัตถกรรมแห่งชาติที่กรุงปักกิ่ง ฝีมือการแกะสลัก การเดิมสีดิน และการขัดเงาโดยไม่ต้องเคลือบได้รับการยกย่องอย่างสูงในด้านเทคนิคและผลงานบางส่วนในนิทรรศการยังได้รับการคัดเลือกให้จัดแสดงในต่างประเทศด้วย ในปี ค.ศ. 1963 นายกรัฐมนตรี Zhou Enlai ได้เดินทางไปเยือนประเทศแอลเบเนีย (Albania) และยังนำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา เช่น แจกันดอกไม้ จานโชว์ หม้อไอน้ำ เป็นต้น ไปมอบให้เป็นของขวัญด้วย ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1965 ภายใต้การดูแลของนายกรัฐมนตรี Zhou Enlai สำนักอุตสาหกรรมหัตถกรรมมณฑลยูนนานตัดสินใจกลับมาดำเนินการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสู่ยและจัดสรรเงินทุนที่เหมาะสมในการจัดตั้งโรงงานสหกรณ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสู่ย แต่ต่อมาไม่นานผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาก็ได้รับผลกระทบจาก “การปฏิวัติวัฒนธรรม” ทำให้ผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาถูกมองว่าเป็น “สินค้าหลักเสียงภาษีของชนชั้นนายทุน” จึงทำให้หยุดการผลิตไป

ในปี 1972 ประธานาธิบดี Richard Milhous Nixon แห่งสหรัฐอเมริกาได้เดินทางมาเยือนประเทศจีนและได้เอ่ยปากชมไก่ต้มในหม้อไอน้ำดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสู่ยในงานเลี้ยงที่รัฐบาลจีนจัดขึ้น ทันใดนั้น “หม้อไอน้ำ” ก็กลับมามีกระแสดีอีกครั้งทั้งในและต่างประเทศ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของนักธุรกิจต่างชาติในการสั่งซื้อหม้อไอน้ำดินเผาจื่อเถา สำนักงานอุตสาหกรรมเบามณฑลยูนนานได้สร้างเตาเผาอุโมงค์ยาว 98 เมตรขึ้นที่หมู่บ้านหวานเหยาซึ่งมีกำลังการผลิตประมาณ 2 ล้านชิ้นต่อปีและกลับมาผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาต่ออีกครั้ง ในปี 1977 ได้เปลี่ยนชื่อเตาเผาอุโมงค์เป็นโรงงานศิลปหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา อำเภोजี้ยนสู่ย ต่อจากนั้นโรงงานได้เพิ่มการลงทุนอย่างต่อเนื่อง มีการปรับปรุงอุปกรณ์ดั้งเดิม เวิร์กช็อปและนำเทคโนโลยีขั้นสูงมาใช้ขยายปริมาณการผลิตและคุณภาพผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง (Jianshui Bureau of Culture and Tourism, 2019)

ภาพที่ 24 โรงงานศิลปหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผา อำเภोजี้ยนส่วย
(ที่มา <http://www.zitaoge.cn/uploads/allimg/200826/1-200R6234329253.jpg>)

ภาพที่ 25 เตามังกรหมู่บ้านหวานเหยา
(ที่มา <http://img.wenlvnews.com>)

จากความต้องการด้านสุนทรียภาพทางวัฒนธรรมของผู้คนที่เพิ่มสูงขึ้นและการโปรดปรานในความหรรษาสง่างามของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนส่วยทำให้ทักษะการเผาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาได้รับการสืบทอดอย่างแข็งขัน บนพื้นฐานของการสืบทอดหัตถกรรมดั้งเดิมของผู้คนทำให้เครื่องปั้นดินเผาจือเถายังคงมีคุณค่า เอกลักษณ์และได้รับการส่งเสริมประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง เช่น การเผาในเตาแก๊สเหลวที่ทันสมัย แทนหมุนสำหรับปั้นขึ้นรูปที่ทำจากไม้และใช้มือหมุนได้รับการพัฒนาเป็นแทนหมุนไฟฟ้า วัสดุในการขัดเงานอกจากหินกรวดแล้วยังมีทรายละเอียด ทรายน้ำและหินเจียรทำให้ผิวของเครื่องใช้เรียบและเงามากขึ้น สไตลในการวาดภาพนอกจากมีการตัดปะลายไม้ไผ่ ดอกเหมย ดอกเบญจมาศ ดอกกล้วยไม้และดอกบัวแล้วยังมีการเพิ่มภาพบุคคล ทิวทัศน์ และรูปแบบนามธรรมที่ทันสมัย นอกจากนี้ผลิตภัณฑ์บางชิ้นยังทำจากวัสดุดินเหนียวหลากสี ตกแต่งด้วยตัวเลขและภาพวาดจีนโบราณ รูปทรงของภาชนะแบบดั้งเดิมมีรูปแบบหลากหลาย มีแนวคิดแปลกใหม่และความหมายที่กว้างไกล (Jianshui Bureau of Culture and Tourism, 2019)

เครื่องใช้ที่เป็นตัวแทนของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนส่วย

ดินเหนียวสำหรับทำเครื่องปั้นดินเผาของอำเภोजี้ยนส่วยมีปริมาณซิลิกา (Silica) และเหล็กออกไซด์ (Iron oxide) สูงเป็นพิเศษ นอกจากนี้ยังมีความละเอียด ไม่มีเม็ดทราย มีความเหนียว แข็งแรงและรองรับแรงกดได้ดีดังนั้นผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจือเถาจึงมีรูปแบบและรูปทรงที่หลากหลาย แบ่งคร่าวๆ ได้เป็นเครื่องตกแต่ง เช่น ขวด รูปปั้น แจกันดอกไม้ กระจกดอกไม้ จานโชว์ เป็นต้น เครื่องเขียน เช่น กล้องใส่ปากกา ดลับหมึก ขันน้ำ กระจกรูป ที่ล้างพู่กัน ที่เสียบปากกา ที่ทับกระดาษ เป็นต้น ชุดเครื่องชา เช่น กาน้ำชา ถ้วยชา จานรองถ้วยชา โถใบชา โถน้ำชา เป็นต้น เครื่องใช้ เช่น หม้อไอน้ำ กระจก ถ้วย จาน ชาม เป็นต้น (Wu Baiyu, 2019)

ตารางที่ 1 เครื่องใช้ที่เป็นตัวแทนของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนส่วย

ประเภท	เอกลักษณ์	ศิลปินตัวแทน	ภาพประกอบ
เครื่องตกแต่ง	แจกันดอกไม้เป็นผลิตภัณฑ์หลักของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา มีรูปทรงหลากหลาย ได้แก่ แจกันปากตรง แจกันหัวกระเทียม แจกันปากเปิด แจกันบัว แจกันน้ำเต้า แจกันสี่เหลี่ยม แจกันติดผนัง กระจกดอกไม้และกุ่มโท เป็นต้น แจกัน	Wang Dingyi, Xiang Fengchun, Li Yueqiao	 <p>ขวดปากกว้างลายตัดปะบทกวีของ Wang Dingyi (ปลายราชวงศ์ชิงและสาธารณรัฐจีน)</p>

ประเภท	เอกลักษณ์	ศิลปินตัวแทน	ภาพประกอบ
	<p>ดอกไม้ส่วนใหญ่จะมีทรงสูงเรียวและส่วนหน้าของแจกันทำหน้าที่เป็นพื้นที่ตกแต่งซึ่งสอดคล้องกับระดับการมองเห็นของผู้คน โดยทั่วไปแจกันดอกไม้จะมีความสูงประมาณ 30 เซนติเมตร ด้านหน้าประดับด้วยบทกวีและภาพวาดซึ่งพื้นที่รวมทั้งหมัดนี้จะมีขนาดเทียบเท่ากับงานเขียนพู่กันและภาพวาด 1 ตารางฟุต ซึ่งไม่เพียงเหมาะสำหรับการตกแต่งด้วยตัวอักษรและภาพวาดเท่านั้นแต่ยังเหมาะสำหรับการจัดแสดงและการรับชมอีกด้วย</p>		<p>(ที่มา https://m-exhibit.artron.net)</p> <p>ขวดปากงานลายตัดแปะไม้ไฟของ Xiang Fengchun (สมัยสาธารณรัฐจีน) (ที่มา http://i3.sinaimg.cn)</p>
เครื่องเขียน	<p>อุปกรณ์เครื่องเขียนมักมีขนาดเล็กเหมาะสำหรับการวางเขียนบนโต๊ะทำงานซึ่งถือเป็นการผสมผสานที่ดีที่สุดของการใช้งานจริง ความสวยงามและความขี้เล่น นักปราชญ์ต้องสัมผัสกับอุปกรณ์เครื่องเขียนทุกวันนี้สัญลักษณ์ตัวแทนของผู้รู้หนังสือ “สี่ผู้สูงศักดิ์” ได้แก่ ดอกเหมย ดอกกล้วยไม้ ไม้ไผ่และดอกเบญจมาศ รวมถึงและต้นสน หินภูเขาและน้ำ</p>	Xiang Fugong	 <p>กล่องปากกาเหล็กเหลี่ยมทรงสูง</p> <p>โถล้างพู่กัน</p> <p>(ที่มา สมาคมวิจัยวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาผานณฑลยูนนาน)</p>
ชุดเครื่องชา	<p>ชุดเครื่องชาแบ่งออกเป็นกาน้ำชา หม้อต้ม ถ้วยชา โถเก็บชา โถน้ำชา เครื่องล้างชาและอื่นๆ กาน้ำชาดินเผาถือเอามีการซึมผ่านของอากาศที่ดี ชาไม่เน่าเสียเมื่อข้ามคืนและเป็นที่ยอมรับของนักดื่มชา</p>	Chen Shaokang	 <p>กาน้ำชาลายดอกเหมย</p> <p>ชุดน้ำชา</p>

ประเภท	เอกลักษณ์	ศิลปินตัวแทน	ภาพประกอบ
			(ที่มา https://p3-sign.toutiaoimg.com)
หม้อไอน้ำ	หม้อไอน้ำเป็นตัวแทนของเครื่องใช้ที่สวยงามของมณฑลยูนนาน เป็นตัวอย่างของการผสมผสานวัฒนธรรมอาหารและวัฒนธรรมหัตถกรรมเข้าด้วยกันได้อย่างกลมกลืนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านรูปทรงและหน้าที่วัสดุและงานฝีมือ การตกแต่งและความหมาย การใช้งานจริงและความสวยงาม ฯลฯ สะท้อนแนวคิดการออกแบบศิลปะสร้างสรรค์พื้นบ้าน การทำสิ่งของตามความถนัด ความเป็นหนึ่งเดียวของลัทธิเต๋า รวมถึงการออกแบบที่คำนึงถึงพิธีกรรมและศีลธรรมของลัทธิเต๋า	Wang Dingyi, Wang Shouzhi, Shen Heqing, Wang Chuishu, Wang Shiji, Li Yueqiao	 <p>หม้อไอน้ำลายตัดแปะของ Wang Shiji (สมัยสาธารณรัฐจีน) (ที่มา http://i3.sinaimg.cn)</p>

(Li Li, 2023)

การลงพื้นที่สำรวจเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาในอำเภอเจียนสู่ย

เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามีฐานะเป็น “วัฒนธรรมมีชีวิต” งานศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาระดับสูงกำลังเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนมากขึ้นเรื่อยๆ นักท่องเที่ยวและนักธุรกิจต่างชาติหลายคนจะไปหมู่บ้านหวานเหยาและถนนจื่อเถาทุกปีเพื่อซื้อเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา

การสำรวจที่หมู่บ้านหวานเหยา

หมู่บ้านหวานเหยาเป็น “บ้านเกิดของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา” และเป็นหมู่บ้านหลักในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ย หมู่บ้านหวานเหยาตั้งอยู่ห่างจากอำเภอเจียนสู่ยไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ 2 กิโลเมตร ล้อมรอบด้วยภูเขาและแม่น้ำ มียอดเขาสีเขียวมรกต ภูเขาอุดมไปด้วยดินหลากสีซึ่งมีเนื้อสัมผัสที่บริสุทธิ์และเป็นทรัพยากรหลักที่ชาวบ้านใช้ทำเครื่องปั้นดินเผา ชาวบ้านมากกว่า 1,000 ครอบครัวหรือชาวบ้านประมาณ 80% ของหมู่บ้านจะมีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ปัจจุบันหมู่บ้านหวานเหยามีโรงงานเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาขนาดใหญ่และขนาดเล็กเกือบพันแห่งอยู่ที่นี้

ภาพที่ 26 ถนนในหมู่บ้านหวนเหยา
(Li Li, 2023)

ช่างฝีมือจำนวนมากในหมู่บ้านหวนเหยาอุทิศตนให้กับการทำเครื่องปั้นดินเผา ในขณะที่ช่างฝีมือกำลังศึกษาเทคนิคเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาพวกเขาให้ความสนใจอย่างมากกับโอกาสในการพัฒนาเครื่องปั้นดินเผา ด้วยรายได้ทางเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้นทำให้รูปลักษณ์ของหมู่บ้านหวนเหยามีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เช่นกัน ฉากเก่าๆ ของหมู่บ้านหวนเหยาที่เต็มไปด้วยเศษถังแตก ขวดแตก เศษหินและเครื่องปั้นดินเผากองสูงเป็นกำแพงสองข้างทางของถนนในชนบทไม่มีอีกแล้ว ปัจจุบันบ้านเรือนที่มีเป็นระเบียบเรียบร้อย ถนนสะอาดและมีร้านค้าใหม่เอี่ยม

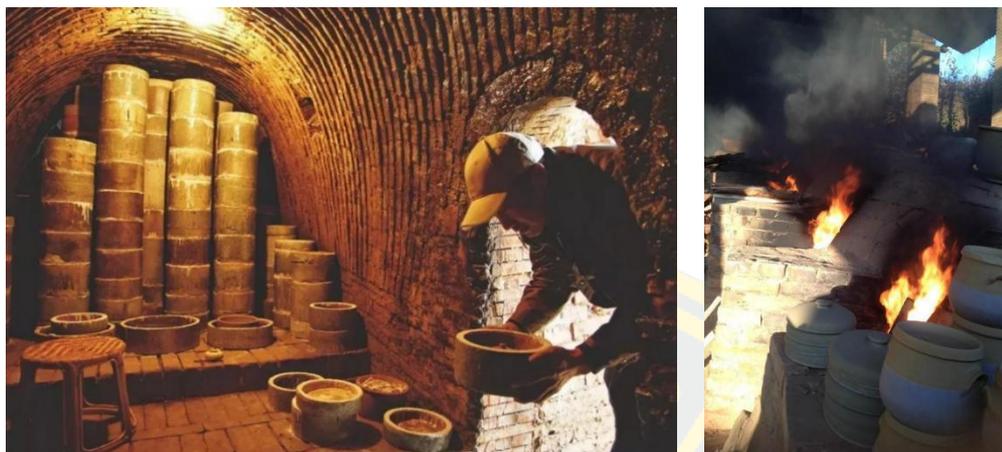
ภาพที่ 27 ร้านค้าและโรงงานเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาในหมู่บ้านหวนเหยา
(Li Li, 2023)

หมู่บ้านหว่านเหยา มีเตามังกรอายุนับศตวรรษ มีความยาว 132 เมตร สร้างขึ้นบนไหล่เขา ตามธรรมชาติและยังคงเป็นเตาเผาที่ใช้งานมาจนถึงปัจจุบัน เตามังกรมีชื่อเรียกมาจากลักษณะของเตาที่เหมือนมังกรหมอบตัวยาวคดเคี้ยวไม่มีจุดสิ้นสุด เตามังกรมีหลุมเตาเผาอยู่ทางด้านซ้ายและขวาด้านละ 90 หลุมรวมเป็น 180 หลุม โดยปกติจะทำการเผาทุกๆ 40 วันซึ่งเผาเครื่องปั้นดินเผาได้ทั้งเล็กและใหญ่เกือบ 10,000 ชิ้น

ภาพที่ 28 ส่วนหนึ่งของเตามังกร
(Li Li, 2023)

ปัจจุบันหมู่บ้านหว่านเหยายังคงยืนยันใช้เตามังกรในการเผาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา โดยทั่วไปเตามังกรจะสร้างบนเนินเขาที่มีความลาดชันประมาณ 30 องศา หัวหันลงและหันทางเข้าหากันซึ่งอาจมีความยาวหลายร้อยเมตรและสั้นหลายสิบบเมตรคล้ายกับมังกรที่ลงมาจากท้องฟ้า ประวัติของเตามังกรในอำเภอเจียนสู่ยสามารถสืบย้อนไปถึงปลายราชวงศ์ซ่ง ปัจจุบันผู้คนส่วนใหญ่มักนิยมใช้เตาแก๊สที่ทันสมัยเพราะมีอัตราการเผาผลิทธิภัณฑ์สำเร็จรูปได้สำเร็จสามารถมากกว่า 95% ในขณะที่เตามังกรมักจะไม่เกิน 70% แต่เตามังกรจะมีเสน่ห์อยู่ที่เมื่ออุณหภูมิของห้องเตาเผาสูงถึง 1200°C สีของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาจะแสดงการเปลี่ยนแปลงที่แปลกประหลาดโดยอาจมีสีดำหรือสีแดงเข้มหรือสีแดงเลือดหมูและสีม่วงซึ่งเป็นสีมหัศจรรย์ ("A rare secret place, the hometown of dragon kilns, Jianshui in southern Yunnan," 2018)

ภาพที่ 29 การวางเครื่องปั้นดินเผาในเตามังกรและการเผาเครื่องปั้นดินเผา
(Li Li, 2023)

ดินห้ำสีจำนวนมากที่ภูเขาด้านหลังหมู่บ้านหวานเหยาเป็นแหล่งวัตถุดิบที่อุดมสมบูรณ์สำหรับเครื่องปั้นดินเผามารุ่นต่อรุ่น ลักษณะดั้งเดิมตามธรรมชาติของดินห้ำสีได้ถูกเก็บรักษาไว้อย่างสมบูรณ์ ดินเหนียวสีฟ้า แดง เหลือง ขาวและม่วงนำเสนอปรากฏการณ์ที่แปลกตาและมีสีสัน และเพราะวัตถุดิบจากดินเหนียวห้ำสีที่ทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อ่างเออเจี้ยนสุ่ยมีความงดงาม

ภาพที่ 30 ภูเขาด้านหลังหมู่บ้านหวานเหยาและดินเหนียวห้ำสี
(Li Li, 2023)

การสำรวจที่ถนนจื่อเถา

ถนนจื่อเถาตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลสาบ Guangci ห่างจากหมู่บ้านหวานเหยาไปทางทิศตะวันออกเฉียงไม่ถึง 500 เมตร เป็นย่านธุรกิจการค้า สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ สร้างความบันเทิง ใช้จัด

เลี้ยงและอำเภอเจียนสู่ยังตั้งถนนแห่งนี้ขึ้นมาเพื่อเป็นถนนนิทรรศการเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ย ถนนจื่อเถาเคยเป็นที่ตั้งของโรงงานศิลปหัตถกรรมเครื่องปั้นดินเผาซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถารายใหญ่ที่สุดในอำเภอเจียนสู่ย

ภาพที่ 31 ถนนจื่อเถา
(Li Li, 2023)

ถนนจื่อเถาเป็นถนนการค้าที่อุดมไปด้วยวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ถนนนี้ตั้งชื่อตามเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาเนื่องจากเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาถือเป็นนามบัตรที่เปล่งประกายของอำเภอเจียนสู่ยเมืองที่มีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมมานานนับพันปี ร้านค้ามากมายบนถนนจื่อเถาเชี่ยวชาญในการขายผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามีกาน้ำชา โถใบชา ถ้วยชา แจกันและหม้อต้มที่หลากหลายทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็ก เรียบง่ายและสง่างาม ถนนสายนี้เป็นแหล่งรวบรวมผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่ยอดเยี่ยม โดยพื้นฐานแล้วเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาถือเป็นธุรกิจครอบครัวและผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจำนวนมากจัดทำโดยชาวบ้านหมู่บ้านหวานเหยาทำให้ผู้เชี่ยวชาญเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาหลายคนในอำเภอเจียนสู่ยตั้งรกรากและร้านค้าอยู่ที่ถนนจื่อเถาเพื่อจัดแสดงและจำหน่ายผลงานของศิลปินเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่มีชื่อเสียง

ภาพที่ 32 ร้านขายเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา
(Li Li, 2023)

ในตอนเช้าถนนจื่อเถาจะเย็น เจียบสงบและมีเพียงร้านค้าไม่กี่แห่งที่เปิดทำการแต่หลังจากบ่ายสามหรือสี่โมงเย็นผู้คนจะเริ่มทยอยเดินทางมายังถนนจื่อเถา เจ้าของร้านอาหารแผงลอยบนถนนจื่อเถาจะเริ่มเปิดประตูและกางร่มขนาดใหญ่เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการทำธุรกิจ พ่อค้าเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาจะตั้งแผงขายของแบบเรียบง่ายที่หน้าทางเข้าร้าน ตั้งโชว์ผลิตภัณฑ์จำพวกกระถางดอกไม้ งานชาม กาน้ำชา โถใบชา ถ้วยชา ขวดเครื่องปั้นดินเผา ฯลฯ สิ่งของเล็กๆ น้อยๆ จะถูกจัดเรียงที่ละชั้นอย่างพิถีพิถัน หลังจากเวลาห้าโมงเย็นถนนจื่อเถาจะเริ่มครึกครื้น ผู้คนหลั่งไหลมาจากทุกทิศทุกทาง การจราจรติดขัดและฝูงชนที่พลุกพล่านอยู่บนถนนดูราวกับว่าผู้คนในอำเภอเจี้ยนสู๋ทุกคนมารวมตัวกันที่นี่ ในถนนจื่อเถาคุณสามารถซื้อเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ของเล่นดินเหนียวและสัมผัสได้ถึงความสุขสานในการทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาในระดับที่ลึกลงไป

ภาพที่ 33 บรรยากาศตอนเช้าและตอนกลางคืนของถนนจื่อเถา
(Li Li, 2023)

การสำรวจที่โรงงาน Yunnan Changtai Jianshui Zitao Development Co., Ltd.

โรงงาน Yunnan Changtai Jianshui Zitao Development Co., Ltd. หรือโรงงาน เต้าเผา หมิงเหยา ตั้งอยู่ในสวนอุตสาหกรรมวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาของหมู่บ้านหวานเหยา ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ.2014 เป็นองค์กรที่รวบรวมการผลิต การวิจัยและพัฒนา และการขาย เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาเจี้ยนสุ่ยไว่เป็นหนึ่งในเดียวกัน โรงงาน Yunnan Changtai Jianshui Zitao Development Co., Ltd. ยึดมั่นในแนวคิด “ใส่ใจทุกสิ่งในโลกด้วยหัวใจเดียวกัน” มาโดยตลอดและยังดำเนินกิจการด้วยการนำรูปแบบธุรกิจหลายองค์ประกอบมาผสมผสานกับวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว เช่น การขายไฮสมสเตอร์ระดับไฮเอนด์ อาหารวัฒนธรรมท้องถิ่นและประสบการณ์การทำเครื่องปั้นดินเผา ฯลฯ นอกจากนี้ยังคิดค้นและพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาเพื่อการปรับปรุงภูมิทัศน์และเครื่องปั้นดินเผาสำหรับการท่องเที่ยว เป็นต้น เพื่อตอบสนองความต้องการในการบริโภคที่หลากหลายของนักท่องเที่ยว

ภาพที่ 34 ทางเข้าโรงงาน
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 35 ห้องทำงานเกี่ยวกับเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 36 พื้นที่จัดแสดงผลภัณฑ์เครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา
(Li Li, 2023)

ผลงานเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถาจำนวนมากที่ผลิตในโรงงาน Yunnan Changtai Jianshui Zitao Development Co., Ltd. ยังได้รับรางวัลจากการแข่งขันต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ

ภาพที่ 37 การจัดแสดงผลงานที่ได้รับรางวัล 1 และรางวัล 2
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 38 หอนิทรรศการพื้นบ้านอาจารย์ Li Jun ที่ตั้งอยู่ในโรงงาน
(Li Li, 2023)

เทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ย

การผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยหนึ่งชิ้นต้องใช้กระบวนการผลิตที่ซับซ้อนมากกว่าสิบขั้นตอน นอกจากการเผาแล้วกระบวนการที่เหลือทั้งหมดจะต้องทำด้วยมือนั้นโดยพื้นฐานแล้วการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยจึงเป็นไปได้ที่จะเสร็จสมบูรณ์โดยคนเดียวและต้องเป็นผลงานที่มาจากความร่วมมือของคนหลายคน ในกระบวนการผลิตแบบดั้งเดิม ยกตัวอย่างการผลิตหม้อดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยโดยทั่วไปจะแบ่งออกเป็น การนวดดิน การปั้นขึ้นรูป การปรับแต่งพื้นผิว การประดับตกแต่ง การแกะสลัก การเติมดินสี การกำจัดดินส่วนเกิน การตกแต่ง การติดพวยกาและหูจับ การตากแห้ง การเผาและการขัดเงา รวมทั้งหมด 12 ขั้นตอนและการผลิตงานฝีมือแต่ละขั้นจะต้องดำเนินการโดยบุคคลที่ได้รับมอบหมายเป็นพิเศษ ดังนั้นในกระบวนการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาความสมบูรณ์ของศิลปะเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยไว้

อุปกรณ์ที่ใช้

อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้กันทั่วไปสำหรับการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ได้แก่ แผ่นฟองน้ำ พู่กัน น้ำหมึก มีดชุด ตู้อบและฟิล์มพลาสติก

การแต่งสีดินเหนียว

ดินธรรมชาติ 2 ชนิดที่ใช้สำหรับทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา คือ ดินเหนียวสีแดงและดินเหนียวสีขาว เนื่องจากดินเหนียวสีแดงมีธาตุเหล็กสูงเมื่อนำไปเผาด้วยไฟที่อุณหภูมิและบรรยากาศต่างกันจะทำให้ได้สีแดง สีม่วง สีดำ และสีอื่นๆ ส่วนดินเหนียวสีขาวเมื่อนำไปเผาแล้วจะทำให้ได้สีเหลือง สีน้ำเงิน สีเทาและสีอื่นๆ หากใช้ดินเหนียวสีแดงปั้นขึ้นรูปภาชนะช่างฝีมือมักจะใช้ดินเหนียวสี

ขาวฝังตกแต่งหรือหากใช้ดินเหนียวสีขาวปั้นขึ้นรูปก็จะใช้ดินเหนียวสีแดงฝังตกแต่ง นี่เป็นวิธีการใช้ความแตกต่างของสีดินเหนียวในการนำเสนอภาพตกแต่งที่สวยงาม ในการผลิตดินเหนียวจะต้องผ่านขั้นตอนการแช่ การกรองและอื่นๆ ดินเหนียวจะถูกกวนอย่างเต็มที่จนเหนียวเหมือนแป้งถึงจะสามารถนำไปใช้งานได้ เครื่องปั้นดินเผาจือเถาในยุคแรกจะใช้ดินเหนียวธรรมชาติสีแดงและสีขาวเท่านั้นโดยใช้ดินเหนียวสีขาวปั้นขึ้นรูปและใช้ดินเหนียวสีแดงเติมเป็นสารให้สีตามจุดต่างๆ ซึ่งสามารถสร้างเฉดสีดินแดงที่แตกต่างกันได้ หากมีการควบคุมอุณหภูมิและไฟในระหว่างการเผาจะสามารถผลิตสีได้มากกว่าสิบชนิดด้วยเฉดสี ความสว่างและความสดใสที่แตกต่างกัน

ดินเหนียวสีต่างๆ ที่เตรียมไว้จะถูกใส่ลงในถังขนาดเล็กที่มีฝาปิดและใส่จนเกือบเต็มถึง จากนั้นจึงเติมน้ำลงไปเพื่อละลายดินและให้ความชุ่มชื้น การให้ความชุ่มชื้นแก่ดินเหนียวเป็นสิ่งสำคัญมาก หากดินเหนียวสูญเสียน้ำจะแตกเป็นเม็ดซึ่งจะลำบากมากในการผสมให้เข้ากัน ทุกครั้งที่ใช้ดินเหนียวสีเสร็จแล้วควรปิดฝาทิ้งให้สนิทเพื่อกักเก็บความชุ่มชื้นและกันฝุ่น

การพักดินเหนียวหลังจากขุด

หลังจากขุดดินเหนียวมาแล้วจะต้องทำให้ดินเหนียวแห้งเป็นระยะเวลาหนึ่งเพื่อให้น้ำในดินระเหยตามธรรมชาติ ในการเก็บรักษาดินเหนียวจะต้องเก็บไว้ในห้องที่แห้ง อากาศถ่ายเทสะดวก และกันฝนได้ ดินเหนียวที่มีสีและชนิดต่างกันจะต้องวางแยกกัน การทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถาแบบดั้งเดิมเป็นงานหัตถกรรมทำมือทุกกระบวนการและต้องการพื้นที่ทำงานในร่มที่ค่อนข้างกว้างขวางและสะอาด กระบวนการบดดิน การหมัก การกรอง การกวน การทำให้แห้งและการเก็บรักษาล้วนต้องการพื้นที่ที่ค่อนข้างเป็นอิสระต่อกัน นอกจากนี้ดินเหนียวสีแดงและสีขาวต้องแยกสถานที่และเครื่องมือออกจากกันและไม่สามารถใช้ร่วมกันได้

ภาพที่ 39 ดินเหนียว “5 สี”

(Li Li, 2023)

การนวดดินเหนียว

ในกระบวนการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจริง การทำดินเหนียวเริ่มตั้งแต่การขุดไปจนถึงการนำดินเหนียวไปใช้งานมีกระบวนการทั้งหมด 9 ขั้นตอน เช่น การขุด การกรอง การนวดและการบ่ม เป็นต้น ในบรรดากระบวนการทั้งหมดการนวดดินเหนียวถือเป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญมาก จุดประสงค์หลักของการนวดดินเหนียวคือการระบายแก๊สและสิ่งเจือปนในดินเหนียวเพื่อทำให้ดินเหนียวมีความหนาแน่นมากขึ้น เพื่อให้ความชื้นในดินสม่ำเสมอมากขึ้น ระบายอากาศที่ตกค้างในดินและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดรูพรุน แตกและเกิดฟองอากาศขณะเผา ก่อนเริ่มการนวดดินจำเป็นต้องทำความสะอาดภาชนะนวดดินให้เรียบร้อยโดยขั้นแรกให้ใช้มีดขูดขูดดินที่แห้งอยู่บนภาชนะนวดดินออกอย่างระมัดระวังจากนั้นล้างด้วยน้ำและทำความสะอาดอีกครั้งด้วยมีดขูดตัดดินตามขนาดที่ต้องการวางลงบนภาชนะนวดดินและนวดซ้ำๆ ในลักษณะเดียวกับการนวดแป้ง จากนั้นใช้สันฝ่ามือถูดินไปข้างหน้าแบบเฉียงๆ เพื่อไล่อากาศออก เมื่อดินถูกกดจนแบนแล้วให้พับปลายทั้งสองข้างเข้าหากันและนวดซ้ำไปซ้ำมาอีก 4-5 ครั้ง ในระหว่างการนวดดินหากพบว่าดินมีความเปียกและแห้งหรืออ่อนและแข็งไม่สม่ำเสมอควรรีบกำจัดออกทันที ในระหว่างการนวดจะพบว่าดินเหนียวมีความนิ่มและแน่นขึ้น เมื่อนวดเสร็จแล้วให้ปั้นดินเหนียวเป็นรูปทรงกระบอกที่มีปลายบางและตรงกลางหนา จากนั้นใช้วัสดุบางๆ ตัดดินเหนียวแบ่งออกเป็นก้อนตามปริมาณที่ต้องการใช้และขั้นตอนสุดท้ายคือตัดปลายทั้งสองที่นิ่มและละเอียดกว่าออกเพื่อสร้างโพรงสำหรับกักเก็บอากาศจากนั้นวางก้อนดินเหนียวในแนวตั้งและบีบนวดด้วยมือทั้งสองข้างอีกครั้ง

ภาพที่ 40 การนวดดิน

(Li Li, 2023)

การขึ้นรูปบนแป้นหมุน

หัวใจสำคัญของการปั้นจำเป็นต้องใช้หลักการของกลศาสตร์อย่างเต็มที่โดยใช้การเคลื่อนที่แบบแรงเหวี่ยงและศูนย์กลาง ควบคุมแรงสู่ศูนย์กลาง แทนหมุนดินต้องหมุนด้วยความเร็วคงที่และต้องออกแรงปั้นดินเหนียวด้วยการกระทำของมือทั้งสองเพื่อทำให้ดินเหนียวเปลี่ยนแปลงไปตามรูปทรงที่กำหนด การปั้นขึ้นรูปเป็นกระบวนการหลักสำหรับการปั้นเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและนิยมใช้กันมากที่สุด โดยทั่วไปแล้วการทำให้เครื่องปั้นดินเผาแบบแบนให้มีหน้าตัดเป็นวงกลมสามารถเกิดขึ้นได้จากกระบวนการขึ้นรูปซึ่งเป็นเทคนิคการสร้างแบบจำลองเครื่องปั้นดินเผาขั้นสูง การปั้นขึ้นรูปเป็นกระบวนการใช้ความเฉื่อยในการหมุนวงล้อ (แทนหมุน) ประสานกับการเคลื่อนไหวของมือทั้งสองข้างเพื่อทำให้ดินเหนียวกลายเป็นทรงกระบอกกลวงจากนั้นจึงดำเนินการปั้นขึ้นรูปตามรูปทรงที่ต้องการ การปั้นขึ้นรูปไม่ใช่เพียงแค่กระบวนการ “ดึง” เท่านั้นแต่ยังหมายรวมถึงการทำงานร่วมกันของมือและดินด้วยการกดขึ้นลง เข้าออกและการบีบ จัด ดัน ขยาย เป็นต้น หลังจากกวาดภาพตกแต่งและลงสีบนเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาแล้วยังจำเป็นต้องมีการแกะสลักและซ่อมแซมการขึ้นรูปทั้งภายในและภายนอก ข้อควรระวังในการขึ้นรูปคือการหดตัว โดยทั่วไปแล้วอัตราส่วนการหดตัวระหว่างการปั้นขึ้นรูปและผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปจะอยู่ที่ประมาณ 15-20% ดังนั้นก่อนการขึ้นรูปควรพิจารณาถึงการหดตัวของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปให้ลดลงและในขณะขึ้นรูปอาจขยายขนาดผลิตภัณฑ์ขึ้นบ้างเล็กน้อย

จากรูปทรงที่แตกต่างกันเครื่องปั้นดินเผาขนาดเล็กสามารถขึ้นรูปได้เสร็จเพียงครั้งเดียวแต่เครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่อาจต้องแบ่งส่วนในการปั้นขึ้นรูป ในการแบ่งส่วนการปั้นขึ้นรูปขั้นแรกให้ขึ้นรูปเครื่องปั้นดินเผาส่วนล่างก่อน วางตากในที่ร่มและเมื่อแห้งได้ครึ่งหนึ่งแล้วให้เพิ่มดินลงไปเพื่อปั้นรูปส่วนบนโดยต้องกดส่วนด้านในและด้านนอกให้เชื่อมต่อกันอย่างระมัดระวังเพื่อให้ทั้งสองส่วนกลายเป็นส่วนเดียวกัน เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ย่นสุ่ยมีความละเอียดอ่อนและมีความความอ่อนตัวต่ำจึงจำเป็นต้องอาศัยฝีมือพิเศษของมนุษย์ดึงขึ้นรูปเป็นเครื่องใช้ต่างๆ คุณภาพของการปั้นขึ้นรูปเกี่ยวข้องโดยตรงกับผลกระทบทางศิลปะด้านการนำเสนอรูปทรงของเครื่องปั้นดินเผาหลังจากทำเสร็จแล้ว ก่อนการขึ้นรูปเราต้องกะปริมาณดินที่จะใช้สำหรับทำเครื่องปั้นดินเผาก่อนนอกจากนี้ยังต้องทำความเข้าใจกับความโค้ง ความหนาและขั้นตอนการขึ้นรูปเครื่องใช้ประเภทต่างๆ ด้วย

ภาพที่ 41 การขึ้นรูปบนแป้นหมุน
(Li Li, 2023)

การขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์

การขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์คือการใช้แม่พิมพ์ปูนปลาสเตอร์ (Plaster) ในการขึ้นรูปชิ้นงาน เครื่องปั้นดินเผา เครื่องปั้นดินเผาที่ขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์ที่พบเห็นได้บ่อย ได้แก่ หูสัตว์ทั้งสองด้านของ หม้อไอน้ำดินเผาจ้อเถา เขิงกระถางรูป พวยกา มือจับและปุ่มฝาปิดของกาน้ำชา เป็นต้น

ปัจจุบัน เพื่อตอบสนองความต้องการด้านการผลิตจำนวนมากทำให้การใช้เครื่องอัดขึ้นรูป กลายเป็นวิธีที่ได้รับความนิยม การอัดขึ้นรูปเป็นวิธีการขึ้นรูปโดยใช้แม่พิมพ์ ขั้นแรกให้สร้างแบบจำลองด้วยปูนปลาสเตอร์จากนั้นใส่ดินเหนียวอัดลงไปแม่พิมพ์และนำไปใส่เครื่องอัดขึ้นรูปให้ เครื่องอัดขึ้นรูปกดหรือกลิ้งเพื่อสร้างรูปร่างภาชนะ วิธีการนี้เหมาะสำหรับการผลิตจำนวนมากที่มี รูปร่างเหมือนกันและเหมาะสำหรับชาม จาน ถ้วย ฯลฯ ที่มีรูปทรงปากเปิด

ในกระบวนการผลิตกาน้ำชาดินเผาจ้อเถา ตัวหม้อและฝาหม้อจะถูกขึ้นรูปด้วยมือ ส่วนพวยกาและมือ จับจะถูกขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์ ในการอัดขึ้นรูปต้องทำแม่พิมพ์ปูนปลาสเตอร์ให้เสร็จก่อนจากนั้นเทดิน เหนียวลงไปแม่พิมพ์และเมื่อดินเหนียวแห้งได้ครึ่งหนึ่งให้แกะออกจากแม่พิมพ์หากมีดินส่วนเกินให้ ตัดแต่งด้วยมือและนำชิ้นส่วนนั้นไปติดลงบนตัวกาโดยตรง การขึ้นรูปด้วยแม่พิมพ์ปูนปลาสเตอร์ เหมาะสำหรับอุปกรณ์หรือเครื่องใช้ขนาดเล็ก ไม่เหมาะสำหรับการขึ้นรูปเครื่องปั้นดินเผาที่มีขนาด เกิน 10 เซนติเมตรเพราะหากเครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่อาจเกิดข้อบกพร่องเช่น การเสียรูป การ แตกร้าวและการยวบตัวได้ง่าย

การปรับแต่งพื้นผิว

การปรับแต่งพื้นผิวคือการทำให้พื้นผิวที่ไม่เรียบหลังการขึ้นรูปเรียบเสมอกันเพื่อความสวยงามและตัดแต่งให้พื้นผิวมีความหนาเท่ากันเพื่อป้องกันการแตกร้าวหลังการเผา เครื่องมือสำหรับการปรับแต่งพื้นผิวทั่วไปของเครื่องปั้นดินเผาคือฉาบ ได้แก่ มีดตัดแต่ง มีดขูด และเครื่องมือตัดแต่งที่ช่างฝีมือทำขึ้นเอง

1. เทคนิคการปรับแต่งพื้นผิวแบบหยาบ

เครื่องปั้นดินเผาที่ขึ้นรูปเสร็จแล้วจะถูกลงไว้ในที่ร่มและปล่อยให้แห้งตามธรรมชาติ เมื่อส่วนบนของเครื่องปั้นดินเผาแห้งได้ครึ่งหนึ่งแล้วให้คว่ำเครื่องปั้นดินเผาเพื่อให้ส่วนที่เปียกด้านล่างแห้งอีกครั้งหนึ่ง ในระหว่างขั้นตอนนี้ควรหลีกเลี่ยงแสงแดดและลมมิฉะนั้นเครื่องปั้นดินเผาจะแห้งไม่สม่ำเสมอและเปลี่ยนรูปทรงได้ง่าย เพื่อป้องกันไม่ให้อันเครื่องปั้นดินเผาแตกร้าวยังจำเป็นต้องตบกันด้วยค้อนให้เบาเล็กน้อยเพื่อเพิ่มความแข็งแรงให้กับก้นของเครื่องปั้นดินเผา ในการปรับแต่งพื้นผิวให้วางเครื่องปั้นดินเผาคว่ำลงบนแท่นหมุนและตัดแต่งจากบนลงล่างตามจุดศูนย์กลางเพื่อกำจัดดินส่วนเกินที่ด้านล่างออก หลังจากตัดแต่งส่วนล่างแล้วให้กลับด้านเครื่องปั้นดินเผาเพื่อเล็มผนังด้านนอกบริเวณปากและไหล่ของเครื่องปั้นดินเผาและสุดท้ายเล็มผนังด้านในด้วยมีดเล็มด้ามยาว ในระหว่างขั้นตอนการตัดแต่งทั้งหมดสิ่งสำคัญคือต้องทำให้จุดศูนย์กลางของเครื่องปั้นดินเผาตั้งฉากกับศูนย์กลางของแท่นหมุน การตัดแต่งเป็นส่วนสำคัญของการปรับรูปทรงเครื่องปั้นดินเผา เนื่องจากเครื่องปั้นดินเผาฉาบยังคงต้องมีการแกะสลักและเติมดินสี ดังนั้นหลังจากแกะสลักและเติมดินสีแล้วยังต้องตัดแต่งการขึ้นรูปอีกครั้งดังนั้นการตัดแต่งครั้งแรกไม่ควรทำให้บางจนเกินไปและควรรักษาความหนาของดินเพื่อการตัดแต่งในครั้งที่สอง

2. เทคนิคการปรับแต่งพื้นผิวแบบละเอียด

เมื่อพื้นผิวของเครื่องปั้นดินเผาได้รับความเสียหายจากการวาด การแกะสลักและการฝังดินแล้วในเวลานี้จำเป็นต้องได้รับการปรับแต่งพื้นผิวแบบละเอียด การปรับแต่งพื้นผิวแบบละเอียดจำเป็นต้องรักษาระดับความแห้งและความชื้นให้เหมาะสมเพราะหากแห้งหรือชื้นเกินไปจะทำให้เกิดความเสียหายบนพื้นผิวที่แกะสลักและเสียมาตรฐานรูปทรงได้ ในขั้นตอนการปรับแต่งพื้นผิวแบบละเอียด ขั้นแรกให้ใช้มีดขูดขูดดินส่วนที่เกินออกและเติมดินสีใหม่บีบลงไปให้แน่นเพื่อให้ดินใหม่และดินเก่าผสมเป็นเนื้อเดียวกัน จากนั้นตรวจสอบอย่างละเอียดว่ามีฟองอากาศในดินหรือไม่ หากมีฟองอากาศให้ใช้มีดแกะสลักเจาะฟองอากาศจากนั้นเกลี่ยดินให้เรียบ การทำให้เครื่องปั้นดินเผาแบบแบนให้มีหน้าตัดเป็นวงกลมสามารถขึ้นรูปได้บนแท่นหมุนโดยการนำดินไปวางบนแท่นหมุนจากนั้นขึ้นรูปตามความต้องการและใช้มีดเล็มตัดแต่งรูปทรง จุดประสงค์ของการตัดแต่งชิ้นงานคือเพื่อแก้ไขความเรียบของการแกะสลักและการเติมดินสีซึ่งแตกต่างจากวัตถุประสงค์ของการปรับแต่งพื้นผิวแบบ

หยาดดังนั้นจึงมีข้อกำหนดด้านความแม่นยำของกระบวนการที่สูงกว่าและในขณะที่ตัดแต่งควรให้ความสนใจกับความมั่นคงของมือและความร่วมมือระหว่างมือกับแท่นหมุน

หากเครื่องปั้นดินเผาไม่ได้มีหน้าตัดเป็นวงกลมหรือมีรูปทรงพิเศษจำเป็นต้องตัดแต่งด้วยมือ ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์ของช่างฝีมือเป็นหลัก ในการตัดแต่งเครื่องปั้นดินเผา รูปทรงพิเศษและการตกแต่งด้วยการแกะสลักและการเติมสีจำเป็นต้องค่อยๆ ใช้มีดขูดขนาดเล็กขูดดินส่วนที่เกินออกและจำเป็นต้องใช้เวลานานมาก

ภาพที่ 42 การปรับแต่งพื้นผิว
(Li Li, 2023)

การตกแต่งลวดลาย

ความงดงามของการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาชื่อเถา อ่างเออเจี้ยนสู่คือการนำลวดลายที่ผสมผสานระหว่างบทกวี การเขียนพู่กันจีน ภาพวาด ตราประทับและรูปแบบศิลปะอื่นๆ มาวาดลงบนเครื่องปั้นดินเผาคล้ายกับการใช้น้ำหมึกวาดภาพและเขียนตัวอักษรลงบนกระดาษ ลวดลายภาพวาดที่มักตกแต่งลงบนเครื่องปั้นดินเผาชื่อเถา ได้แก่ ดอกไม้ นก ทิวทัศน์ เรื่องราวของตัวละคร และภาพปะติรูปตัวอักษร เป็นต้น

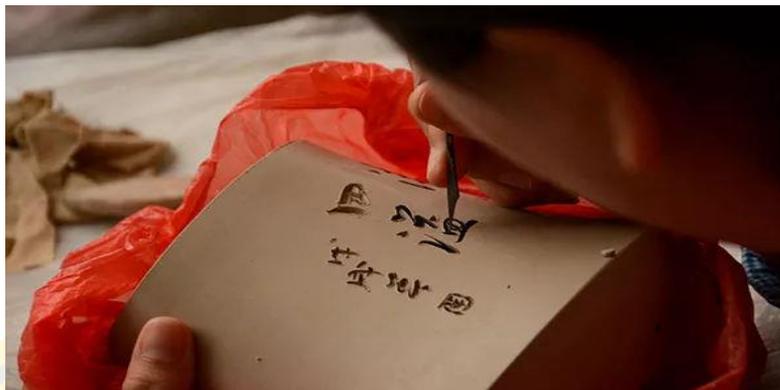
ภาพที่ 43 การเขียนตัวอักษรตกแต่งลวดลาย
(Li Li, 2023)

การแกะสลัก

การแกะสลัก หมายถึง การแกะสลักลวดลายลงบนพื้นผิวของเครื่องปั้นดินเผาโดยตรง เช่น ลายนูน ลายฉลุ ซึ่งถือเป็นเทคนิคการเพิ่มคุณค่าให้กับเครื่องปั้นดินเผาจือเถา เทคนิคการแกะสลักเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ยมีวิธีการหลากหลาย เช่น การฉลุ การทำให้นูน การซ้อน การเติม การแกะสลักแบบตื้น การแกะสลักด้วยคอมพิวเตอร์ เป็นต้น การตกแต่งที่มีลักษณะเฉพาะของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ยคือการแกะสลักลายแบบ หยินหยาง มีดแกะสลักจะทำจากโครงเหล็กของร้อม ทำหน้าที่แทนปากกา แกะสลักลงไปบนเนื้อของเครื่องปั้นดินเผาโดยตรงจากนั้นเติมหมึกลงไปบนร่องแกะสลัก การลงน้ำหมึกของมีดแกะสลักมีความสำคัญมากหากออกแรงมากอาจทำให้เครื่องปั้นดินเผาเสียรูปหรือแตกด้านในได้

การแกะสลักดินเปียก หมายถึง การใช้ดินสีที่แตกต่างกันทาลงไปบนเครื่องปั้นดินเผาที่ขึ้นรูปเสร็จแล้วจากนั้นพักไว้ให้เนื้อดินมีลักษณะกึ่งแห้งแล้วแกะสลักเป็นลวดลายด้วยมีดแกะสลัก

การแกะสลักดินแห้ง หมายถึง การวาดลวดลายลงบนเครื่องปั้นดินเผาที่แห้งสนิทหรือทาสีส่วนที่จะแกะสลักด้วยหมึกสีดำแล้วใช้มีดแกะสลักแกะสลักพื้นผิวให้เกิดเป็นลวดลาย เช่น ลายเส้น ลายนูน เป็นต้น

ภาพที่ 44 การแกะสลักและเติมสีน้ำหมึกในร่องแกะสลัก
(Li Li, 2023)

การเติมดินสี

หากต้องการให้เครื่องปั้นดินเผาที่มีดินเหนียวมีมากกว่า 2 สีจำเป็นต้องแกะสลักและเติมดินสีลงไปหลายครั้งซึ่งเรียกว่ากระบวนการนี้ว่า “การแกะสลักและเติมดินสีซ้ำ” เทคนิคพื้นฐานของการแกะสลัก 2 สีขึ้นไปเหมือนกับการแกะสลักและการเติมดินสีเดียวแต่มีความยากและต้องใช้เทคนิคที่สูงกว่าหลายเท่าโดยเทคนิคนี้ถือเป็นเทคนิคการตกแต่งระดับสูงของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา

การแกะสลักและเติมดินสีซ้ำสามารถแสดงรายละเอียดของภาพที่สมบูรณ์และเอฟเฟกต์สีที่น่าสนใจ ก่อนเริ่มแกะสลักและเติมดินสีจำเป็นต้องออกแบบแบบร่างอย่างรอบคอบ แยกพื้นผิวและความสัมพันธ์เชิงลำดับชั้นของเนื้อหาที่ต้องการแกะสลัก วางแผนขั้นตอนการแกะสลักและเติมดินสีซ้ำว่าส่วนใดจะเสร็จสมบูรณ์ในครั้งแรกและส่วนใดที่จะเสร็จสิ้นในครั้งที่สองและสามจนกว่าจะมีความชัดเจน การแกะสลักและเติมดินสีซ้ำต้องทำตามกฎจากล่างขึ้นบน ยกตัวอย่างกระบวนการแกะสลักและเติมดินสีซ้ำ 3 ครั้ง ขั้นแรกพื้นผิวด้านล่างจะถูกแกะสลักและเติมดินสีที่สอดคล้องกันจากนั้นห่อพักเพื่อให้ความชุ่มชื้นเป็นเวลาหนึ่งวัน หลังจากที่เครื่องปั้นดินเผาแห้งหรือเปียกเท่าๆ กันแล้วส่วนของไส้ดินจะถูกบดอัดด้วยแผ่นเหล็กทำให้ดินสีติดกันแน่นกับดินชั้นรูปจากนั้นค่อยๆ ขูดโคลนส่วนที่เกินออกในขั้นตอนนี้ต้องระวังอย่าขูดมากหรือลึกเกินไป ควรเผื่อความหนาส่วนหนึ่งไว้สำหรับกำจัดออกเมื่อตัดแต่งรูปทรง หลังจากตัดแต่งรูปทรงตามต้องการเสร็จแล้วให้เติมดินสีและแกะสลักอีกชั้นที่ชั้นล่าง เติมดินและปล่อยให้ความชื้นเป็นเวลาหนึ่งวัน ในวันที่สามให้แกะสลักส่วนบนสุดจากนั้นให้เติมความชุ่มชื้น ตัดแต่งและดูแลตามแบบ 2 ขั้นตอนแรกและนี่ถือเป็นขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการแกะสลักและเติมดินสี การตกแต่งด้วยเทคนิคการตัดแปะของเครื่องปั้นดินเผาจือเถามีลักษณะเฉพาะและทำโดยใช้กระบวนการแกะสลักและเติมดินสีซ้ำหลายๆ ครั้ง

การเติมดินสีสามารถทำได้ตามความต้องการของลวดลาย ในขั้นตอนนี้ให้ใช้เกรียงตักดินสี 2 สีหรือมากกว่ามาผสมและคนให้เข้ากัน การเติมดินสีและฝังลงในร่องแกะสลักจะทำให้ดินสีเกิดการเปลี่ยนแปลงระดับการสร้างสี ความสว่างและความบริสุทธิ์ เช่น การฝังดินสีลงในร่องลายดอกบัวเพื่อเปลี่ยนสีกลีบดอกบัวจากสีแดงเป็นสีขาวและเพื่อแยกชั้นสีแดงออกจากสีขาวจะทำให้ได้เอฟเฟกต์การไล่ระดับสีแดงและสีขาวที่น่ามอง

การเติมดินสีสามารถแสดงเอฟเฟกต์ทางศิลปะ เช่น รอยหมึก รอยเปื้อน การไล่ระดับสี และพื้นผิว เป็นต้น ทำให้ผู้คนได้รับประสบการณ์การมองเห็นของสีที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและมีสีสัน ในแง่ของเทคนิค “การกวาดดิน” เพื่อผสมสีจะเป็นตัวกำหนดการเปลี่ยนสีหลังจากการเผา เทคนิค “การเติม” สามารถใช้วิธีต่างๆ เช่น การตบ การขีด การขีด การขูด การนวดและการกดซึ่งแต่ละวิธีจะมีลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเองและต้องการเกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ระยะยาว

ภาพที่ 45 การเติมดินสี
(Li Li, 2023)

การขูดดิน

การขูดดินมีกระบวนการทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ การรีด การกดและการขูด หลังจากเติมดินสีไปจนดินแห้งได้ระดับหนึ่งแล้วควรรีดดินส่วนเกินออกก่อนโดยรีดดินส่วนเกินไปยังบริเวณร่องที่แกะสลักหากดินไม่พอให้เติมดินเพิ่ม หลังจากรีดดินแล้วให้กดดินให้แน่นเพื่อไล่ฟองอากาศจากนั้นขูดดินส่วนเกินออกเพื่อให้ภาพลวดลายปรากฏขึ้นและกดดินให้แน่นอีกครั้งเพื่อให้ดินสียึดติดแน่นกับ

เครื่องปั้นดินเผาที่ขึ้นรูปแล้วและป้องกันปัญหาสภาพลวดลายแตกร้าวจนกลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มี
ข้อบกพร่อง

ภาพที่ 46 การชุบดิน
(Li Li, 2023)

การขัดเก็บรายละเอียดขั้นสุดท้าย

หลังจากตกแต่งลวดลายและเติมดินสีเสร็จแล้ว พื้นผิวของตัวเครื่องปั้นดินเผาจะเสียหาย
ดังนั้นจำเป็นต้องขัดเก็บรายละเอียดอีกครั้ง ขั้นตอนนี้จำเป็นต้องรักษาระดับความแห้งและความชื้น
ให้เหมาะสมมิฉะนั้นจะทำให้พื้นผิวที่เติมดินสีและรูปร่างโดยรวมของเครื่องปั้นดินเผาเสียหายได้

ภาพที่ 47 การขัดเก็บรายละเอียดขั้นสุดท้าย
(Li Li, 2023)

การเชื่อมพวยกาและหุ้บ

การเชื่อมพวยกาและหุ้บเป็นขั้นตอนที่กล่าวถึงกันน้อยมากแต่มีความสำคัญมาก รูปร่างและขนาดของพวยกาและหุ้บขึ้นอยู่กับประเภทของกา หลังจากเชื่อมพวยกาและหุ้บแล้วร่องรอยและชิ้นส่วนที่หยาบจะต้องได้รับการขัดเงาเพื่อให้ด้านในและด้านนอกของกาเรียบเสมอกันและสวยงาม พวยกาและหุ้บมีผลโดยตรงต่อรูปร่างและเนื้อสัมผัสของการรวมถึงระดับความสะดวกสบายในการใช้งาน การเติมน้ำเข้า การเทน้ำออกและยังส่งผลต่ออัตราการผลิตผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป กาดินเผาจือเถา อ้าเกอเจี้ยนสุ่ยส่วนใหญ่มักจะมีรอยตำหนิหรือชำรุดบริเวณหุ้บและรอยตามดในพวยกาซึ่งแปลว่าเป็นปัญหาที่มาจากการติดตั้งที่ไม่ดี

ภาพที่ 48 การเชื่อมพวยกาและหุ้บ
(Li Li, 2023)

การตากในที่ร่ม

เมื่อปรับแต่งรูปร่างของเครื่องปั้นดินเผาเสร็จแล้วควรตากไว้ในที่ร่มให้แห้งและจะเผาในเตาเผาได้หลังจากที่แห้งในระดับหนึ่งแล้วเท่านั้น เกือบทุกขั้นตอนในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาจำเป็นต้องตากแห้งดังนั้นการผลิตจึงใช้เวลานานมาก ความแห้งและความชื้นของเครื่องปั้นดินเผาจือเถามีอิทธิพลอย่างมากต่อทุกกระบวนการผลิต

ภาพที่ 49 การตากในที่ร่ม
(Li Li, 2023)

การปรับอุณหภูมิและการเผา

การเผาเครื่องปั้นดินเผาจือเถายุคแรกเริ่มทำการเผาในเตามังกรยาวประมาณ 10 เมตรโดยการจุดฟืนเพื่อเพิ่มอุณหภูมิจนการเผาเสร็จสิ้นกระบวนการ เนื่องจากการเผาในเตามังกรต้องใช้ช่างเครื่องปั้นดินเผาที่มีประสบการณ์ในการสังเกตระยะเวลาและสีของไฟและมีอัตราผลผลิตไม่สูงดังนั้นในปัจจุบันจึงนิยมใช้เตาแก๊ส (แก๊สปิโตรเลียมเหลว) หรือเตาไฟฟ้าแทน อุณหภูมิในการเผาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาโดยทั่วไปอยู่ที่ 1100-1250°C และเวลาในการเผาคือ 7-12 ชั่วโมง

ภาพที่ 50 การเผาเครื่องปั้นดินเผาจือเถา
(Li Li, 2023)

ดินเหนียวสีแดงและสีขาวที่ใช้กันทั่วไปในเครื่องปั้นดินเผาจือเถามีอุณหภูมิในการเผาที่แตกต่างกันมากโดยอุณหภูมิในการเผาดินเหนียวสีขาวจะสูงกว่าในขณะที่อุณหภูมิการเผาดินเหนียวสีแดงจะต่ำกว่า หากควบคุมอุณหภูมิได้ไม่ดีจะทำให้เกิดข้อบกพร่อง เช่น การเผาไม่สุกหรือการเกิดฟอง หากใช้ดินเหนียวสีแดงในการปั้นขึ้นรูปและใช้ดินเหนียวสีขาวฝังตกแต่งควรตั้งอุณหภูมิการเผาไว้ที่ประมาณ 1150°C แต่หากใช้ดินเหนียวสีขาวในการปั้นขึ้นรูปและใช้ดินเหนียวสีแดงฝังตกแต่งควรตั้งอุณหภูมิการเผาไว้ที่ประมาณ 1240°C และควรหลีกเลี่ยงการเผาเครื่องปั้นดินเผาที่ทำจากดินเหนียวทั้งสองชนิดผสมกันเพื่อป้องกันความล้มเหลวในการเผา การเผาในอุณหภูมิสูงจะทำให้ดินเหนียวหลอมละลายและเปลี่ยนสถานะเป็นของเหลวเพื่อเติมเต็มช่องว่างระหว่างอนุภาคที่ไม่หลอมละลาย ดังนั้นค่าสัมประสิทธิ์การหดตัวของดินเหนียวจึงค่อนข้างสูงโดยมีอัตราการหดตัวอยู่ที่ประมาณ 10-12% และเทคนิคการเผาโดยทั่วไปมี 2 แบบคือการออกซิเดชัน (Oxidation) และการลดออกซิเจน

1. การออกซิเดชัน (Oxidation) หมายถึง ในระหว่างกระบวนการเผาจะมีปริมาณออกซิเจนเพียงพอในห้องเตาเผาและความเข้มข้นของคาร์บอนมอนอกไซด์ต่ำเพื่อระเหยความชื้นและสารอินทรีย์ทั้งหมดของช่องว่างทำให้เครื่องปั้นดินเผาได้รับการหดตัวตามปกติ เมื่อวัสดุดินเหนียวพื้นฐานสองสี ได้แก่ สีแดงและสีขาวถูกเผาด้วยเปลวไฟออกซิเดชัน ไฟจะเปลี่ยนดินเหนียวสีแดงกลายเป็นสีแดงเข้มหรือเรียกว่า “แดงดับหมู” และเปลี่ยนดินเหนียวสีขาวเป็นสีขาวอมเหลืองที่มีความสว่างสูงหรือเรียกว่า “สีขาวงาช้าง” และเครื่องปั้นดินเผาที่เผาด้วยวิธีออกซิเดชันจะเปลี่ยนแปลงสีเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเมื่อถูกขัดเงา

2. การลดออกซิเจน หมายถึง หลังจากที่ถูกอุณหภูมิในเตาเผาสูงขึ้นถึงประมาณ 960°C ออกซิเจนในเตาจะเริ่มลดลง ส่งผลให้เตาเผาขาดออกซิเจนและทำให้เปลวไฟต้องไปหาออกซิเจนจากเครื่องปั้นดินเผาหรือโลหะเพื่อการเผาไหม้ต่อไป เมื่อความเข้มข้นของคาร์บอนมอนอกไซด์ในเตาเผาอยู่ที่ 2-4% ธาตุเหล็กในเครื่องปั้นดินเผาจะปรากฏเป็นสีน้ำตาลดำและในระหว่างการลดออกซิเจนเครื่องปั้นดินเผาที่ถูกผิวไฟเผาด้วยความร้อนที่ลดลงจะมีสีน้ำตาลเข้มและสีขาวอมฟ้า หลังจากนั้นมาขัดเงาสีของพื้นผิวจะเปลี่ยนไปอย่างมากซึ่งอาจมีสีดำทึบ สีดำแดงและสีเทาฟ้าได้

การขัดเงา

การขัดเงาแบบไม่เคลือบเป็นหนึ่งในเทคนิคเฉพาะของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและยังเป็นกระบวนการผลิตที่ใช้เวลานานและใช้แรงงานมากที่สุด ดินเหนียวที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถามีความละเอียดและไร้ทรายเมื่อนำไปผ่านกระบวนการขัดจะได้เอฟเฟกต์พื้นผิวต่างๆ เช่น แสงด้าน แสงเงาและแสงสะท้อน เป็นต้น นอกจากนี้การขัดเงายังเป็นวิธีการปรับสีของผลิตภัณฑ์ด้วย กระบวนการขัดเงาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาดำด้วยมือแบบดั้งเดิมแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ การลบผิวไหม้ การขัดใหม่และการขัดเงา ในกระบวนการขัดลบผิวไหม้จะใช้หินทรายหยาบจุ่มน้ำแล้วขัดซ้ำๆ เพื่อขจัดผิวไฟหลังจากลอกผิวไฟออกหมดแล้วพื้นผิวของเครื่องปั้นดินเผาจะละเอียดมาก อย่างไรก็ตามหากดูใกล้ๆ

จะพบว่าผิวของเครื่องปั้นดินเผาจะมีรอยขีดข่วนต่างๆ เนื่องจากการเสียดสีของหินหยาบ หลังจากขัดด้วยหินหยาบแล้วจากนั้นจำเป็นต้องใช้หินน้ำมันที่ละเอียดกว่าจุ่มน้ำและขัดซ้ำ ไปซ้ำมาจนกว่ารอยขีดข่วนจะหมดไปขั้นตอนนี้เรียกว่า “การขัดใหม่” หลังจากขจัดสิ่งสกปรกออกหมดแล้วพื้นผิวของเครื่องปั้นดินเผาจะบอบบางมากขึ้นและให้ความรู้สึกสัมผัสคล้ายกับผิวเด็ก หากต้องการให้มีความแวววาวจะต้องขัดซ้ำอีกครั้งด้วยก้อนกรวดที่ละเอียดกว่าซึ่งเป็นกระบวนการที่เรียกว่า “การขัดเงา”

การขัดบนแท่นหมุนเป็นการใช้แท่นหมุนขึ้นรูปมาเป็นอุปกรณ์ช่วยขัดเงาด้วยมือเพื่อลดชั่วโมงการทำงานให้สั้นลงและเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานให้สูงขึ้น ชั้นแรกวางเครื่องปั้นดินเผาไว้ตรงกลางแท่นหมุนจากนั้นห่อกันเครื่องปั้นดินเผาที่สัมผัสกับแท่นหมุนด้วยดินให้หนาๆ และกดให้แน่นเพื่อให้เครื่องปั้นดินเผายึดติดกับแท่นหมุน เปิดเครื่องแท่นหมุน มือข้างหนึ่งถือหินลับ มืออีกข้างหนึ่งถือเศษผ้าหรือฟองน้ำชุบน้ำจากนั้นเริ่มขัดโดยใช้แรงของเครื่องแท่นหมุน หลังจากขัดส่วนบนเสร็จแล้วให้คว่ำเครื่องปั้นดินเผาลงบนแท่นหมุนและติดด้วยโคลนให้แน่นอีกครั้งแล้วขัดส่วนอื่นๆ ต่อไปความเร็วในการหมุนแท่นหมุนไม่ควรเร็วเกินไปเพราะจะทำให้เครื่องปั้นดินเผาหลุดออกและเสียหายได้ การขัดบนแท่นหมุนสามารถทำได้เฉพาะเครื่องปั้นดินเผาทรงกลมที่มีศูนย์กลางเท่านั้น ส่วนเครื่องปั้นดินเผารูปทรงสี่เหลี่ยม รูปทรงพิเศษ กาน้ำชาและหม้อนั่งไอน้ำที่มีหูไม่สามารถใช้วิธีนี้ได้

เครื่องเจียรไฟฟ้าประกอบด้วยฐานเครื่อง ใบเจียรและมอเตอร์เป็นหลัก ในการขัดเครื่องปั้นดินเผาต้องใช้ใบขัดไนลอนถึงจะสามารถขัดผิวไฟได้อย่างรวดเร็ว การขัดเงาด้วยเครื่องเจียรต้องใช้มือจับเครื่องปั้นดินเผาและปรับพื้นผิวสัมผัสบนใบเจียรอย่างต่อเนื่อง เครื่องเจียรไฟฟ้าต้องมีฝาครอบป้องกันที่มั่นคง ก่อนใช้งานจำเป็นต้องตรวจสอบอย่างรอบคอบว่าสกรูของแต่ละส่วนหลวมหรือไม่และในขณะที่ใช้งานต้องสวมอุปกรณ์ป้องกัน ติดตั้งอุปกรณ์เก็บฝุ่นและผู้ปฏิบัติงานต้องสวมหน้ากากกันฝุ่น นอกจากนี้ผู้ปฏิบัติงานไม่ควรหันตัวเข้าหาใบเจียรแต่ควรอยู่ด้านข้างของใบเจียร

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา การพันทรายบนเครื่องปั้นดินเผาด้วยเครื่องพันทรายมีการใช้อย่างแพร่หลายมากขึ้นเรื่อยๆ การพันทรายใช้พลังงานจากการอัดลมและพันทรายออกมาด้วยความเร็วสูง การพันทรายและวัสดุพันอื่นๆ ลงบนพื้นผิวเครื่องปั้นดินเผาจะทำให้ชั้นผิวไฟหลุดออกได้ ในขณะที่พันทรายให้สวมถุงมือในมือทั้งสองข้างและเอื้อมมือเข้าไปในช่องการทำงานเพื่อจับเครื่องปั้นดินเผาแล้วฉีดยุติพันทรายในส่วนที่ต้องการ เนื่องจากข้อจำกัดของขนาดเครื่องพันทรายทำให้เครื่องปั้นดินเผาขนาดเล็กเหมาะสมที่สุด ไม่ว่าจะเป็นเครื่องปั้นดินเผาทรงกลมหรือรูปทรงพิเศษก็สามารถพันทรายได้ซึ่งสะดวกอย่างยิ่งสำหรับการขัดกาน้ำชา แม้ว่าการพันทรายจะรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ และสะดวกในการใช้งาน แต่การพันทรายสามารถแทนที่ขั้นตอนการลอกผิวไฟด้วยมือได้เท่านั้น หากต้องการให้เครื่องปั้นดินเผามีความแวววาวยังคงต้องขัดเงาด้วยมือหลังจากการพันทรายอีกครั้ง

ภาพที่ 51 การขัดเงา
(Li Li, 2023)

การวิเคราะห์องค์ประกอบสุนทรียภาพกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ย

กาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ยให้ความสำคัญกับกระบวนการที่ประณีตโดยเฉพาะด้านการตกแต่งด้วยลวดลายแกะสลักลายมือพุกันจินและการฝังดินถือเป็นวิธีการหลักที่ไม่มีใครเทียบได้ทำให้ภาพประดับถูกฝังอย่างถาวรซึ่งเป็นการเพิ่มความสง่างามให้กับกาน้ำชาดินเผาจือเถา

อำเภोजี้เยินสู่ยมีชุดเครื่องชาดินเผาจือเถา 3 ประเภทหลัก ได้แก่ กาน้ำชา แก้วน้ำชาและโถใบชา การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ย

รูปทรง

กาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ยมีรูปทรงหลากหลาย เช่น กาทรงสูง กาหุจับด้านบน กาหุจับด้านข้าง กามีขาตั้ง เป็นต้น ซึ่งแต่ละแบบล้วนมีชื่อเรียกแตกต่างกัน ดังรายละเอียดด้านล่างต่อไปนี้

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์รูปทรงกาน้ำชาดินเผาจ้อเถา อำเภอเจี้ยนส่วย

การวิเคราะห์รูปทรงกาน้ำชาดินเผาจ้อเถา อำเภอเจี้ยนส่วย		
รูปแบบ	รูปภาพ	เอกลักษณ์
กาทรงสูง		ลักษณะเป็นกา ทรงสูงยาว
กาทรง สี่เหลี่ยม		ลักษณะเป็นกา รูปสี่เหลี่ยมทรงกลม

การวิเคราะห์รูปทรงกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ย		
รูปแบบ	รูปภาพ	เอกลักษณ์
กาทรงกลม		ลักษณะเป็นกาทรงกลม มนหรือรูปทรงวงรี
กาทรงแบน		ลักษณะเป็นกา ทรงสั้นและแบน
กาทรงจันทรี เสี้ยว		ลักษณะเป็นกา รูปครึ่งวงกลม

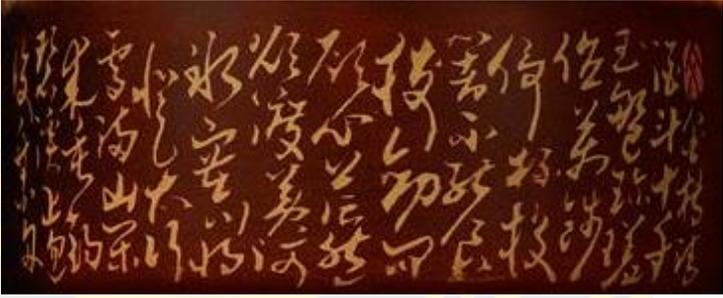
(Li Li, 2023)

ลวดลายตกแต่ง

ลวดลายตกแต่งกาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสู่ยมีจำนวนมาก เช่น ดอกไม้ สัตว์ บทกวี ลวดลายมงคล สัตว์มงคล ตำนาน ทิวทัศน์ เรื่องราวของตัวละคร และอื่นๆ นอกจากนี้จากการพัฒนาของศิลปะสมัยใหม่ทำให้รูปแบบลวดลายตกแต่งได้รับการพัฒนาไปพร้อมๆ กันจนเกิดเป็นลวดลายร่วมสมัยที่น่าติดตาม เช่น การ์ตูน ภาพวาดนามธรรม และภาพประกอบ เป็นต้น

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งภาชนะดินเผาจ้อเถา อำเภอเจียนสู่ย

การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งภาชนะดินเผาจ้อเถา อำเภอเจียนสู่ย	
ชื่อเรียกลวดลาย	รูปภาพ
ดอกไม้	
สัตว์	
ทิวทัศน์	
บุคคล	

การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งภาชนะดินเผาจือเถา อำเภอเจี้ยนส่วย	
ชื่อเรียกลวดลาย	รูปภาพ
ตำนาน	
การแกะอักษร ซ้อนทับกัน	
บทกลอน	
พระคัมภีร์	

การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งภาชนะดินเผาจือเถา อำเภอเจี้ยนส่วย	
ชื่อเรียกลวดลาย	รูปภาพ
ลายมงคล	
มังกรและหงส์ไฟ	
การ์ตูน	
ภาพประกอบ	

การวิเคราะห์ลวดลายตกแต่งภาชนะดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสุ่ย	
ชื่อเรียกลวดลาย	รูปภาพ
ภาพวาด นามธรรม	
ภาพร่างทิวทัศน์	
ภาพวาดตกแต่ง	

(Li Li, 2023)

สีสันทัน

ภาชนะดินเผาจือเถา อำเภोजี้เยินสุ่ยมีปรากฏให้เห็นหลายสี เนื่องจากการเตรียมดินเหนียวและวิธีการเผาที่แตกต่างกันทำให้สีของภาชนะดินเผาจือเถาขั้นสุดท้ายเปลี่ยนแปลงไปตามสัดส่วนของดินเผาและวิธีการเผาจนสร้างสีสันทันให้กับภาชนะดินเผาที่ไม่เหมือนกัน การเผาแบบออกซิเดชันจะทำให้ดินเหนียวมีสีเข้มขึ้นโดยดินเหนียวสีแดงจะเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มและสีขาวเปลี่ยนเป็นสีขาว

งาช้าง การลดออกซิเจนจะทำให้ดินเหนียวสีแดงและสีขาวเปลี่ยนเป็นสีดำบริสุทธิ์ สีบรอนซ์ และสีน้ำเงินเทา

ภาพที่ 52 แผนภูมิความสัมพันธ์ระหว่างดินเหนียวกับสีของเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา (Li Li, 2023)

พื้นผิว

เนื่องจากวิธีการผลิต การตกแต่งและการเผาที่แตกต่างกันทำให้กาน้ำชาดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ยมีพื้นผิวที่หลากหลายและไม่เหมือนใคร

ตารางที่ 4 การวิเคราะห์พื้นผิวกาน้ำชาดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้ย่นสู่ย

การวิเคราะห์พื้นผิวภาชนะดินเผาจ้อเถา อำเภोजี๋นส่วย	
ลักษณะพื้นผิว	รูปภาพ
การแตงลายลงบนวัสดุ	
การสลักลายและเติมสี	
การสลักนูน	
การฉลุลาย	

การวิเคราะห์พื้นผิวภาชนะดินเผาจ้อเถา อำเภोजีนส่วย	
ลักษณะพื้นผิว	รูปภาพ
การแกะสลัก	
การแต่งสะเก็ดไฟ	
การเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิในเตาเผา	

การวิเคราะห์พื้นผิวภาชนะดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสู่ย	
ลักษณะพื้นผิว	รูปภาพ
การปิดทอง	
การขีดด้วยกระดาศทราย	

(Li Li, 2023)

การลงพื้นที่ศึกษาอำเภอสือผิง

อำเภอสือผิงมีประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมยาวนาน ประชาชนมีความสามารถและนักปราชญ์แห่งราชวงศ์ในอดีตรับสร้างสรรควัฒนธรรมอันงดงามและทิ้งมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าไว้มากมาย ในดินแดนมหัศจรรย์แห่งนี้นอกจากเป็นบ้านเกิดของ Yuan Jiagu นักวิชาการหมายเลขหนึ่งในประวัติศาสตร์ยูนนานแล้วยังมีทั้งทิวทัศน์ธรรมชาติและโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภอสือผิง

จากการเดินทางไปอำเภอสือผิงพบว่าอยู่ห่างจากอำเภोजี้ยนสู่ย 50 กิโลเมตร หากเดินทางด้วยรถยนต์จะใช้เวลาประมาณ 50 นาที

ภาพที่ 53 แผนที่เส้นทางจากอำเภอเจียนสู๋ไปยังอำเภอซือผิง
(ที่มา <https://www.google.com/maps>)

ภาพที่ 54 หญิงสาวชนเผ่าฮวาเยาอีกำลังต้อนแกะ
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 55 เมืองโบราณสี่ผิง
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 56 สถาบันฝึกอบรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ชนเผ่าฮวาเยาอี้ อำเภอสี่ผิง
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 57 Li Huaixiu และ Li Huaifu ผู้เผยแพร่กิจกรรมทางวัฒนธรรมชนเผ่าฮวาเยอี่
(Li Li, 2023)

ภาพที่ 58 พื้นที่จัดแสดงในสถาบันฝีกอบรม
(Li Li, 2023)

ศิลปะผ้าปักชาวเขาอี๋ อำเภอฝาง

การปักผ้ามีลักษณะทางศิลปะที่เป็นเอกลักษณ์และมีความหมายทางศิลปะที่หลากหลายท่ามกลางกระแสแห่งกาลเวลา การปักผ้ายังคงมีความสำคัญในทุกแง่มุมชีวิตทางสังคมในปัจจุบัน การให้ความสำคัญกับการปักผ้าในชีวิตสมัยใหม่ไม่ใช่แค่การแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้าเท่านั้นแต่ยังเป็นการผสมผสานระหว่างองค์ประกอบดั้งเดิมที่มีคุณค่ากับชีวิตสมัยใหม่ซึ่งจะทำให้มรดกทางสังคมและวัฒนธรรมมีความสมบูรณ์แบบและในขณะเดียวกันยังเป็นการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมศิลปะการปักผ้าด้วย

ชนเผ่าชาวเขาอี๋ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเขต Longwu และ Shaochong อำเภอฝาง งานฝีมือเย็บปักถักร้อยของชนเผ่าชาวเขาอี๋ไม่เพียงมีประวัติศาสตร์ยาวนานแต่ยังมีรูปแบบ เทคนิค องค์ประกอบและสีสันงดงามจนถือเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของชนกลุ่มน้อยในมณฑลยูนนาน

ชาวเขาอี๋เป็นชื่อเรียกที่มาจากเครื่องแต่งกายผ้าคาดเอวลายดอกหลากสีสัน ขั้นตอนการปักเครื่องแต่งกายของชนเผ่าชาวเขาอี๋แต่ละชุดนั้นละเอียดอ่อนและประณีตด้วยลวดลายปักมือที่หลากหลายแต่จากวิถีชีวิตสมัยใหม่ในปัจจุบันทำให้เครื่องแต่งกายประจำชาตินี้กลายเป็นการผลิตด้วยเครื่องจักรอุตสาหกรรมอย่างเจียบๆ ซึ่งสิ่งนี้ยิ่งตอกย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของการบันทึกและการสืบทอดลวดลายและเทคนิคผ้าปักชาวเขาอี๋เพราะเครื่องแต่งกายทั้งหมดล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่ละลวดลายมีความหมายเชิงสัญลักษณ์ไม่เหมือนกัน เสื้อผ้ามีสีสันสดใสและฝีมือนักปักมีความวิจิตรงดงาม (Xu Yu, Li Bin and Ye Hongguang, 2016)

ชนเผ่าชาวเขาอี๋มักสร้างลวดลายต่างๆ มาจากสิ่งที่พวกเขากลัว การบูชาธรรมชาติแบบเรียบง่าย สัญลักษณ์ที่เป็นนามธรรมหรือเหมือนจริง ตำนาน เรื่องเล่าและลวดลายความหมายแฝงที่สูงส่งและลึกซึ้งเพื่อนำมาประดับตกแต่งบนเครื่องแต่งกายเพราะเชื่อว่าตนเองจะได้รับการคุ้มครองจากเทพเจ้า สามารถทำให้ผู้คนอยู่ได้อย่างสงบสุข เจริญรุ่งเรืองและมีอายุยืนยาว (Liu Shaojin and Chang Dongyan, 2017)

องค์ประกอบลวดลาย

ผ้าปักชาวเขาอี๋มีลวดลายมากมายส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบของลายเดี่ยว ลายกลุ่มและลายต่อเนื่อง ลายปักของชนเผ่าชาวเขาอี๋มีโครงสร้างหลากหลาย องค์ประกอบครบถ้วนและเนื้อหาเข้มข้น เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบของลวดลายแล้วพบว่าชนเผ่าชาวเขาอี๋ยังคงรักษามาตรฐานและแนวคิดเกี่ยวกับความงามที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเองและนำแนวคิดนั้นไปใช้จัดองค์ประกอบต่างๆ ของเสื้อผ้าด้วย

ตารางที่ 5 องค์ประกอบลวดลาย

องค์ประกอบ ลวดลาย	จุดเด่น	ภาพประกอบ
ลายเดี่ยว	ลายเดี่ยว คือรูปแบบการจัดองค์ประกอบลวดลายที่สามารถมีอยู่อย่างอิสระและนำไปใช้ได้อย่างอิสระ มีระดับความเป็นอิสระและความสมบูรณ์ที่แตกต่างกันและเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการสร้างรูปแบบลวดลายอื่นๆ ในเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอี่ ลายเดี่ยวส่วนใหญ่จะใช้กับหมวก เสื้อผ้าสตรีบริเวณข้อมือและไหล่ ลายเดี่ยวแต่ละลายจะมีขนาดใหญ่และซับซ้อนกว่าลายอื่นๆ และลายส่วนใหญ่จะมีความหมายเชิงสัญลักษณ์เฉพาะตัว	
ลายกลุ่ม	ลายกลุ่ม คือรูปแบบการจัดองค์ประกอบลวดลายที่มีโครงสร้างแน่นอนและค่อนข้างสมบูรณ์ดังนั้นจึงมีข้อจำกัดบางประการในการจัดองค์ประกอบ ลายกลุ่มนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายบนเสื้อผ้าของชนเผ่าฮวาเยอี่ เนื่องจากเสื้อผ้าของชนเผ่าฮวาเยอี่ประกอบด้วยลวดลายรูปทรงเรขาคณิตต่างๆ งานปักเหล่านี้จึงเทียบเท่ากับโครงสร้างภายนอกที่คงที่และลวดลายปักอื่นๆ ทำหน้าที่เพื่อเติมเต็มและตกแต่งชิ้นงานปัก ลักษณะลายกลุ่มบนเสื้อผ้าของชนเผ่าฮวาเยอี่ส่วนใหญ่เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า สี่เหลี่ยมจัตุรัส สามเหลี่ยมและรูปหลายเหลี่ยม เช่น การใช้รูปสามเหลี่ยมและสี่เหลี่ยมตกแต่งผ้าคาดเอวขนาดใหญ่	
ลายต่อเนื่อง	ลายต่อเนื่อง คือการใช้รูปแบบพื้นฐาน 1 ลายหรือ 1 กลุ่มมารวมตัวกันเป็นลายหน่วยจากนั้นทำซ้ำลายนี้อย่างต่อเนื่อง ลายต่อเนื่องสองด้านเป็นรูปแบบลวดลายที่นิยมใช้กันมากที่สุดในผ้าปักฮวาเยอี่และยังเป็นรูปแบบพื้นฐานที่สุดของการสร้างลายต่อเนื่อง ลายต่อเนื่องเป็นรูปแบบต่อเนื่องที่เกิดจากการวนซ้ำของลายหน่วยในสองทิศทางที่สัมพันธ์กันคือขึ้นและลงหรือซ้ายและขวาและสร้างแบบ	

องค์ประกอบ ลวดลาย	จุดเด่น	ภาพประกอบ
	<p>ต่อเนื่องกัน ลายต่อเนื่องสามารถพบเห็นได้ทั่วไปบนเครื่องแต่งกายทั้งหมดของชนเผ่าฮวาเยออี ลายต่อเนื่องบางลายค่อนข้างพิเศษมักจะมีลายเฉพาะที่แตกต่างจากลายหน่วยตรงกึ่งกลางหรือมุมของลายต่อเนื่อง ลายเฉพาะนี้จะซับซ้อนกว่าและการจับคู่สีจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับลายรอบข้างซึ่งการเปลี่ยนแปลงง่าย ๆ นี้ทำให้ลายต่อเนื่องมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น</p>	

(Li Li, 2023)

สีสันทใช้ในการปักผ้า

แม่สี 3 สี ได้แก่ แดง เหลือง น้ำเงิน บวกกับสีดำและสีขาว รวม 5 สี เป็นพื้นฐานสีสันทของผ้าคาดเอวลายดอกชนเผ่าอีและสีผ้าปักอันเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชนเผ่าฮวาเยออี เครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออีมักมีสีสันทเข้ม เช่น สีดำและสีน้ำเงินเข้ม ส่วนสีตกแต่งมักเป็นสีสดใส เช่น สีแดง น้ำเงิน เหลือง ขาว เขียวและสีอื่นๆ ซึ่งเป็นสีตกแต่งที่มีความบริสุทธิ์สูง ในแง่ของการใช้งานจะเน้นความแตกต่างของสีในด้านเฉดสีและความสว่างเพื่อสร้างเอฟเฟกต์การตกแต่งและการเปลี่ยนแปลงด้วยเลเยอร์ที่หลากหลายดังนั้นความรู้สึกของสีโดยรวมบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่า ฮวาเยออีจึงให้ลักษณะของ “ความสดใสและมีชีวิตชีวา” และสีที่ตัดกันระหว่างสีสว่างกับสีดำยังให้ความรู้สึกสดใสและอบอุ่นไปพร้อมๆ กับความเคร่งขรึมและสง่างาม

กวีนิพนธ์คลาสสิกของชนเผ่าอีมีบันทึกเกี่ยวกับ “มูมมอ 5 สี” ไว้ว่าทิศตะวันออกเป็นสีฟ้า ทิศใต้เป็นสีแดง ทิศตะวันตกเป็นสีขาว ทิศเหนือเป็นสีดำและภาคกลางเป็นสีเหลือง ชนเผ่าฮวาเยออีมีความชื่นชอบสีแดงเป็นอย่างมาก เป็นสีแห่งชีวิตและแสดงออกถึงอารมณ์ที่รุนแรง การบูชาสีแดงของชนเผ่าฮวาเยออีมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับไฟพวกเขาเชื่อว่าไฟสามารถให้ความอบอุ่นและความแข็งแกร่งแก่มนุษย์ เป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งที่สามารถปัดเป่าผีและวิญญาณชั่วร้ายในความมืดนำความสุขมาสู่ผู้คนและยังเป็นสัญลักษณ์ประจำชาติที่แสดงถึงความกระตือรือร้นและกล้าหาญของชนเผ่าฮวาเยออีทำให้พวกเขาบูชาไฟและรักสีแดงมากดังนั้นสีแดงจึงกลายเป็นสีหลักบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออี

ชนเผ่าฮวาเยออีใช้ “สีฟ้า” แทนสีของท้องฟ้า บรรพบุรุษชนเผ่าอีใช้สีฟ้าเป็นคำพ้องความหมายกับคำว่าท้องฟ้ามานานแล้ว ฉากท้องฟ้าสีฟ้าและเมฆสีขาวเป็นภาพที่พบเห็นได้ทั่วไปสำหรับชนเผ่าฮวาเยออีดังนั้นจากการบูชาธรรมชาติและความรักที่มีต่อท้องฟ้าทำให้ชนเผ่าอีนำสีฟ้าไป

เป็นสีหนึ่งบนเครื่องแต่งกาย ลายปักดอกไม้ของชนเผ่าฮวาเยอี่ส่วนใหญ่จะเป็นสีแดง เหลือง ดำ ขาว ฟ้ำ (น้ำเงิน) เสริมด้วยสีเขียว ม่วง และสีอื่นๆ

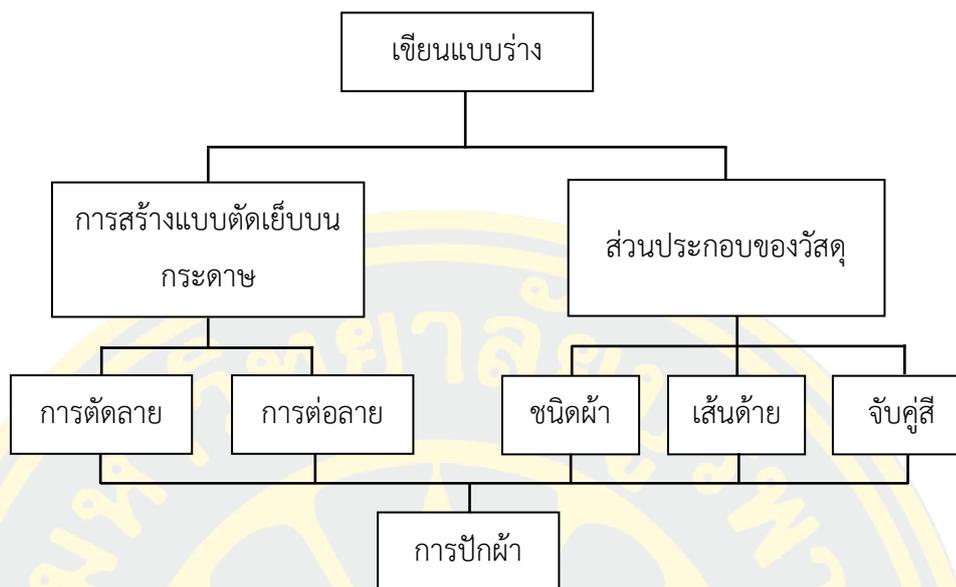

ภาพที่ 59 เสื้อคลุมของสตรีชนเผ่าฮวาเยอี่
(Li Li, 2023)

ขั้นตอนการปักผ้าฮวาเยอี่

การปักผ้าส่วนใหญ่ของชนเผ่าฮวาเยอี่จะสร้างแบบตัดเย็บบนกระดาษก่อนเพื่อสร้างกรอบรูปแบบลวดลายทำให้การปักลวดลายมีความสมบูรณ์และผิดพลาดน้อย

ในการปักผ้าสิ่งแรกที่ต้องทำคือการวาดแบบร่าง ถือเป็นกระบวนการคิดโดยรวมของการตกแต่งผ้าปักฮวาเยอี่จากนั้นให้สร้างแบบตัดเย็บบนกระดาษและออกแบบการจัดวางลวดลาย การสร้างแบบตัดเย็บบนกระดาษไม่เพียงสะท้อนแนวคิดด้านสุนทรียภาพของชนเผ่าฮวาเยอี่แต่ยังมีความหมายทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณของชนชาติเกี่ยวกับศิลปะการตัดกระดาษอีกด้วย แม้ว่ารูปแบบและลวดลายปักเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอี่จะมีลักษณะคร่าวๆ เหมือนกันแต่การผสมผสานและการจัดวางรูปแบบล้วนได้รับการออกแบบตามจิตสำนึกด้านสุนทรียภาพและกระแสแฟชั่นของตนเอง แนวคิดเรื่องการจัดวางลวดลายมักจะต้องพิจารณาร่วมกับการผสมผสานระหว่างวัสดุในการปักและสไตล์การจัดวางสิ่งานปักด้วย

ภาพที่ 60 ขั้นตอนการปักผ้าฮวาเยออี
(Li Li, 2023)

ขั้นตอนที่สองคือการตัดแบบตัดเย็บและการติดตั้งลงบนผ้า ลายตัดเย็บบนกระดาษคือตัวกำหนดโครงร่างและรูปแบบลวดลายของงานปัก เมื่อตัดแบบเย็บเสร็จแล้วให้ตัดไว้ที่ด้านล่างของผ้า สีพื้นของผ้าปักส่วนใหญ่ของชนเผ่าฮวาเยออีคือสีแดง เขียว และดำซึ่งจำเป็นต้องทำการจับคู่สีงานปักก่อนการติดตั้งแบบตัดเย็บ

ขั้นตอนที่สามคือการจับคู่วัสดุ ส่วนใหญ่ประกอบด้วย 3 ส่วนคือการจับคู่ผ้า การจับคู่ด้าย และการจับคู่สี นอกจากเตรียมแบบตัดเย็บบนกระดาษแล้วยังต้องซื้อวัสดุที่จำเป็นอื่นๆ ด้วย เช่น ผ้า รอง จำนวนด้ายปักที่ต้องใช้และการจับคู่สีวัสดุ สีของผ้าปักส่วนใหญ่จะเป็นสีเขียวหญ้าและสีแดงสด และเสื้อผ้าเก่าบางชุดจะใช้สีขาวหรือสีน้ำเงินด้วย ด้ายปักที่ใช้ในผ้าปักฮวาเยออีส่วนใหญ่คือเส้นไหม ด้ายฝ้าย ด้ายขนสัตว์และด้ายปักส่วนใหญ่จะเป็นสีแดง โดยทั่วไปแล้วด้ายสีแดงจะใช้ในการปักกลีบดอกไม้ ในขณะที่สีเหลือง เขียว แดงกุหลาบและน้ำเงินส่วนใหญ่จะใช้เพื่อประดับตกแต่งเกสรดอกไม้

ขั้นตอนสุดท้ายคือการปักลาย เทคนิคการปักลายของผู้หญิงชนเผ่าฮวาเยออีไม่จำเป็นต้องมีสะดึงช่วยปักและใช้เครื่องมือปักเพียงแค่เข็ม ด้ายและกรรไกรขนาดเล็กเท่านั้นทำให้ช่างปักสามารถนำชิ้นงานออกมาปักลวดลายอันประณีตในเวลาว่างได้ทันที

เทคนิคการปักและลวดลายผ้าปักชาวเย้า อำเภอสือผึ้ง

ลวดลายปักบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าชาวเย้าส่วนใหญ่เป็นรูปแบบดอกไม้และแต่ละรูปแบบลวดลายล้วนมีความหมายและสัญลักษณ์เฉพาะตัว เทคนิคการปักผ้าด้วยเข็มส่วนใหญ่เป็นการเย็บปักถักร้อยแบบเรียบและการปักทอตาข่ายเป็นเทคนิคที่มีความโดดเด่นเป็นพิเศษ

รูปแบบลวดลาย

รูปแบบลวดลายปักบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าชาวเย้าค่อนข้างเหมือนกันและส่วนใหญ่เป็นลายดอกไม้ เช่น ดอกกุหลาบพันปี ดอกคามิเลีย ดอกบัวและอื่นๆ ลายรองลงมาคือสัตว์และวัตถุธรรมชาติ ชนเผ่าชาวเย้าผสมผสานลายปักเหล่านี้เข้ากับชีวิตของพวกเขาเองซึ่งเป็นการแสดงความชื่นชมที่มีต่อธรรมชาติ เช่น ลายก้านดอกไม้มักอยู่ในรูปของเส้นหยักที่ต่อเนื่องกันซึ่งเป็นการผสมผสานกับลวดลายดอกไม้ตามธรรมชาติจริง ลายกิ่งไม้จะใช้กับหมวก กระโปรง กางเกง ลายปักที่ข้อมือและปกคอของเสื้อผ้าสตรีที่แต่งงานแล้วรวมทั้งบนผ้าคาดเอวของสตรีที่ยังไม่แต่งงาน ลวดลายปักบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าชาวเย้า อำเภอสือผึ้งมี 9 แบบ คือ ดอกกุหลาบพันปี ดอกคามิเลีย ดอกบัว ดอกไม้ป่า ดอกทานตะวัน ทับทิม เปลวไฟ หงส์ไฟและพระอาทิตย์

ตารางที่ 6 รูปแบบลวดลาย

ชื่อลาย	ความหมาย	การใช้งาน	ภาพประกอบ
ดอกกุหลาบพันปี	เป็นลวดลายที่พบมากที่สุดในงานปักของชนเผ่าชาวเย้า เป็นสัญลักษณ์แห่งความสามัคคีของชนกลุ่มน้อยและเป็นดอกไม้ที่เป็นตัวแทนชนกลุ่มน้อยได้ดีที่สุด	ในบรรดาลายปักของชนเผ่าชาวเย้า อำเภอสือผึ้ง ลายดอกกุหลาบพันปีเป็นลายที่ใหญ่และสมบูรณ์ที่สุด เหมาะกับโครงสร้างลวดลายบนผ้าคาดเอวของผู้หญิงหรือกระเป๋าสื่อของผู้ชาย นอกจากนี้ยังมีลายดอกกุหลาบพันปีรูปแบบอิสระที่ใช้กับลายปักบริเวณปลายข้อมือโดยจะมีลักษณะดอกเป็นรูปสามเหลี่ยม ตรงกลางลายประกอบด้วยลายดอกกุหลาบพันปี 3 ดอกและรอบนอกเป็นลายเปลวไฟและยังมีลายดอกกุหลาบพันปีแบบการ	

ชื่อลาย	ความหมาย	การใช้งาน	ภาพประกอบ
		รวมกลุ่มดอกไม้บานที่เชื่อมต่อกันเป็นชั้นเดียวซึ่งส่วนใหญ่จะใช้กับผ้าหม่นวมสำหรับเด็ก	
ดอกคามิเลีย	เป็นดอกไม้ที่มีลักษณะอวบอุ้ม สูงสง่า สง่างาม และส่วนใหญ่มีสีแดง ดอกคามิเลียเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่โรแมนติก แสดงออกถึงการแสวงหาและความปรารถนาของชนเผ่าฮวาเยอเกี่ยวกับความรักที่มีความสุข	ลวดลายดอกคามิเลียบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอนั้นเรียบง่ายและส่วนใหญ่จะใช้เป็นลายต่อเนื่องกัน ดอกคามิเลียเป็นดอกไม้ขนาดเล็ก มีกลีบดอกสองชั้น มีสีของชั้นในกับชั้นนอกแตกต่างกันและสีของเกสรก็ไม่เหมือนกันซึ่งถือเป็นการรวมกันของสีต่างๆ เป็นดอกไม้ชนิดเดียวกันได้อย่างลงตัว ลวดลายดอกคามิเลียมี 2 ประเภทแบ่งออกเป็นลายต่อเนื่องตามแนวตั้งและลายต่อเนื่องตามแนวนอน ลายต่อเนื่องตามแนวตั้งส่วนใหญ่จะใช้กับเสื้อคอปกของสตรีและด้านหลังเสื้อของชนเผ่าฮวาเยอ	 <p>ดอกคามิเลียปักตามแนวตั้ง</p> <p>ดอกคามิเลียปักตามแนวนอน</p>
ดอกบัว	เป็นดอกไม้ที่เติบโตใต้น้ำ มีลักษณะเป็นดอกเดี่ยวบนยอดก้านดอก กลีบดอกมีทั้งแบบกลีบเดี่ยวและกลีบคู่ มีกลิ่นหอม และสวยงาม ดอกบัวเป็นดอกไม้บริสุทธิ์ที่ผุดขึ้นมาจากโคลนตมโดยไม่เปื้อนโคลนดังนั้นลวดลายดอกบัวบนเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอจึงแสดงถึงมิตรภาพ	ในเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยอลายดอกบัวจะเป็นลายต่อเนื่องกัน 2 ด้าน มักใช้เป็นลายตกแต่งแขนเสื้อสตรี ลายดอกบัวสามารถแบ่งได้ 2 ประเภทคือดอกบัวตูมและดอกบัวบาน ในภาพที่ 75 เป็นลายดอกบัวตูม กลีบดอกหุบเข้าหากันเป็นรูปหัวใจและปักแบบชั้นเดียว ลายดอกบัวมักปักบนผ้าพื้นสีเขียวหรือสีน้ำเงินเพื่อแสดงถึงทะเลสาบ กลีบดอกบัวจะปักด้วยด้ายสีแดง	 <p>ลายดอกบัวตูม</p> <p>ลายดอกบัวบาน</p>

ชื่อลาย	ความหมาย	การใช้งาน	ภาพประกอบ
	อันบริสุทธิ์และเป็นสัญลักษณ์ของมิตรภาพ	และมีเกสรหลากสี ในภาพที่ 76 เป็นลายดอกบัวบาน สีสันสดใส กลีบขยายบานออกและปักแบบสองชั้น ตรงกลางดอกบัวจะมีฝักบัว มีก้านดอกไม้สีแดงและสีขาวเชื่อมระหว่างดอกไม้ ผ้าพื้นสีเขียว แสดงถึงลักษณะของใบบัว	
ดอกทานตะวันเล็ก	หมายถึงดอกทานตะวันที่เพิ่งบาน ดอกยังเล็กและยังไม่มีเมล็ดทานตะวัน ดอกทานตะวันเล็กแสดงถึงความไร้เดียงสา ความงามของเด็กน้อยและความหวังดีของพ่อแม่ที่มีต่อลูกๆ โดยหวังว่าลูกจะเติบโตอย่างมีความสุข	ลายดอกทานตะวันเล็กเป็นลวดลายที่ค่อนข้างเรียบง่ายและส่วนใหญ่จะใช้ในรูปแบบต่อเนื่องกัน 2 ลาย แต่ละดอกมีกลีบกลม 4-6 กลีบ และมีก้านดอกเชื่อมดอกไม้แต่ละดอกเข้าหากัน	
ทับทิม	มีความเรียบง่ายและเกิดจากการเปลี่ยนแปลงรูปทรงลายทับทิมจะมีสีแดงเพลิง สดใสและมีเมล็ดจำนวนมาก เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง มีลูกมาก ได้รับพรมากและบ้านที่เต็มไปด้วยทองและหยก นอกจากนี้ยังเป็นตัวแทนความปรารถนาดีของชนเผ่าฮวาเยอี่ที่แสดงความเป็นสิริมงคลแก่ครอบครัวและ	ผลและดอกของทับทิมจะมีสีแดงตั้งนั้นกลีบดอกจึงปักด้วยด้ายปักสีแดงบนพื้นผ้าสีเขียว กลีบบนสามกลีบเหมือนปากดอกทับทิมและตรงกลางดอกเป็นรูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวปักด้วยด้ายหลากสี ลายทับทิมของชนเผ่าฮวาเยอี่ประกอบด้วยลายต่อเนื่องกัน 2 ลาย เนื่องจากลายมีขนาดเล็กจึงมักใช้วิธีการปักแบบชั้นเดียว	

ชื่อลาย	ความหมาย	การใช้งาน	ภาพประกอบ
	<p>การอธิษฐานขอให้ วิฒ น ธรรม และ จิต วิญญาณของชนเผ่าฮวา เยาอีได้รับการสืบทอด ต่อไป</p>		
<p>เปลวไฟ</p>	<p>ไฟเป็นสัญลักษณ์ของ แสงสว่าง ชนเผ่าอีเชื้อ ว่าไฟสามารถขับไล่ วิญญาณชั่วร้ายและ อวยพรคนทั่วไปให้ ป ล อ ต ภัย แล ะ มี ความสุข</p>	<p>ลายเปลวไฟของชนเผ่าฮวาเยา อีมีรูปแบบหลากหลายและ ยืดหยุ่น การปักลายเปลวไฟ อิสระลงบนเครื่องแต่งกายส่วน ใหญ่จะใช้เทคนิคแบบเย็บปะ ติดโดยชั้นแรกให้ตัดลายบน ผ้าสำลีสีเขียวนั้นใช้ด้าย ไหมสีแดงลือคอขอบและเย็บเข้า กับชั้นเสื้อผ้าซึ่งมักใช้ตกแต่ง บนปกหน้าเสื้อของเด็กและ ลายเปลวไฟต่อเนื่องส่วนใหญ่ จะใช้ประดับบนกางเกง การ เย็บปะติดจะเป็นการเย็บแบบ สองชั้นด้วยด้ายปักสีแดงและสี น้ำเงินที่เข้าชุดกันโดยชั้นนอก เป็นสีแดงและชั้นในเป็นสีน้ำ เงิน ลวดลายเปลวไฟมีความ นุ่มนวลและสวยงาม เปลวไฟ จะหันขึ้นอย่างสม่ำเสมอและมี ขดสีแดงอยู่ในใจกลางของไฟ</p>	
<p>หงส์ไฟ</p>	<p>หงส์ไฟได้รับยกย่องว่า เป็นนกศักดิ์สิทธิ์ หงส์ ไฟเป็นราชาแห่งนกทั้ง ปวง เป็นสัญลักษณ์ ของสันติภาพ ความ แข็งแกร่งและความหวัง</p>	<p>เครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวา เยาอีส่วนใหญ่จะใช้ลวดลาย หงส์ไฟคู่ปักที่หมวกด้วยด้ายสี แดงและประดับตกแต่งด้วย เม็ดเงินหลายเม็ด</p>	
<p>พระ อาทิตย์</p>	<p>ชนเผ่าอีเชื่อว่าดวง อาทิตย์เป็นสัญลักษณ์ ของเทพเจ้าและเชื่อว่า</p>	<p>เสื้อคอกลมของสตรีชนเผ่าฮวา เยาอีลายพระอาทิตย์ซีกแฉ กต่อเนื่องกันตัดด้วยผ้าฝ้ายสี</p>	

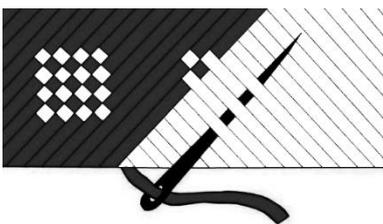
ชื่อลาย	ความหมาย	การใช้งาน	ภาพประกอบ
	ดวงดาวบนท้องฟ้าสามารถควบคุมชะตากรรมของผู้คนได้ทำให้การบูชาดวงอาทิตย์ดวงจันทร์และดวงดาวสะท้อนอยู่ในเครื่องแต่งกายของพวกเขา	แดงสลับน้ำเงินและมีการแต่งขอบมากถึง 3 ชั้นโดยด้านในมีลายตารางสองชั้นและด้านนอกเป็นการตกแต่งด้วยลายพระอาทิตย์เหมือนพระอาทิตย์ทรงกลด ลายพระอาทิตย์ส่วนใหญ่จะใช้กับเสื้อคอปกและไม่ค่อยใช้กับเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายชิ้นอื่นๆ	

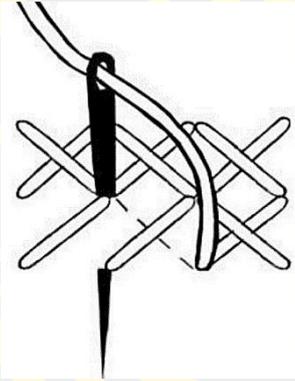
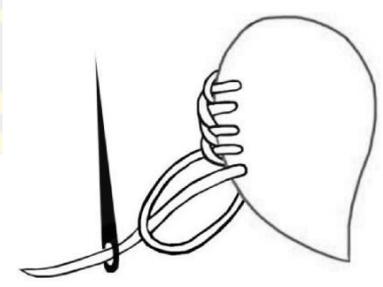
(Li Li, 2023)

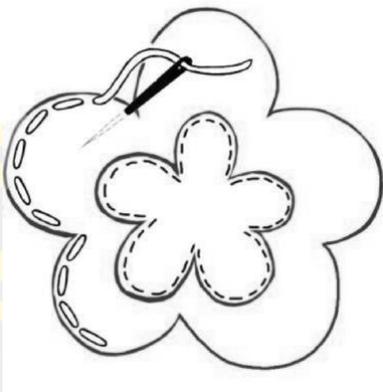
เทคนิคการปักผ้า

การปักผ้าเป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้หญิงชนเผ่าฮวาเยอี่ต้องเรียนรู้ ระดับทักษะการปักผ้ามักแสดงถึงระดับความชำนาญของงานฝีมือและความสามารถในการดูแลบ้านที่ดีของผู้หญิงชนเผ่าฮวาเยอี่ เครื่องมือที่ใช้ในผ้าปักฮวาเยอี่นั้นเรียบง่ายมากและสามารถปักได้ทุกที่ด้วยเข็มเล่มเดียวและด้ายหนึ่งเส้น ผู้หญิงชนเผ่าฮวาเยอี่จะพกผ้าปักและเข็มติดตัวไปด้วยเสมอ ทุกครั้งที่มีเวลาว่างพวกเขาจะนำผ้าออกมาปักโดยไม่ต้องใช้สะดึงหรือแท่นปัก ผ้าปักฮวาเยอี่ในอำเภอสีอึงผิงส่วนใหญ่แบ่งออกเป็น 5 เทคนิค ได้แก่ การปักทอดตาข่าย การปักตะเข็บเรียบ การปักไขว้รูปตัว X (การปักครอสติช) การปักลือคล้ายและการปักแบบปะติด ในบรรดาเทคนิคทั้งหมดการปักทอดตาข่ายถือเป็นงานปักที่มีเอกลักษณ์ที่สุดและใช้ในการปักผ้าเกือบทุกชิ้น

ตารางที่ 7 เทคนิคการปักผ้าฮวาเยอี่

เทคนิคการปักผ้าฮวาเยอี่		
ชื่อเทคนิค	วิธีการ	ลวดลาย
การปักทอดตาข่าย		

เทคนิคการปักผ้าชาวเยอี่		
ชื่อเทคนิค	วิธีการ	ลวดลาย
การปัก ตะเข็บเรียบ		
การปัก ไขว้รูปตัว X (การปัก ครอสติช)		
การปัก ลือกลาย		

เทคนิคการปักผ้าฮวาเยออี		
ชื่อเทคนิค	วิธีการ	ลวดลาย
การปักแบบ ปะติด		

(Li Li, 2023)

การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ

แนะนำศิลปินที่เข้าร่วมในการสัมภาษณ์

1. คุณ Pan Juan เพศหญิง เป็นชาวเจี้ยนซู๋ มณฑลยูนนาน สำเร็จการศึกษาจากสถาบัน
 วิจารณ์ศิลปะหูเป่ย์ (Hubei Institute of Fine Arts) MFA ปริญญาโท คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชา
 การวิจัยการสร้างแบบจำลองศิลปะเซรามิก คุณ Pan Juan เป็นศิลปินเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและผู้
 สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเมืองเจี้ยนซู๋ ศิลปินด้านศิลปะและหัตถกรรมมณฑล
 ยูนนานและสมาชิกสมาคมอุตสาหกรรมเซรามิกจีน ในปี ค.ศ. 2015 เขาได้ก่อตั้งบริษัท Pansong
 Handmade Ceramics Studio

ภาพที่ 61 คุณ Pan Juan และผลงาน

2. คุณ Li Jun เพศชาย เป็นชาวเจี้ยนส่วย มณฑลยูนนาน ศิลปินอาวุโสด้านศิลปะและงานฝีมือของมณฑลยูนนาน ตัวแทนผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อำเภอเจี้ยนส่วย รองประธานสมาคมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยและนักสะสมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วย

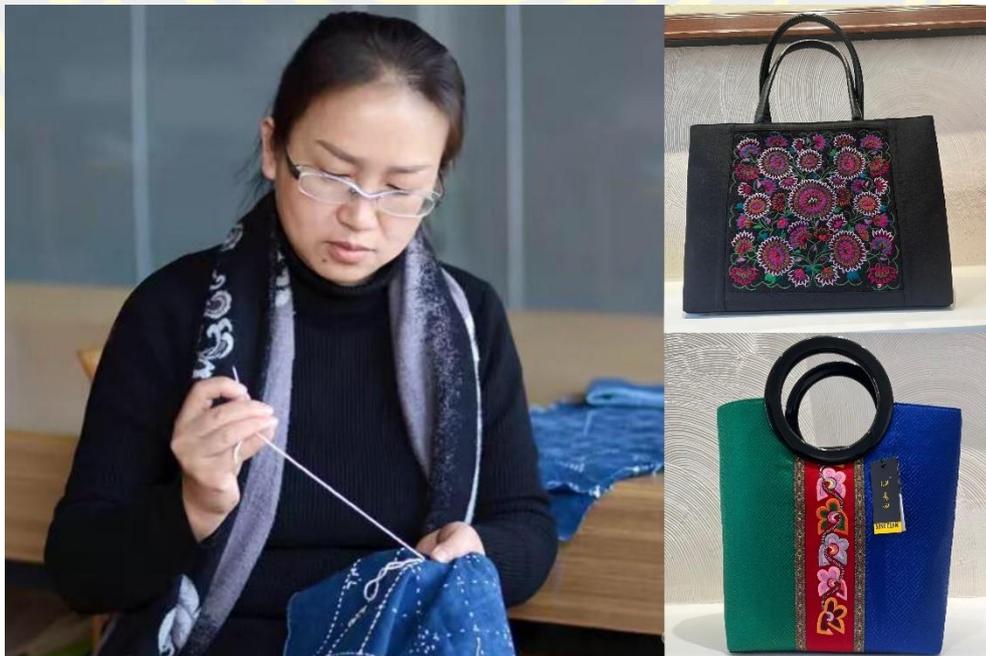

ภาพที่ 62 คุณ Li Jun และผลงาน

3. คุณ Li Rongli เพศหญิง เป็นชาวสือผิง มณฑลยูนนาน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาการย้อมผ้า การทอผ้าและการตัดเย็บเสื้อผ้าจากมหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน เป็นศิลปินอาวุโส ด้านศิลปะและงานฝีมือ ผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะและงานฝีมือในมณฑลยูนนาน อาจารย์ด้านศิลปะและงานฝีมือประจำชาติจีน ผู้เชี่ยวชาญดีเด่นจากคณะกรรมการออกแบบ มหาวิทยาลัยศิลปะยูนนาน ผู้ก่อตั้งแบรนด์กระเป๋าผ้ายูนนานอันโด่งดัง “Xiaoshanli” ในปี ค.ศ.2010 ผลงานตัวแทนผลิตภัณฑ์ชุดผ้าทอชาวบ้าน “ครัวคุณย่า” ได้รับรางวัล “ป้ายสถานะหัตถกรรมดีเด่นโลก” จาก UNESCO

ภาพที่ 63 ในปี ค.ศ.2010 ผลงานของ Li Rongli ได้รับรางวัล “ป้ายสถานะหัตถกรรมดีเด่นโลก” จาก UNESCO

ภาพที่ 64 คุณ Li Rongli และกระเป๋าปัก

4. คุณ Zhang Hua เพศหญิง เกิดที่อำเภอซือผิง มณฑลยูนนาน ศิลปินผ้าปักฮวาเยออี และผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องด้านผ้าปักฮวาเยออี อำเภอซือผิง ทั้งยังเป็นผู้ก่อตั้ง พิพิธภัณฑ์ศิลปะการเย็บปักถักร้อยฮวาเยออี อำเภอซือผิง

ภาพที่ 65 คุณ Zhang Hua และผลงาน

5. คุณ Bai Li เพศหญิง เป็นชาวซือผิง มณฑลยูนนาน นักสะสมผลงานผ้าปักฮวาเยออี

ภาพที่ 66 คุณ Bai Li และผลงานผ้าปักฮวาเยออีที่สะสมไว้

เนื้อหาในการสัมภาษณ์

เมื่อพิจารณาจากเนื้อหาการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการสัมภาษณ์ออกเป็นสามส่วน ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ย ผ้าปักฮวาเยาอี และองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและผ้าปักฮวาเยาอีเพื่อการสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสม โดยทำการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

ภาพที่ 67 ผู้วิจัยถ่ายภาพร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ

1. เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ย

คุณ Pan Juan กล่าวว่า เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาเปรียบเสมือนกระดาศที่ถูกเขียนอักษรพุทกัน ภาพวาดและลวดลายชิ้นใหม่ทำให้เครื่องปั้นดินเผาธรรมดากลายเป็นเครื่องมือทางวัฒนธรรมและเนื่องจากการแทรกซึมของวัฒนธรรมทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาแสดงออกถึงความมีชีวิตชีวา คุณ Pan Juan เล่าว่าก่อนหน้านี้เขาเคยนำวัสดุเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยไปผลิตที่เมืองจิงเต๋อเจิ้นแต่ไม่ประสบความสำเร็จซึ่งสงสัยว่าอาจเป็นเพราะน้ำที่ใช้ในการปั้นไม่เหมือนกัน ดังนั้นเขาจึงทดลองนำน้ำจากอำเภोजี้ยนสู่ยและจำลองด้วยอุณหภูมิเดียวกันแต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้เขายังได้ทำการทดลองหลายครั้งในสถานที่ต่างกันแต่ทั้งหมดก็ล้มเหลว หลังจากทดลองหลายต่อหลายครั้งทำให้สรุปได้ว่าการทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาต้องใช้สภาพอากาศและความชื้นที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภोजี้ยนสู่ยเท่านั้น งานฝีมือที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยคือ Yangtian ที่มีรอยบากซึ่งเป็นสิ่งที่เน้นย้ำคุณลักษณะในคำจำกัดความของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและยังสามารถแสดงศิลปะการเขียนพุทกันเงินและการวาดภาพได้ในระดับสูงสุด ในเรื่องเทคนิคการเผาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา คุณ Pan Juan เล่าว่าวิธีการเผาด้วยไม้แบบโบราณจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของเตาเผาที่ไม่เหมือนใคร เมื่อเราใช้วิธีการเผาด้วยแก๊สหรือไฟฟ้าสมัยใหม่ก็จะทำให้ได้สีเหมือนการเผาด้วยไม้ได้ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อจำกัดบางประการ เช่น เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาไม่สามารถใช้เครื่องจักรยกได้ รวมถึงการแกะสลักด้วยเลเซอร์จะ

ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาไปทำให้เครื่องปั้นดินเผาจือเถาไม่สามารถผลิตได้ครั้งละจำนวนมากๆ

คุณ Pan Juan คิดว่า การผสมผสานองค์ประกอบของชนกลุ่มน้อยกับเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยเป็นเรื่องที่ดีและเขาเองก็เคยทดลองใช้แนวคิดนี้ในการทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถาจากองค์ประกอบของระเปียงหยวนหยาง ปัจจุบัน เครื่องปั้นดินเผาจือเถายังคงประสบกับปัญหาหลายประการ ดังนี้ 1) เนื่องจากมรดกทางประวัติศาสตร์ของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยและคุณสมบัติดินเหนียวเฉพาะของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยทำให้ชาวบ้านส่วนใหญ่ ออกแบบเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยไปในรูปแบบเดียวกัน ซ้ำซ้อน จำเจ อีกทั้งเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ผู้ผลิตเครื่องปั้นดินเผาและโรงงานบางแห่งยังลอกเลียนแบบรูปทรงของกันและกัน อีกทั้งรูปทรงยังขาดความคิดสร้างสรรค์ สำหรับลวดลายการตกแต่งก็แตกต่างกันเพียงเนื้อหา มีเทคนิคการตกแต่งค่อนข้างเหมือนกันและขาดแนวคิดใหม่ 2) อัตราผลิตภัณ์สำเร็จรูปต่ำและราคาสูงเกินจริง 3) คุณภาพทางวัฒนธรรมของช่างทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถาโดยทั่วไปอยู่ในระดับไม่สูงและเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะยอมรับแนวคิดการทำเครื่องปั้นดินเผาขั้นสูง ดังนั้น แนวทางการสืบทอดวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจือเถาของคุณ Pan Juan จึงทุ่มเทให้กับการศึกษาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาโดยหวังว่าจะเผยแพร่วัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจือเถาไปยังต่างถิ่นและต่างประเทศ ขณะนี้ เขาได้เข้าร่วมการแข่งขันและนิทรรศการในจีนและต่างประเทศอย่างต่อเนื่องเพื่อหวังว่าทุกคนจะได้เห็นเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ย นอกจากนี้ยังปลูกฝังให้คนหนุ่มสาวมีส่วนร่วมในการออกแบบและการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยช่วยให้พวกเขาใช้ดินเหนียวเป็นภาษาการสร้างแบบจำลอง แสดงประสบการณ์ทางภาพที่หลากหลายด้วยเทคนิคเครื่องปั้นดินเผาที่เป็นธรรมชาติและเรียบง่ายที่สุด และมุ่งมั่นที่จะสร้างความก้าวหน้าครั้งใหม่ในสาขาศิลปะเครื่องปั้นดินเผา

คุณ Li Jun คิดว่าคุณค่าของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาคือการเป็นงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นบนพื้นฐานของการผลิตเครื่องปั้นดินเผาในสมัยราชวงศ์ซ่ง หยวน และหมิงซึ่งเป็นผลมาจากการสืบทอดทางประวัติศาสตร์และการพัฒนาของวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาที่มีมาเป็นเวลาหลายพันปีโดยรูปลักษณ์ภายนอกของเครื่องปั้นดินเผาได้สะท้อนให้เห็นถึงวิถีทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนที่มีมานับพันปี ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงการผสมผสานระหว่างวัฒนธรรมอันและวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อย ในการทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของอำเภोजี้ยนสู่ย ศิลปินบางคนเคยทำการทดลองนำวัสดุเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและน้ำในบ่ออำเภोजี้ยนสู่ยไปผลิตยังสถานที่อื่นๆ แต่ก็ไม่สามารถผลิตได้อาจเป็นไปได้ว่าสภาพภูมิอากาศและความชื้นที่เป็นเอกลักษณ์ของอำเภोजี้ยนสู่ยมีความเกี่ยวข้องต่อการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ย คุณ Li Jun กล่าวว่า เทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสู่ยที่เป็นเอกลักษณ์ที่สุดมีอยู่สองประการคือ 1. กระบวนการแกะสลักและการเติมดิน

2. กระบวนการขัดเงา โดยกระบวนการแกะสลักและเติมดินสามารถคืนรูปแบบที่เราสร้างขึ้นบนดินได้ดีขึ้น ส่วนกระบวนการขัดเงาจะทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่เราเผามีสีต่างกัน เช่น หากเราใช้ดินเหนียวสีแดงในการอบก็จะได้สีดำและสีแดงดับแกะ แต่หลังจากที่เราขัดสีดำออกแล้วก็จะเกิดเป็นสีทองแดง เป็นต้น สำหรับการเผาเราควรพยายามปรับอุณหภูมิให้ได้ค่าที่เหมาะสมเพื่อให้เครื่องปั้นดินเผาสามารถออกซิไดซ์ได้เต็มที่ เพื่อเลียนแบบผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงเตาเผาที่เกิดจากการเผาไม้แบบโบราณ อย่างไรก็ตาม คุณ Li Jun คิดว่าในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาไม่ควรใช้เครื่องจักรในการผลิตเพราะจะทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถากลายเป็นเครื่องปั้นดินเผาธรรมดาแทนที่จะเป็นสื่อทางศิลปะที่มีความสำคัญทางวัฒนธรรม

ในการผสมผสานองค์ประกอบของชนกลุ่มน้อยกับเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์ คุณ Li Jun คิดว่านี่เป็นความคิดที่ดีมาก ประการแรก ยูนนานเป็นเมืองที่มีประชากรชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์จำนวนมากและมีองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพมากมาย ประการที่สอง เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์เป็นสื่อกลางของวัฒนธรรมดังนั้นการวิจัยประเภทนี้จึงดีมากและมีความเป็นไปได้สูง แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์สามารถนำมาจากทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของยูนนาน ภูเขาและแม่น้ำของยูนนาน รวมถึงการประดิษฐ์ตัวอักษรและภาพวาดของผู้มีชื่อเสียงในยูนนานซึ่งทั้งหมดล้วนเป็นแนวทางการสร้างสรรค์ที่เหมาะสม ปัญหาปัจจุบันของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์ 1. รูปแบบเดียวกันและขาดความคิดสร้างสรรค์ 2. ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา รัฐบาลได้เผยแพร่และส่งเสริมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น นิทรรศการแลกเปลี่ยนและสื่อ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อจำกัดของวิธีการประชาสัมพันธ์และการส่งเสริม และพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ทำให้เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาไม่ได้รับความนิยมในตลาดผู้บริโภคทั้งในและต่างประเทศ 3. ในการสอนทำเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาส่วนใหญ่จะสืบทอดมาจากอาจารย์ผู้ฝึกหัดทีละขั้นตอนแต่เนื่องจากความรู้และคุณภาพทางวัฒนธรรมที่ไม่สูงมากของผู้สอนและผู้เรียนทำให้ศิลปินเครื่องปั้นดินเผาพื้นบ้านมีความสามารถด้านการวิจัยและนวัตกรรมที่อ่อนแอ รวมถึงและมีปัญหาในการยอมรับวัฒนธรรมขั้นสูงและสิ่งใหม่ๆ ทำให้วิธีการทำเครื่องปั้นดินเผาขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างครูกับครูก่อน ดังนั้นเพื่อให้สาธารณชนได้เห็นและเข้าใจเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์ ปลูกฝังผู้คนให้มีส่วนร่วมในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาจึงควรเปิดการเรียนการสอนวิชาเอกเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์ให้เยาวชนและนักเรียนต่างชาติได้เรียนรู้อย่างเป็นระบบ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยงส์จะมีส่วนช่วยในการผลักดันการพัฒนาของอุตสาหกรรมได้

2. ผ้าปักฮวาเยออี

คุณ Zhang Hua กล่าวว่า ผ้าปักฮวาเยออีเป็นเอกลักษณ์ของชนเผ่าฮวาเยออี ชนเผ่าฮวาเยออีเป็นสาขาหนึ่งของชนเผ่าอี เครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออีมีรูปแบบและสีสันมากมาย การปัก

เครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยาอีแต่ละชุดมีความละเอียดอ่อนและประณีตอย่างยิ่งด้วยลวดลายที่หลากหลายโดยส่วนใหญ่มีพื้นฐานมาจากลายดอกไม้และแต่ละลวดลายล้วนมีความหมายและสัญลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ การปักผ้าส่วนใหญ่จะเป็นแบบตะเข็บเรียบและการปักแบบตาข่ายถือว่าเป็นเทคนิคการปักผ้าที่มีความโดดเด่นที่สุด ผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสีอึงมีคุณค่าทางการค้าที่โดดเด่นด้านลวดลายเพราะได้แสดงให้เห็นถึงรูปแบบหรือสัญลักษณ์ของวัตถุทางธรรมชาติที่น่าหวาดกลัวหรือการบูชาธรรมชาติ ผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสีอึงใช้เทคนิคที่เรียบง่าย นามธรรม สมจริง เล่าถึงตำนาน มีความหมายที่ดีและลึกซึ้ง เมื่อนำมาประดับตกแต่งบนเครื่องแต่งกายจะก่อให้เกิดองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์ ปัจจุบัน ชาวฮวาเยาอีมีการนำเครื่องจักรมาช่วยผลิตงานปักซึ่งมีข้อดีคือสามารถปักผ้าได้อย่างรวดเร็วแต่ข้อเสียคือจะไม่มีเนื้อสัมผัสที่เป็นเอกลักษณ์ของการปักมือ สำหรับความคิดเห็นด้านการสืบทอดวัฒนธรรมด้วยวิธีการสอนแบบปากเปล่า คุณ Zhang Hua คิดว่าวิธีการนี้จะทำให้ทักษะบางอย่างของการปักผ้าฮวาเยาอีสูญหายไป ในกระบวนการสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น ดังนั้นการศึกษาเชิงลึกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยาอีกับประเพณีการดำรงชีวิต รสนิยมทางสุนทรียภาพ สี สัน ความคิดทางวัฒนธรรม แนวคิดทางศาสนา ฯลฯ และเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความหมายแฝงของวัฒนธรรมการปักผ้าจะทำให้เราค้นพบข้อมูลเพื่อเอาชนะความยากลำบากของการไม่มีผู้สืบทอดงานฝีมือการปักผ้าฮวาเยาอี

คุณ Zhang Hua คิดว่า การผสมผสานองค์ประกอบทางสุนทรียภาพของผ้าปักฮวาเยาอีเข้ากับงานศิลปะรูปแบบอื่นสามารถใช้ร่วมกับวัสดุใหม่บางชนิดได้ ผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์ในตลาดของผ้าปักฮวาเยาอีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของรูปแบบเท่านั้นซึ่งในส่วนของ การสืบทอดมรดกนั้นไม่ใช่แค่การอนุรักษ์รูปแบบเท่านั้นแต่ยังรวมถึงเทคนิคและวิธีการปักลวดลายอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวฮวาเยาอีด้วย การสนับสนุนโครงการการปักผ้าฮวาเยาอีถือเป็นหนึ่งในนโยบายสำคัญที่จะมีผลกระทบอย่างมากต่อเศรษฐกิจวัฒนธรรมท้องถิ่นเพราะไม่เพียงแต่สามารถฝึกกลุ่มผู้หญิงชนเผ่าอี ให้เย็บปักถักร้อย แก้ปัญหาการจ้างงาน ปรับปรุงรายได้ สร้างมาตรฐานการครองชีพ และคุณภาพชีวิตได้แล้วยังช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของครอบครัวโดยไม่ต้องออกจากบ้าน รวมถึงยังสามารถสืบทอดวัฒนธรรมและประเพณีของชาติได้อีกด้วย

คุณ Bai li กล่าวว่า เอกลักษณ์ของผ้าปักฮวาเยาอีอยู่ที่องค์ประกอบของลวดลายและสไตล์ ลวดลายที่มีความหมายลึกซึ้ง มูลค่าทางการค้าที่โดดเด่นที่สุดของผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสีอึงคือการปักด้วยมือล้วนๆ ซึ่งเป็นผลงานและผลิตภัณฑ์ผ้าปักที่หาได้ยาก ปัจจุบัน การปักผ้าด้วยเครื่องจักรมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อการสืบทอดวัฒนธรรมการปักผ้าของชาวฮวาเยาอีและส่งผลต่อการไร่ซึ่งผู้สืบทอด ด้วยเหตุนี้ทำให้ผ้าปักฮวาเยาอีที่ทำด้วยมือยิ่งหาได้ยากขึ้นไปอีก การสืบทอดวัฒนธรรมผ้าปักฮวาเยาอีด้วยการสอนแบบปากต่อปากคือการสืบทอดทักษะที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจจากคำบอกเล่าของรุ่นพี่ แต่ข้อเสียคือถ้าไม่มีใครเรียนรู้ต่อทักษะหรือเทคนิคต่างๆ ก็จะมีสูญหายไป คุณ Bai li

คิดว่า การผสมผสานองค์ประกอบทางสุนทรียภาพของผ้าปักฮวาเยออีเข้ากับงานศิลปะรูปแบบอื่นเป็นเรื่องที่ดีและสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามการสืบทอดมรดกไม่เพียงแต่เป็นการสืบทอดรูปแบบเท่านั้นแต่ยังเป็นการสืบทอดเทคนิคงานปักผ้าด้วย ดังนั้น การพัฒนาผลิตภัณฑ์รูปแบบใหม่จากผ้าปักฮวาเยออีควรทำเป็นผลิตภัณฑ์หัตถกรรมเพื่อการท่องเที่ยวและสิ่งทอพื้นบ้านโดยผลิตภัณฑ์เหล่านี้ต้องสะท้อนถึงศิลปะ การใช้งานได้จริง และสวยงาม ในด้านการสนับสนุนจากรัฐบาล คุณ Bai li กล่าวว่า การฝึกอบรมทางเทคนิคและการเรียนรู้ให้กับผู้นำชุมชนในเมืองต่างๆ จะสามารถสร้างฐานวัฒนธรรมสำหรับการผ้าปักฮวาเยออีได้ นอกจากนี้ยังควรให้การสนับสนุนและประสานงานด้านการนำผลิตภัณฑ์ผ้าปักฮวาเยออีไปขายหรือกระจายการจัดจำหน่ายผ่านสหกรณ์ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ประเทศจีนได้ดำเนินกลยุทธ์การฟื้นฟูชนบทและสนับสนุนการพัฒนาและนวัตกรรมของผลิตภัณฑ์หัตถกรรมดั้งเดิมในประเทศอย่างจริงจัง ดังนั้นการศึกษาคุณค่าทางศิลปะและภาษาศิลปะของหัตถกรรมแบบดั้งเดิมและการสำรวจเส้นทางที่เป็นนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาหัตถกรรมแบบดั้งเดิมมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของหัตถกรรมแบบดั้งเดิม

3. องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยและผ้าปักฮวาเยออีเพื่อการสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสม

คุณ Li Rongli กล่าวว่า มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้มีหลายประเภทและมรดกทางวัฒนธรรมสามารถนำมารวมกันทักษะใหม่เพื่อสร้างรูปแบบที่มีเอกลักษณ์และเป็นนวัตกรรมใหม่ได้ หัวใจสำคัญของการออกแบบและสร้างสรรค์งานศิลปะสื่อผสมอยู่ที่การใช้วัสดุและสื่อซึ่งจำเป็นต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ของการผสมผสานวัสดุและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบผสม องค์ประกอบทางสุนทรียศาสตร์ของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยและผ้าปักฮวาเยออีจริงๆ แล้วมีความแตกต่างกันในด้านรูปทรง สี สัน ลวดลาย และความสำคัญทางวัฒนธรรม เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยเป็นการประยุกต์มาจากวัฒนธรรมอันในขณะที่ผ้าปักฮวาเยออีเป็นสัญลักษณ์ของการบูชาธรรมชาติของชนกลุ่มน้อยซึ่งหากนำมาผสมผสานร่วมกันจะสามารถสะท้อนถึงการบูรณาการวัฒนธรรมอันและวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยได้ดีขึ้น แต่ข้อเสียคือความสัมพันธ์ระหว่างวัสดุที่ไม่สอดคล้องกันเป็นอย่างมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องหาทิศทางที่จะนำมารวมกันได้อย่างเหมาะสม เช่น ความสวยงาม รูปร่าง แลวดลายและองค์ประกอบทางวัฒนธรรม คุณ Li Rongli คิดว่า องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนส่วยและผ้าปักฮวาเยออีสามารถนำมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ๆ ในรูปแบบของศิลปะสื่อผสมได้ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถส่งเสริมการผสมผสานเทคนิคของรูปแบบการทำงานและองค์ประกอบได้เท่านั้น ยังจะนำมาซึ่งผลประโยชน์ใหม่ๆ ได้อีกด้วย อย่างไรก็ตาม การสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และการทำให้ผู้คนเข้าใจและเรียนรู้เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมผ่านภาครัฐและวิธีการสอนจะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองและการพัฒนาอุตสาหกรรมหัตถกรรมได้อย่างยั่งยืน

สรุปท้ายบท

ในบทนี้ เพื่อศึกษาองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลเช่น ข้อความ รูปภาพ วัตถุ และใช้วิธีการลงพื้นที่ภาคสนามในการวิจัย รวบรวมและเรียบเรียงข้อมูลจากประวัติศาสตร์ความเป็นมาของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย ซากปรักหักพังของเตาเผามังกร รูปทรงที่พบเห็นได้ทั่วไป หมู่บ้านหว่านเหยาแหล่งกำเนิดของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย ถนนที่มีการจัดแสดงและจำหน่ายเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย เหมืองดินเหนียว ห้องปฏิบัติงานและพื้นที่จัดแสดงผลภัณฑ์ของสวนอุตสาหกรรมเครื่องปั้นดินเผาจือเถา ผลงานที่ได้รับรางวัล พิพิธภัณฑสถานบ้านเทคนิคการผลิตเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย กาดินเผาจือเถาที่พบเห็นได้ทั่วไป ประเภทลวดลายตกแต่ง สี พื้นผิว ตลอดจนข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังลงพื้นที่ภาคสนามเพื่อสำรวจและสรุปองค์ประกอบลวดลาย รูปแบบ สี สัน และขั้นตอนในการสร้างสรรค์ผ้าปักฮวาเยออีในศูนย์ฝึกรวมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และตลอดจนทำการสัมภาษณ์ศิลปิน 5 ท่าน ได้แก่ ฟานจวนและหลี่จวิน ศิลปินเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึย หลี่หลงลี่ ปรมาจารย์ด้านศิลปะและงานฝีมือแห่งมณฑลยูนนาน จางฮวา ผู้สืบทอดศิลปะผ้าปักฮวาเยออีของอำเภอซือผิง และไป่ลี่ นักสะสมศิลปะผ้าปักฮวาเยออี โดยผู้วิจัยได้เรียบเรียงและสรุปรูปทรง ลวดลาย สี สัน และเทคนิคในการสร้างสรรค์เครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึยตลอดจนศิลปะผ้าปักฮวาเยออี สร้างระบบข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภอเจ็ยนสึยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี

บทที่ 4

สุนทรียภาพ ความหมายทางวัฒนธรรมจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปัก ฮวาเยออี สู่การสร้างสรรคศิลปะสื่อผสม

เนื้อหาการวิจัยในบทนี้ประกอบด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภอเจียนสู่ยและศิลปะผ้าปักฮวาเยออี ตลอดจนบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งสองประเภทนี้เข้ากับแนวคิด การออกแบบภาพร่าง และกระบวนการสร้างสรรค์ผลงาน

การสกัดองค์ประกอบสุนทรียภาพจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออีอำเภอสือผิง

เพื่อให้ได้ผลงานการออกแบบที่สมบูรณ์และอุดมไปด้วยองค์ประกอบสุนทรียภาพจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออีที่ครบถ้วน ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิเคราะห์และสกัดองค์ประกอบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

การสกัดองค์ประกอบความงามจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจียนสู่ย

1. รูปทรง

กาน้ำชาดินเผาจือเถา อำเภอเจียนสู่ยมีสี่ประเภทหลัก ได้แก่ กาทรงหม้อกลม กาทรงพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว กาทรงสี่เหลี่ยม และกาทรงยาว จากรูปทรงที่เป็นตัวแทนมากที่สุดของกาแต่ละประเภทผู้วิจัยได้ทำการสกัดองค์ประกอบลวดลาย ดังแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 การสกัดรูปทรงเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจียนสู่ย

การสกัดรูปทรงเครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภอเจียนสู่ย		
ประเภท	รูปภาพ	การสกัดรูปทรง
ทรงหม้อกลม		

การสกัดรูปทรงเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสุ่ย		
ประเภท	รูปภาพ	การสกัดรูปทรง
ทรงพระจันทร์ ครึ่งเสี้ยว		
ทรงสี่เหลี่ยม		
ทรงยาว		
ทรงยาว		
ทรงสี่เหลี่ยม		

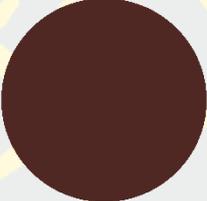
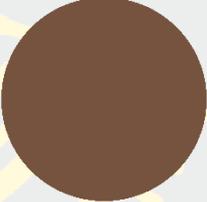
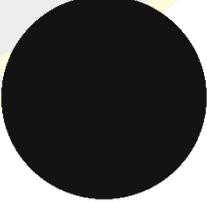
2. สีส้น

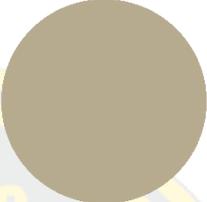
สีส้นของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ สีแดงดับ
แคะ สีทองแดงโบราณ สีดำ สีขาวงาช้าง และสีเทาเขียว ดังภาพในตารางที่ 9 ผู้วิจัยได้สกัดสีของ
เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาพร้อมทั้งกำกับค่าสี

ปัจจุบัน สีของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่ได้รับความนิยมจากประชาชนทั่วไปคือสีแดงดับ
แคะ สีทองแดง สีดำ และสีขาวงาช้าง ส่วนสีเทาเขียวของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสุ่ยไม่ได้

ถูกนำมาใช้ในชีวิตประจำวันอีกต่อไป จากการสกัดข้อมูลด้านรูปแบบและสีสันทันเข้ากับความต้องการด้านสุนทรียศาสตร์ของผู้คน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 9 การสกัดสีสันทันเครื่องปั้นดินเผาจ้อเถาอำเภोजั๋นส่วย

การสกัดสีสันทันเครื่องปั้นดินเผาจ้อเถาอำเภोजั๋นส่วย			
สี	รูปภาพ	การสกัดสีสันทัน	ค่าสี
แดงทับแกะ			#4f2823
ทองแดงโบราณ			#76533f
ดำ			#131313

การสกัดสีส้นเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสุ่ย			
ชนิด	รูปภาพ	การสกัดสีส้น	ค่าสี
ขาวาง้าง			#b6ab8f
เทาเขียว			#b6bbb5

ความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี้ยนสุ่ย

งานฝีมือแบบดั้งเดิมเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสุ่ย เป็นผลลัพธ์จากการสืบทอดทางประวัติศาสตร์และการพัฒนาของวัฒนธรรมเซรามิก สะท้อนการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนตลอดระยะเวลาหลายพันปี เป็นกรณีตัวอย่างการบูรณาการระหว่างวัฒนธรรมอันและวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยยาวนานที่มีคุณค่า

เครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยเป็นศิลปะจากดินเหนียวและไฟ ผ่านการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงมาหลายพันปีจึงก่อตัวเป็นรูปแบบและภาษาศิลปะที่มีเอกลักษณ์ เครื่องปั้นดินเผาจือเถาในอำเภोजี้ยนสุ่ยเป็นการบรรจบกันระหว่างความรักจากธรรมชาติและจิตวิญญาณของมนุษย์ เนื่องจากอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ระบบนิเวศ และขนบธรรมเนียมจึงได้รับการอนุรักษ์ไว้ วัฒนธรรมและความเชื่อจึงบริสุทธิ์มากขึ้น ประเพณีดั้งเดิมได้รับการเคารพมากขึ้น และงานฝีมือมีความซื่อสัตย์ เรียบง่าย และสงบสุข

เครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยใช้ดินเหนียวเป็นสื่อกลาง ใช้เทคนิคการแกะสลักแบบหยินและการเติมดินเหนียวแบบหยางเพื่อย้ายองค์ประกอบสุนทรียภาพจากกระดาษไปสู่ดินเหนียว นอกจากนี้ยังรักษาลักษณะทางศิลปะของลวดลายตกแต่งไว้ในระดับสูงสุด ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ที่สำคัญของเครื่องปั้นดินเผาทางวัฒนธรรม เครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภोजี้ยนสุ่ยเปรียบเสมือน

กระดาษที่ถูกสร้างสรรค์ลวดลายใหม่ลงบนพื้นผิว ส่งผลให้เครื่องปั้นดินเผาธรรมดากลายเป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรมที่มีความพิเศษ ทั้งยังเป็นการยกระดับเครื่องปั้นดินเผาด้วยการบูรณาการวัฒนธรรมพื้นฟูเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถาให้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง

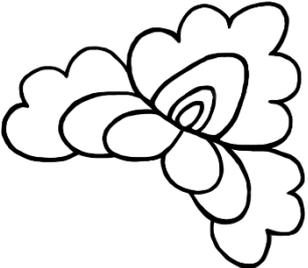
เครื่องปั้นดินเผาจื้อเถาจากราชวงศ์ในอดีตมีชื่อเสียงไปทั่วโลก เนื่องจากแต่ละราชวงศ์มีภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน การชื่นชมเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้เยินสู่ยั้งเป็นการชื่นชมเนื้อหาทางวัฒนธรรม คุณค่าทางวัฒนธรรม ตลอดจนความสำคัญทางวัฒนธรรมที่ปรากฏบนเครื่องปั้นดินเผา นอกจากนี้เทคนิค เนื้อหา และรูปแบบการตกแต่งเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้เยินสู่ยั้งยังคงรักษาร่องรอยของการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรมในช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกัน จากผลงานเครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้เยินสู่ยั้งในยุคต่างๆ จะสามารถตีความการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของอำเภोजี้เยินสู่ยั้งตลอดหลายร้อยปีได้ เครื่องปั้นดินเผาจื้อเถา อำเภोजี้เยินสู่ยั้งถือเป็นส่วนสำคัญในวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีน เทคนิคอันประณีต เนื้อหาทางวัฒนธรรมที่ลึกซึ้ง และจิตวิญญาณอันแข็งแกร่งของมนุษยชาติรวมกันเป็นคุณค่าทางสุนทรียภาพ การแสวงหาสุนทรียภาพ และรสนิยมทางสุนทรียภาพของชนชาติจีน นอกจากนี้ยังสะท้อนความสำเร็จทางอารยธรรมและรูปแบบทางจิตวิญญาณของประเทศจีนอีกด้วย

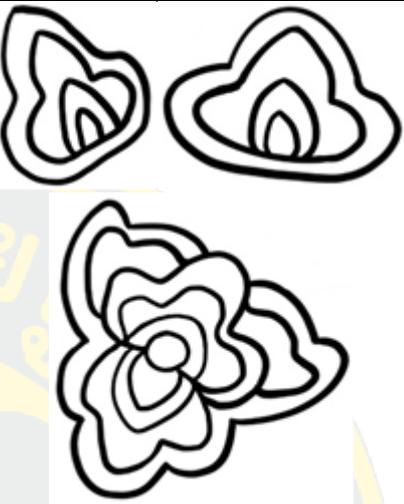
การสกัดองค์ประกอบความงามจากผ้าปักฮวาเยอ้ออำเภอสือผิง

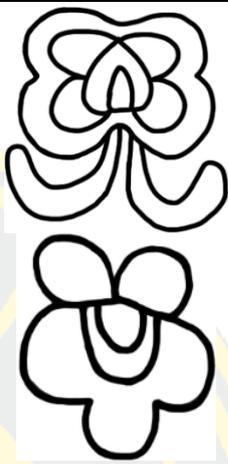
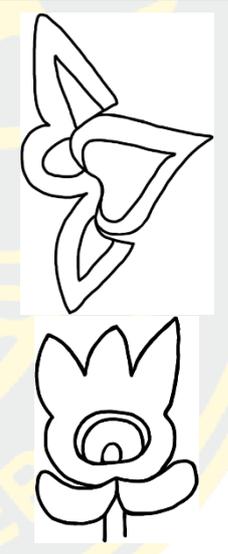
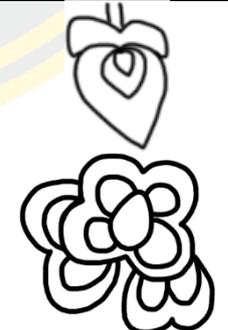
1. ลวดลาย

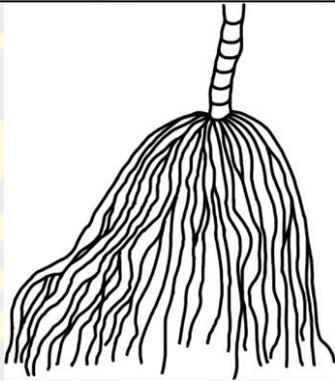
ลวดลายของผ้าปักฮวาเยอ้อ อำเภอสือผิง มีหลากหลายรูปแบบ เช่น ดอกเกือกม้า ดอกกลันตানা ดอกคามิเลีย ทับทิม ดอกบัว ดอกทานตะวัน เปลวไฟ หงส์ พู่ เกาว์ลย์ และพระอาทิตย์ ดังภาพในตารางที่ 11 ผู้วิจัยได้ทำการสกัดลวดลายทั่วไปของผ้าปักฮวาเยอ้อ อำเภอสือผิง

ตารางที่ 10 การสกัดลวดลายผ้าปักฮวาเยอ้ออำเภอสือผิง

การสกัดลวดลายผ้าปักฮวาเยอ้ออำเภอสือผิง		
ชื่อเรียก	รูปภาพ	ลายเส้น
ดอกคาลาล่าลิลลี่		

การสกัดลวดลายผ้าปักชาวเขาน้ำเงอสีฝาง		
ชื่อเรียก	รูปภาพ	ลายเส้น
		
ดอกกุหลาบ พันปี		

การสกัดลวดลายผ้าปักชาวเขาอ้ออำเภอสีมิง		
ชื่อเรียก	รูปภาพ	ลายเส้น
ดอกคามิเลีย		
ดอกทับทิม		
ดอกบัว		
ดอกทานตะวัน ขนาดเล็ก		

การสกัดลวดลายผ้าปักสวเขาอ้ออำเภอสีมิง		
ชื่อเรียก	รูปภาพ	ลายเส้น
เปลวไฟ		
หงส์		
พู่		
เถาว์ลัย		

การสกัดลวดลายผ้าปักชาวเขาน้ำอ้อมสีฝาง		
ชื่อเรียก	รูปภาพ	ลายเส้น
ดวงอาทิตย์		

2. สีเส้น

ผ้าปักชาวเขาน้ำอ้อมมีสีเส้นหลากหลาย ส่วนมากใช้สีแดงเป็นหลัก ดังภาพที่ 68 - 77 ผู้วิจัยได้ทำการสกัดองค์ประกอบสีของผ้าปักชาวเขาน้ำอ้อม อ้อมสีฝาง

ภาพที่ 68 สีเส้นที่ 1

ภาพที่ 69 สีเส้นที่ 2

ภาพที่ 70 สีเส้นที่ 3

ภาพที่ 71 สีเส้นที่ 4

ภาพที่ 72 สีเส้นที่ 5

ภาพที่ 73 สีเส้นที่ 6

ภาพที่ 74 สีเส้นที่ 7

ภาพที่ 75 สีเส้นที่ 8

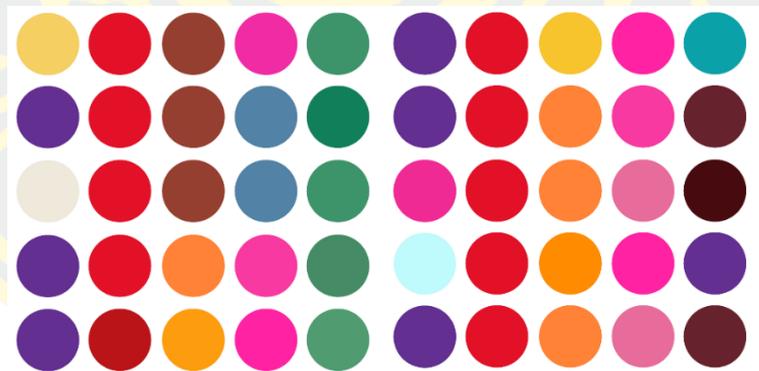

ภาพที่ 76 สีเส้นที่ 9

ภาพที่ 77 สีเส้นที่ 10

สีที่สกัดออกมาหลังการคัดแยกผ้าปักฮวาเยอี่ ดังภาพที่ 78 สีประเภทเดียวกันจะถูกจัดไว้ด้วยกันและได้รับแผนผังโทนสีผ้าปักฮวาเยอี่ อ่าเภอสีอผิง ดังภาพที่ 79

ภาพที่ 78 การคัดแยกและสกัดสีจากผ้าปักฮวาเยอี่ อ่าเภอสีอผิง

ภาพที่ 79 แผนผังโทนสีของผ้าปักชาวเยาอี อำเภอสือผิง

ความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าปักชาวเยาอี

ลวดลายบนผ้าปักชาวเยาอี อำเภอสือผิง เป็นความมั่งคั่งของชีวิตชาวเยาอี ลวดลายเหล่านี้บูรณาการประเพณี ประวัติศาสตร์และศาสนาของพวกเขา สะท้อนความเชื่อและทัศนคติในการดำรงชีวิต ตลอดจนสะท้อนความคิด ความรู้สึก และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้นของชาวเยาอี

ชนเผ่าชาวเยาอีเชื่อว่าดอกกุหลาบพันปีเป็นบรรพบุรุษของพวกเขา และใช้ดอกกุหลาบพันปีเป็นลวดลายหลักในการปักผ้าเนื่องจากปรารถนาที่จะได้รับพรจากบรรพบุรุษ ไฟคือสิ่งที่ใช้ในการบูชาธรรมชาติของชนเผ่าชาวเยาอี ลวดลายเปลวไฟบนผ้าปักสะท้อนถึงการบูชาและการเคารพต่อไฟ นอกจากนี้ ชาวเยาอียังเชื่อว่าเสือเป็นโทเท็มของพวกเขา ลวดลายฟันเสือจึงเป็นสัญลักษณ์ในการบูชาโทเท็มของชาวเยาอี เป็นลวดลายที่พบได้ทั่วไปในผ้าปัก และลวดลายดวงอาทิตย์เป็นความเข้าใจเกี่ยวกับจักรวาลและธรรมชาติของชนเผ่าชาวเยาอี

ผ้าปักชาวเยาอีบันทึกประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชนเผ่า ตลอดจนรวบรวมแนวคิดด้านสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ของมนุษย์กับธรรมชาติ ชนเผ่าชาวเยาอีอาศัยอยู่ในป่าเขาและใช้วัสดุในท้องถิ่น ดังนั้นลวดลายบนผ้าปักชาวเยาอีจึงมักใช้ดอกไม้เป็นองค์ประกอบ ลวดลาย สะท้อนมุมมองด้านสภาพแวดล้อมของชนเผ่าชาวเยาอีในการใช้ชีวิตร่วมกับธรรมชาติอย่างกลมกลืน มณฑลยูนนานมีภูมิอากาศที่เป็นเอกลักษณ์ ชนเผ่าชาวเยาอีส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีอากาศเหมือนฤดูใบไม้ผลิตลอดทั้งปีและมีดอกไม้บานอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น ลวดลายดอกไม้ต่างๆ จึงกลายเป็นลวดลายสำคัญและพบได้บ่อยที่สุดของชนกลุ่มน้อย

ผ้าปักชาวเยาอียังคงรักษาอัตลักษณ์ที่โดดเด่นของชนเผ่า โดยแฝงไปด้วยลักษณะเด่นทางสังคม ความเชื่อทางศาสนา ตลอดจนอัตลักษณ์ประจำชาติที่หลากหลาย สะท้อนรสนิยมทาง

สุนทรียภาพและอัตลักษณ์ด้านจิตใจของชนเผ่าฮวาเยออี ในฐานะที่ผ้าปักฮวาเยออีเป็นสื่อกลางทางวัฒนธรรม การพัฒนาผ้าปักมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ความเชื่อทางศาสนา ประเพณี และแรงงานด้านการผลิตของชนเผ่าฮวาเยออี ลวดลายแบบดั้งเดิมของผ้าปักฮวาเยออีคือความเข้าใจต่อธรรมชาติของชนเผ่าฮวาเยออี พวกเขาให้ความสำคัญกับสุนทรียภาพความกลมกลืนระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ มนุษย์และสังคม ตลอดจนการประยุกต์ใช้องค์ประกอบทางธรรมชาติเข้ากับลวดลายผ้าปัก สะท้อนถึงความเคารพ ความใกล้ชิด และความปรารถนาต่อธรรมชาติ จะเห็นได้จากการบูชาโทเท็มหลากหลายรูปแบบของชนเผ่าฮวาเยออี โทเท็มเหล่านี้มีความสดใส มีชีวิตชีวา และกลายมาเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นตัวแทนของชนเผ่า

สีที่ปรากฏในผ้าปักฮวาเยออีสอดคล้องกับวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมทั้งห้าของจีน ได้แก่ ทองคำ ไม้ น้ำ ไฟ และดิน โดยเปรียบสีแดงคือไฟ สีเหลืองคือดิน สีฟ้าคือน้ำ สีเขียวคือไม้ และสีขาวคือทองคำ สีเหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ภายนอกของผ้าปักฮวาเยออีที่เด่นชัด ตรงไปตรงมา และแสดงถึงพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของชนเผ่าฮวาเยออี

การผสมผสานมรดกวัฒนธรรมเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออี

ผู้วิจัยบูรณาการองค์ประกอบสุนทรียภาพและความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงเข้าด้วยกันโดยการสร้างสรรค์รูปทรงและสีสันทันของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภอเจียนสู่ยตลอดจนลวดลายและสีสันทันของผ้าปักฮวาเยออี อำเภอสือผิงขึ้นมาใหม่

แนวคิดของผลงาน: เมื่อสองรูปแบบที่ดูเหมือนจะเข้ากันไม่ได้ คือ เครื่องปั้นดินเผาและการปักผ้า ถูกนำมาผสมผสานรวมกันผ่านงานศิลปะสื่อผสมโดยสร้างสรรค์เป็นกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่เน้นการผสมผสานระหว่างลักษณะการตกแต่งตามสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออีกับการใช้งานจะทำให้ผลงานเถา-จื่อมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว นอกจากนี้ รูปทรงในการปั้นดินเผา จินตนาการในการปักผ้า การสั่งสมความคิดและการสร้างสรรค์จะทำให้ศิลปะดั้งเดิมได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ด้วย

ผลงานชุดที่ 1

ชื่อผลงาน : รินชาดอกไม้

แนวคิดของผลงาน : ผลงานชุดนี้มี 2 ชิ้น ชิ้นแรกคือกาน้ำชาดินเผาจื่อเถาปักลายดอกไม้ที่กำลังรินดอกไม้ปักอังกดงามปราณีตออกมา ชิ้นผลงานสองมิติเน้นไปที่เรื่องราวต่างๆ ด้วยในส่วนของกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถามาทำด้วยสีอะคริลิกเป็นสีพื้นปักเฉพาะดอกไม้และขั้นสุดท้ายคือติดผ้าปักใน

ส่วนแรกเครื่องปั้นดินเผา ใช้ลวดลายดอกคามิเลีย ดอกลั่นทมานา ดอกกุหลาบพันปี เพลวไฟ เถาวัลย์ และพินเสื่อเพื่อสื่อถึงความมั่งคั่งและชีวิตที่อุดมสมบูรณ์

ภาพร่างผลงาน:

ภาพที่ 80 ผลงานชุดที่ 1 ภาพร่างที่ 1 รินชาดอกไม้

ภาพที่ 81 ผลงานชุดที่ 1 ภาพร่างที่ 2 รินชาดอกไม้

ผลงานชุดที่ 2

ชื่อผลงาน : จื่อเยาอี

แนวคิดของผลงาน : ผลงานชุดนี้มีทั้งหมด 9 ชิ้น โดย 5 ชิ้นเป็นกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ตกแต่งด้วยผ้าปัก และอีก 4 ชิ้นเป็นกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาที่ทำจากผ้า ปักด้วยลวดลายมงคลต่างๆ เช่น ดอกคามิเลีย ดอกลั่นทมานา ดอกกุหลาบพันปี ทัชทิม ดอกทานตะวัน ดอกบัว ผีเสื่อ พู่ เพลวไฟ เถาวัลย์ และพินเสื่อ สื่อถึงความเป็นไปได้อันไม่มีที่สิ้นสุดของชีวิต ตลอดจนความปรารถนาและความคาดหวังที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้น

ภาพร่างผลงาน:

ภาพที่ 82 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 1 จื่อเยาอี้

ภาพที่ 83 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 2 จื่อเยาอี้

ภาพที่ 84 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 3 จี๋เยออี

ภาพที่ 85 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 4 จี๋เยออี

ภาพที่ 86 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 5 จื่อเยาอี

ภาพที่ 86 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 6 จื่อเยาอี

ภาพที่ 87 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 7 จี้อเขอาอี่

ภาพที่ 88 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 8 จี้อเขอาอี่

ภาพที่ 89 ผลงานชุดที่ 2 ภาพร่างที่ 9 จื่อเยาอี

ผลงานชุดที่ 3

ชื่อผลงาน : กาน้ำชาผ้าปักอี

แนวคิดของผลงาน: ผลงานชุดนี้ประกอบด้วยกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา 1 ชิ้นและถ้วยชา 2 ใบ แกะสลักลวดลายผ้าปักทั่วตัวกา และตกแต่งแก้วด้วยผ้าที่ตัดเป็นรูปทรงต่างๆ ผลงานสามมิติเน้นการใช้งานตามแบบกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจื่อสีแกะสลักสำหรับอามแบบฮวาเยาอีลอง ใช้ลวดลายดอกคามิเลีย และผลทับทิมแสดงออกถึงการแสวงหาความรัก ชีวิตที่เจริญรุ่งเรือง มีลูกมากและมีความสุขมาก

ภาพร่างผลงาน:

ภาพที่ 90 ผลงานชุดที่ 3 ภาพร่างกาน้ำชาผ้าปักอี

ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบแบบร่าง

ผู้วิจัยได้นำแบบร่างทั้งหมดไปสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญและความเป็นไปได้ในการไปทำงานจริง สามารถสรุปข้อมูลได้ดังนี้

ตารางที่ 11 ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

ข้อคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ		
ผู้เชี่ยวชาญ	การนำไปปฏิบัติ	สรุปความคิดเห็น
คุณ Li Jun	ปฏิบัติได้	งานสองมิติตอบสนองความต้องการด้านการตกแต่งงานสามมิติยังคงรักษาประสิทธิภาพในการใช้งานได้ดี เป็นการวิจัยที่สะท้อนการผสมผสานระหว่างเครื่องปั้นดินเผาจือเถากับผ้าปักฮวาเยออี
คุณ Pan Juan	ปฏิบัติได้	ความยากของงานค่อยๆ เพิ่มขึ้น ศิลปะสื่อผสมสะท้อนถึงลักษณะการตกแต่งผลงานและเน้นฟังก์ชันด้านการใช้งาน เป็นนวัตกรรมใหม่ที่สามารถพัฒนาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาในอนาคตได้
คุณ Zhang Hua	ปฏิบัติได้	ผลงานสะท้อนการวิจัยศิลปะสื่อผสมที่ผสมผสานระหว่างเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออี
คุณ Li Rongli	ปฏิบัติได้	ผลงานมีการบูรณาการที่ยากขึ้นเรื่อยๆ สามารถตอบวัตถุประสงค์การวิจัยได้ ศิลปะสื่อผสมสะท้อนการตกแต่งและการใช้งาน

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงาน

เครื่องมือและอุปกรณ์

เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถา ได้แก่ ดินเหนียว มีดตัดแต่ง และมีดโกน

ภาพที่ 91 เครื่องมือและอุปกรณ์ในการทำเครื่องปั้นดินเผาจือเถา

เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการปักผ้าฮวาเยอี่ ได้แก่ ด้ายปัก เข็มปัก ฝ้ายปัก และสะดึง

ภาพที่ 92 เครื่องมือและอุปกรณ์ในการปักผ้าฮวาเยอี่

สีของด้ายปักที่สอดคล้องกันตามสีที่สกัดข้อมูลได้ในก่อนหน้านี้ ได้แก่ 221, 3841, 817, 3806, 3853, 3837, 307, 917, 898, 3812, 909, 3705, 3777, 3847, 310, 3844, 3750, BLANC

ภาพที่ 93 สีของด้ายปัก

เครื่องมือที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผาเนื้ออ่อน ได้แก่ ดินโพลิเมอร์ มีดแกะสลัก เข็มแทง เข็มละเอียด มีดแบน และเตาอบ

ภาพที่ 94 เครื่องมือที่ใช้ทำดินโพลิเมอร์

กระบวนการสร้างสรรค์

จากภาพร่างผลงานทั้ง 3 ชุด ผู้วิจัยได้อธิบายกระบวนการสร้างสรรค์ในตารางที่ 12, 13, 14 และนำเสนอชิ้นงานที่เสร็จสมบูรณ์ ในภาพที่ 96-108

ตารางที่ 12 ชุดที่ 1 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”		
1	พิมพ์แบบร่างตามขนาด การผลิตจริง และใช้ กระดาษลอกลายมาวาง ทับเพื่อลอกลายลงบน เนื้อผ้า	
2	ทำสีอะครีลิคลงบนพื้น หลังและลวดลาย	
3	เลือกสีด้ายปักที่ สอดคล้องกับการสกัด ข้อมูลในก่อนหน้า ได้แก่ 221, 3841, 3806, 3853, 3837, 917, BLANC	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”

- 4 ใช้ด้านสีปกกลงไปบนผ้าที่
ละสีตามตำแหน่งของสี
บนภาพร่าง

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”		
5	ตัดด้านที่เกินออกและ เก็บผ้าส่วนเกินไว้ ด้านหลัง	
6	ทาพื้นหลังและลวดลาย ด้วยสีอะคริลิกและใช้ การปักผ้าเพื่อสร้าง ลวดลายลงบน เครื่องปั้นดินเผาที่ แตกหัก	
7	ใช้เทคนิคการปักผ้าแบบ เย็บตะเข็บด้านหลัง ปัก ด้ายที่ละสีตามตำแหน่ง ของสีบนภาพร่าง	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”		
		
8	<p>คลุมชิ้นส่วน เครื่องปั้นดินเผาด้วย พลาสติกแร็ป (Plastic wrap) ร้างเส้นลงบน ชิ้นงานตามลวดลาย และใช้มีดแกะสลักตัด ลวดลายตามเส้นที่ร่างไว้ จากนั้นตากให้แห้งและ นำไปเผา</p>	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”		
9	<p>ผ้าปิด ปากกา และหูจับ ของกาน้ำชา เครื่องปั้นดินเผาจือเถา</p>	
10	<p>ใช้เข็มแทงรูปร่างของ ลวดลายบนกระดาดชาวาด รูปแล้วกดลงบนชิ้นดิน เหนียว ใช้มีดตัดรูปทรง ตามขอบ ใช้การเย็บแบบ ละเอียดเพื่อสร้างผลลัพธ์ การปัก</p>	
11	<p>นำไปเผาในเตาอบ จากนั้นทาด้วยสีอะครีลิค ชิ้นดินเหนียวเนื้ออ่อน สำเร็จรูป</p>	
12	<p>จัดเรียงเครื่องปั้นดินเผา จือเถา ผ้าปักฮวาเยออี และเครื่องปั้นดินเผา เนื้ออ่อนที่เตรียมไว้ตาม แบบร่าง</p>	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “รินชาดอกไม้”		
13	<p>ติดชิ้นส่วน เครื่องปั้นดินเผาจำลอง ผ้าปักชาวเยออีและ เครื่องปั้นดินเผาเนื้ออ่อน ในตำแหน่งที่ถูกต้องด้วย กาวร้อนละลาย</p>	
14	<p>ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์</p>	

การนำเสนอผลงาน

ขนาด: 50x30cm

ภาพที่ 95 ผลงานชุดที่ 1 ชั้นที่ 1 “รินชาดอกไม้”

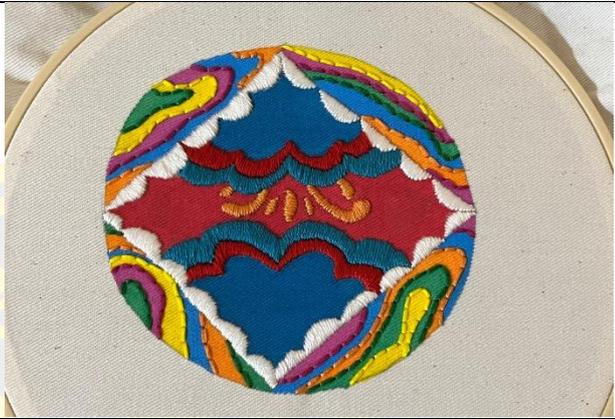

ภาพที่ 96 ผลงานชุดที่ 1 ชั้นที่ 2 “รินชาดอกไม้”

ตารางที่ 13 ชุดที่ 2 กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
1	กดดิน นวดดิน	
2	ตัดดินให้เรียบตามขนาดที่ต้องการ	
3	คลุมชิ้นส่วนเครื่องปั้นดินเผาด้วยพลาสติกแร็ป (Plastic wrap) จากนั้นวาดเส้นลงบนชิ้นงานเครื่องปั้นดินเผาตามแบบ	
4	ใช้มีดแกะสลักตัดลวดลายตามเส้นที่วาดไว้ เมื่อดินแห้งได้เล็กน้อยให้แกะสลักเป็นร่องวงกลมตรงกลาง	
5	ตากให้แห้งและเผา	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
6	แผ่นดินเผาจื่อเถาที่ เสร็จสมบูรณ์	
7	พิมพ์แบบร่างตาม ขนาดการผลิตจริง และ ใช้กระดาษลอกลายมา วางทับเพื่อลอกลายลง บนเนื้อผ้า ทาสีอะครีลิค ลงบนพื้นหลังและ ลวดลาย	
8	เลือกสีด้ายปักที่ สอดคล้องกับการสีกัด ข้อมูลในก่อนหน้านี้ ใช้ ด้านสีปักลงไปบนผ้าที่ ละสีตามตำแหน่งของสี บนภาพร่าง	

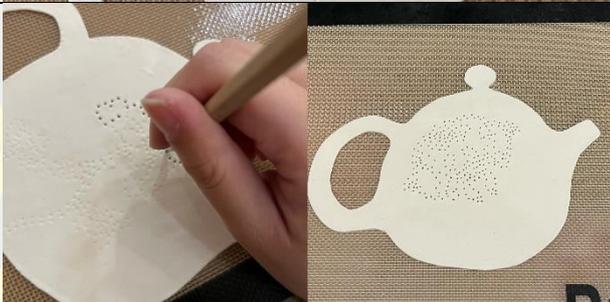
กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
		
9	ใช้เข็มแทงรูปร่างของ ลวดลายบนกระดาษ วาดรูปแล้วกดลงบนชิ้น ดินเหนียว	
10	ใช้มีดตัดรูปร่างตาม ขอบ	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
11	ใช้การเย็บแบบละเอียด เพื่อสร้างผลลัพธ์การปัก	
12	นำไปเผาในเตาอบ จากนั้นทาด้วยสีอะครีลิค	
13	ขึ้นดินเหนียวเนื้ออ่อน สำเร็จรูป	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
14	จับคู่ชิ้นงานปักและขึ้นดินเหนียวที่ทำขึ้นทีละชิ้นตามแบบร่างที่วาดไว้	
15	วางขึ้นดินเหนียวเนื้ออ่อนลงบนชิ้นงานปัก	
16	ตัดชิ้นส่วนงานปักออกแล้วทากาวผ้าส่วนเกินที่ด้านหลัง	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
		
17	จับคู่ชิ้นส่วนกับแผ่นดินเหนียวที่ทำขึ้นทีละชิ้นตามภาพวาด	
18	ใช้กาาร้อนละลายติดชิ้นงานปักลงบนแผ่นดินเหนียวจื่อเถา	

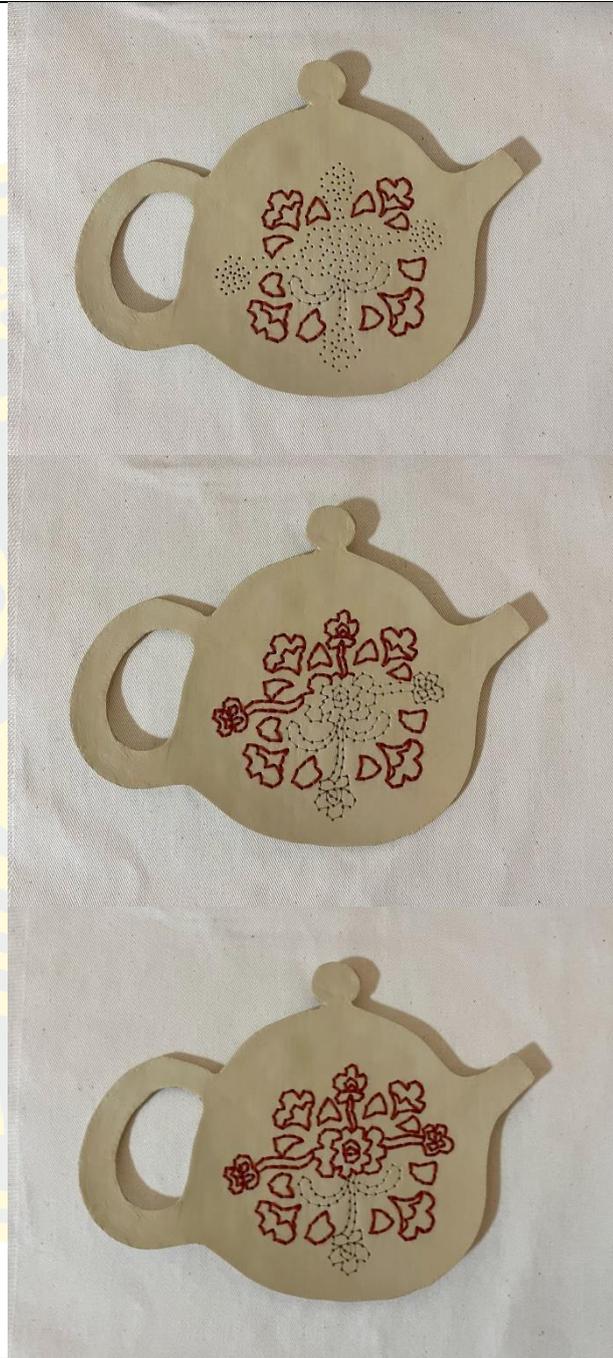
กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
19	<p>แผ่ดินเหนียวอ่อน ออกเป็นชั้น และนำ แบบร่างมาทาบบัว</p>	
20	<p>ใช้มีดตัดรูปทรงตาม ขอบแบบร่างที่วาดไว้</p>	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
21	ใช้เข็มแทงกระดาษตาม ลวดลายที่ออกแบบไว้	
22	นำกระดาษที่เจาะรูแล้ว ไปทาบบน เครื่องปั้นดินเผา เนื้ออ่อน จากนั้นใช้ ดินสอเจาะรูตามแบบ	
23	นำไปเผาในเตาอบ	
24	จับคู่ชิ้นส่วนดินเหนียว เนื้ออ่อนที่เจาะรูแล้ว เข้ากับด้ายปักโดยใช้ ด้ายปักสีหมายเลข 3777	

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”

25

ปักด้วยเทคนิคตะเข็บ
หลังตามแบบ

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยออี”		
		
26	ขึ้นดินเหนียวเนื้ออ่อนที่ ปักเสร็จแล้ว	

การนำเสนอผลงาน

ขนาด: 22x22cm

ภาพที่ 97 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 1 “จื่อเยออี”

ภาพที่ 98 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 2 “จื่อเยาอี”

ภาพที่ 99 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 3 “จื่อเยาอี”

ภาพที่ 100 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 4 “จ้อเยาอี”

ภาพที่ 101 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 5 “จ้อเยาอี”

ภาพที่ 102 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 6 “จ๊ะเอ๋อ๊”

ภาพที่ 103 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 7 “จ๊ะเอ๋อ๊”

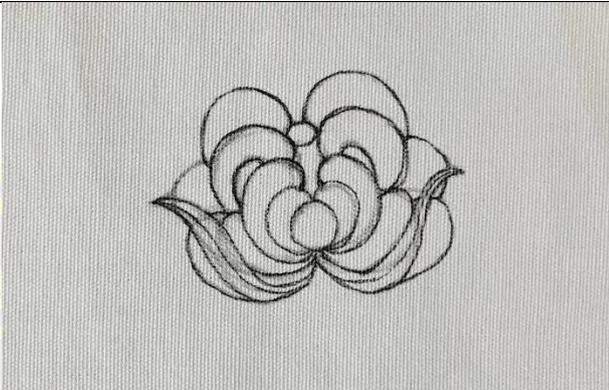
ภาพที่ 104 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 8 “จื่อเยาอี”

ภาพที่ 105 ผลงานชุดที่ 2 ชั้นที่ 9 “จื่อเยาอี”

ตารางที่ 14 ชุดที่ 3 ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จ้อเยออี”

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จ้อเยออี”		
1	ขึ้นรูป	
2	ประกอบพวยกาและที่จับ	
3	การแกะสลักด้วยเลเซอร์และการเติมดิน	
4	กาและแก้วน้ำชา เครื่องปั้นดินเผาจ้อเถาที่ตากและเผาเสร็จแล้ว	

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยาอี”		
5	พิมพ์แบบร่างตามขนาด การผลิตจริง และใช้ กระดาษลอกลายมา วางทับเพื่อลอกลายลง บนเนื้อผ้า	
6	เลือกสีด้ายปักที่ สอดคล้องกับการสกัด ข้อมูลในก่อนหน้านี้ ใช้ ด้านสีปักลงไปบนผ้าที่ ละสีตามตำแหน่งของสี บนภาพร่าง	
7	ตัดลวดลายปักออกตาม รูปงานปัก ติดผ้า ส่วนเกินไว้ด้านหลังและ ฉลช่องว่างระหว่างลาย ออกเพื่อสร้างผลลัพธ์ กลวง	

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยาอี้”		
8	<p>เซ็ทกาน้ำชาดินเผาจื่อเยาอี้ เถาให้สะอาด ตัด ลวดลายให้ตรงกับช่อง ที่เว้นไว้และระบายสี ขอบด้วยปากกาอะครี ลิกสีขาว</p>	
9	<p>ฝังดอกไม้ที่ปักแล้วลง บนกาน้ำชาดินเผาจื่อเยาอี้</p>	
10	<p>ใช้ลวด เทป และกาว ร้อนละลายเพื่อทำโครง ถ้วย</p>	
11	<p>การทำชิ้นงานผ้าปักย วาเยาอี้ลายดอกไม้ลง บนแก้วน้ำชา</p>	
12	<p>เคลือบผ้าปักด้วยสีอะค รีลิก ตัดเป็นชิ้นๆ แล้ว ติดเข้ากับโครงถ้วย</p>	

ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานชุด “จื่อเยาอี”		
13	วางชิ้นส่วนงานปักลงบนถ้วยทีละชิ้น	

การนำเสนอผลงาน

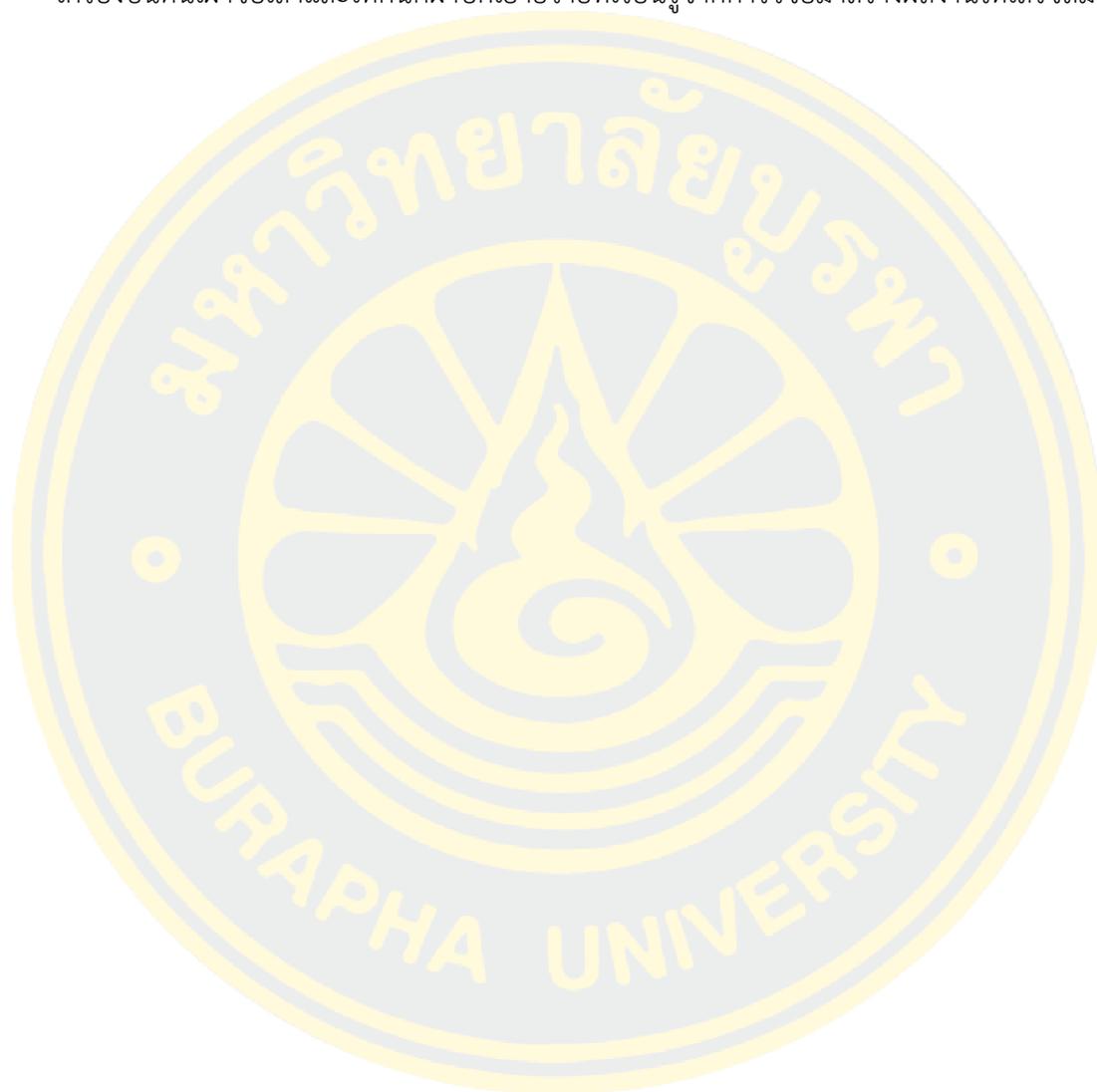

ภาพที่ 106 ผลงานชุดที่ 3 “กาน้ำชาผ้าปักอี”

สรุปท้ายบท

ในบทนี้ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการออกแบบเชิงสร้างสรรค์ โดยวิเคราะห์องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนซู่และการปักผ้าฮวาเยาอี อำเภอสือผิง ได้รับข้อสรุปด้านรูปทรง สีสันทัน และความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา อำเภोजี้ยนซู่ ตลอดจนรูปแบบ สีสันทัน และความหมายทางวัฒนธรรมของผ้าปักฮวาเยาอี ผลการวิจัยจะถูกนำมาใช้เพื่อกำหนดแนวคิดและรูปแบบการแสดงออกของผลงาน โดยบูรณาการมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ การออกแบบเชิงสร้างสรรค์ ศิลปะการตกแต่ง และความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ได้มาจาก

องค์ประกอบทางสุนทรียศาสตร์และความหมายทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถา อำเภอ
เจียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยออี สร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสมที่มอบแรงบันดาลใจและเป็นแนวทางใน
การสร้างสรรค์แก่งานศิลปะประเภทเดียวกัน ซึ่งในบทนี้ ผู้วิจัยจะวาดภาพร่างตลอดจนใช้เทคนิค
เครื่องปั้นดินเผาจือเถาและเทคนิคผ้าปักเยาฮวาอีที่เรียนรู้จากการวิจัยมาสร้างผลงานให้เสร็จสมบูรณ์

บทที่ 5

การวิเคราะห์ผลงาน

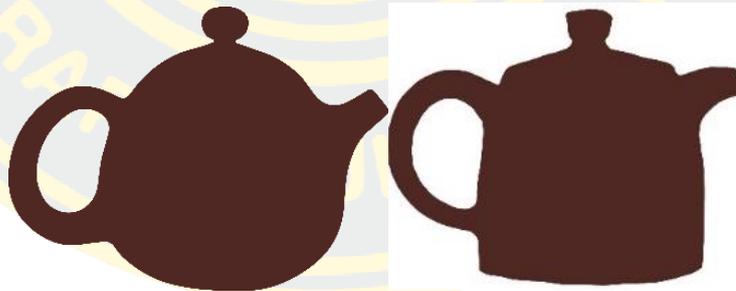
ในบทนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของผลงานทั้งสามชุดตามลำดับ การวิเคราะห์องค์ประกอบด้านสุนทรียภาพประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ รูปแบบ เทคนิค และศิลปะสื่อผสม ความสำคัญทางวัฒนธรรมประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ ความหมายของผลงาน ความหมายของรูปแบบ และความหมายของสีสัน

การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 1 รินชาดอกไม้

การวิเคราะห์สุนทรียภาพ

1. การวิเคราะห์รูปแบบ

ในด้านรูปทรง ในผลงานชุดนี้ ผู้วิจัยใช้รูปทรง 2 แบบ คือ กาน้ำชาทรงหม้อกลมกลมและกาน้ำชาทรงสี่เหลี่ยม รูปทรงทั้งสองนี้เป็นรูปทรงกาน้ำชาที่พบได้ทั่วไปในเครื่องปั้นดินเหนียวจือเถา และยังเป็นรูปทรงที่โดดเด่นที่สุดในแต่ละหมวดหมู่อีกด้วย กาน้ำชาทรงหม้อกลมมีความหมายถึงความกลมกล่อมและกลมกลืน เป็นตัวแทนของธรรมชาติและอาการกลับมาพบกันใหม่ ส่วนกาน้ำชาทรงสี่เหลี่ยม หมายถึงความต่อเนื่องและเป้าหมายหรือความปรารถนาระยะยาว

ภาพที่ 107 กาน้ำชาทรงหม้อกลมและกาน้ำชาทรงยาว

ในด้านสีสัน สีของกาน้ำชาดินเผาจือเถา ผู้วิจัยเลือกใช้สีแดงดับแถมที่พบเห็นได้ทั่วไปเพราะสามารถนำเสนอความแตกต่างระหว่างสีอ่อนกับสีเข้มและสีแดงซึ่งเป็นสีหลักของการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยออี ในส่วนสีของงานปักและดินโพลีเมอร์ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบและสีสันที่อยู่บนแขนเสื้อของชนเผ่าฮวาเยออีที่ได้จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 มาผสมผสานกับแนวคิดการรินชาดอกไม้ซึ่งในภาพรวมสามารถเข้ากันได้ดีทำให้ผลงานชุดนี้ต่อยอดจากความหลากหลายของชีวิต

ภาพที่ 108 ความรู้สึกเป็นชั้นๆ ที่เกิดขึ้นจากดินโพลิเมอร์ ชิ้นงานปัก และการปัก

ในส่วนของลวดลาย ผลงานชุดนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ลวดลายที่พบเห็นได้ทั่วไปในการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยอี่ เช่น ดอกคามิเลีย ดอกกุหลาบพันปี ดอกแคลาลิลลี่ เปลวไฟ เถาวัลย์ ลายพันเสื่อ และหงส์ การผสมผสานระหว่างรูปแบบวัสดุต่างๆ ที่อธิบายไว้ก่อนหน้านี้และเอฟเฟกต์สามมิติขององค์ประกอบภาพ ทำให้เกิดภาพที่สมบูรณ์และความรู้สึกถึงการแบ่งชั้นที่ชัดเจน

ภาพที่ 109 การผสมผสานวัสดุหลายชนิดในผลงาน

2. การวิเคราะห์เทคนิค

ในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยปกติผู้วิจัยจะเลือกใช้วิธีการปักผ้าประเภทหนึ่งเป็นวิธีปักผ้าแบบหลักและวิธีการปักอื่นๆ จะใช้เฉพาะเป็นเครื่องแสดงออกเสริมตามความต้องการของภาพ การปักแบบเรียบเป็นวิธีการปักผ้าที่นิยมใช้กับโดยทั่วไปและง่ายที่สุดในการปักโดยการใช้เส้นตรงเพื่อเติมเต็มลวดลายทั้งหมด

ภาพที่ 110 การเติมลวดลายด้วยการปักผ้าแบบแบน

การปักแบบปักด้านหลังส่วนใหญ่จะใช้กับเส้น โครงร่าง และการเติมลวดลาย จากการศึกษาเทคนิคการปักผ้าฮวาเยอี่พบว่าไม่มีเทคนิคการปักแบบ backstitch ทำให้เมื่อทำการปักจะต้องใช้ตะเข็บด้านหลังเพื่อร่างเส้นของลวดลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงเพิ่มการปักแบบทั่วไปเข้าไปด้วย

ภาพที่ 111 การใช้ตะเข็บด้านหลังเพื่อร่างโครงร่างของลวดลาย

วิธีการปักผ้าที่ชนเผ่าฮวาเยาอีนิยมใช้กันมากที่สุดคือการปักแบบตาโดยปักตามแถบยาวบน
ชั้นนอกสุดของชิ้นงาน

ภาพที่ 112 การปักแบบตา

วิธีการปักผ้าที่ผู้วิจัยใช้ในการปักผ้าส่วนใหญ่จะเป็นผีเข็มแบบแบนซึ่งจะทำให้งานปักมีความกลมกลืนกันมากขึ้น การปักแบบปักด้านหลังใช้สำหรับการติชอบบางส่วนซึ่งทำให้งานปักมีความละเอียดอ่อนมากขึ้นและชิ้นของงานปักก็จะสมบูรณ์ยิ่งขึ้น การปักผ้าแบบตาข่ายที่ชั้นนอกของชิ้นงานปักสามารถเน้นหมวดหมู่ของการปักได้ดีขึ้น เนื่องจากงานปักเป็นงานหัตถกรรมที่ละเอียดอ่อนดังนั้นจึงใช้เวลานานในการทำและต้องใช้แรงเท่าๆ กันในระหว่างการผลิต

ในการใช้ดินโพลีเมอร์จำลองชิ้นงานปัก หากใช้เข็มวาดเส้นรายละเอียดบนขอบเพื่อจำลองด้ายปักและถมสีอะคริลิค ลงตรงกลางโดยตรงจะทำให้ดินโพลีเมอร์นี้ไม่มีรายละเอียดมากนักแต่การทำซ้อนกันหลายๆ ชั้นสามารถจำลองเอฟเฟกต์การปักได้ดีขึ้น

ภาพที่ 113 การเปรียบเทียบรายละเอียดของชิ้นดินเหนียวโดยใช้เทคนิคต่างๆ

3. การวิเคราะห์ศิลปะสื่อผสม

หลังจากสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบศิลปะสื่อผสมแล้ว ผู้วิจัยพบว่าศิลปะสื่อผสมในการศึกษารังนี้ เป็นศิลปะรูปแบบหนึ่งที่เกิดขึ้นด้วยวัสดุต่างๆ ได้แก่ ดินเหนียวจื่อเถาของอำเภอเจียนสู่ย ด่านปัก ผ้าปัก ดินโพลิเมอร์และสีอะคริลิก ทั้งยังเป็นวิธีการแสดงออกทางภาษาศิลปะที่ชัดเจน

ในส่วนของวัสดุ วัสดุหลักที่ใช้ในผลงาน ได้แก่ ด้ายปัก เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถา ดินโพลิเมอร์ ผ้าปัก และสีอะคริลิก หรือกล่าวได้ว่า ผู้วิจัยใช้วัสดุเหล่านี้เพื่อสร้างรูปแบบศิลปะสื่อผสมและใช้ผ้าในการปักลวดลาย นอกจากนี้ยังใช้ชิ้นส่วนในการปักผ้ามาจำลองเป็นรูปร่างของกาน้ำชาดินเผาจื่อเถา ใช้ดินโพลิเมอร์เพื่อจำลองการปักและวาดรายละเอียดของการปักลงบนดินเหนียว จากนั้นใช้สีอะคริลิกและการปักผ้ามาสร้างรูปแบบสามมิติให้กับการปัก

ภาพที่ 114 การจัดแสดงผลงานจากวัสดุต่างๆ

การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม

1. การวิเคราะห์ความหมายของผลงาน

ผู้วิจัยต้องการให้ผู้คนที่ทั่วไปได้เห็นลวดลายการปักดอกไม้ที่อุดมไปด้วยความหลากหลายเทลงมาจากกาน้ำชาที่มีลวดลายของชนเผ่าฮวาเยอี่เพื่อแสดงออกถึงความเข้าใจในความสมบูรณ์และความหลากหลายของชีวิต การใช้ลายปักรูปดอกไม้ของชนเผ่าฮวาเยอี่เป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณแห่งความสามัคคีระหว่างชาวฮั่นและชนเผ่าอี่ นอกจากนี้ยังเป็นสัญลักษณ์แห่งการทำงานหนักและความกล้าหาญของชาวฮั่นและชนเผ่าอี่ การอาศัยอยู่ร่วมกันระหว่างสองชาติพันธุ์ การโยกย้ายชีวิตที่มี

ความสุขและความรักอันหอมหวาน ทั้งยังหมายถึงการแสวงหาการเติบโตอย่างอิสระ วิถีชีวิตที่กล้าหาญและเข้มแข็ง

2. การวิเคราะห์ความหมายของลวดลาย

ลายดอกกุหลาบพันปี เป็นดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดและสมบูรณ์ที่สุดในงานนี้ โดยมีกลีบดอกที่เชื่อมต่อกันเป็นชั้นๆ และกลุ่มดอกไม้ที่เชื่อมต่อกันเป็นชั้นเดียว เป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณแห่งความสามัคคีระหว่างชนเผ่าฮั่นและชนกลุ่มน้อยชนเผ่าฮวาเยออี

ภาพที่ 115 ลายดอกกุหลาบพันปี

ลายดอกกลีลี ถูกใช้เป็นลวดลายอิสระ ลวดลายมีขนาดใหญ่และซับซ้อนและลวดลายนี้มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการทำงานหนักและความกล้าหาญ

ภาพที่ 116 ลายดอกกลีลี

ลายดอกคามิเลีย ในผลงาน ส่วนใหญ่เป็นสีแดง และการใช้ลวดลายนี้แสดงถึงการแสวงหาและปรารถนาความรักที่มีความสุขของชนเผ่าฮวาเยออีซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่หอมหวาน

ภาพที่ 117 ลายดอกคามิเลีย

ลายเปลวไฟ ในผลงานจะแสดงเป็นรูปเกลียวหรือตะขอ เปลวไฟมีลักษณะอ่อน และเปลวไฟชี้ขึ้นสม่ำเสมอ นอกจกนี้ ยังมีเกลียวสีแดงอยู่ตรงกลางไฟซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่าง ความสงบสุข และความสุข

ภาพที่ 118 ลายเปลวไฟ

ลายหงส์ ผีเสื้อและฟู่ ลายหงส์เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่สมบูรณ์แบบ ลายผีเสื้อ ลายฟีนีक्सมักจะปรากฏเป็นสภาพแวดล้อมในการทำงาน แสดงถึงความหมายของการล้อมรอบและการปกป้อง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปกป้องที่กล้าหาญและเข้มแข็ง

ภาพที่ 119 ลายหงส์ ฝีเสื่อ พูและลายฟันเสื่อ

ลายเถาว์ลย์ เปรียบเสมือนลำต้นของดอกไม้ นำเสนอเป็นเส้นหยักต่อเนื่องเกี่ยวพันกับ ลวดลายดอกไม้ตามธรรมชาติ เกิดเป็นลวดลายประดับกึ่งก้านที่พันกัน เป็นสัญลักษณ์ของการเติบโต อย่างอิสระและความเจริญรุ่งเรือง

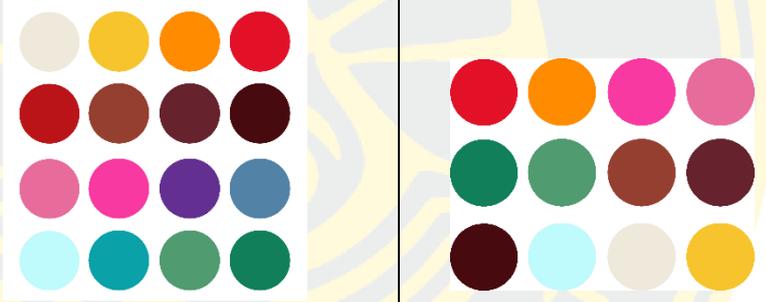
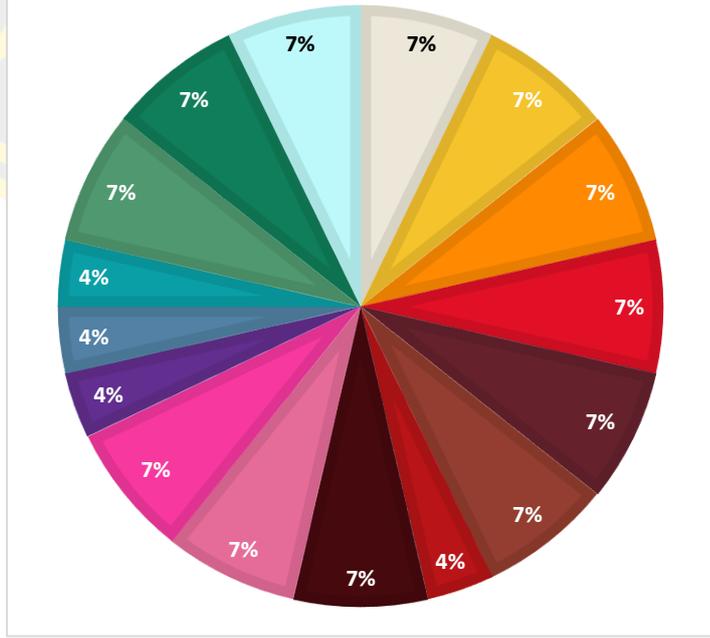

ภาพที่ 120 ลายเถาว์ลย์

3. การวิเคราะห์ความหมายของสีเส้น

ผลงานชุดแรกใช้สีที่หลากหลาย ครอบคลุมทุกสีที่ได้จากการวิเคราะห์ในบทที่ 4 สัดส่วนสีและความหมายแสดงอยู่ในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 1

การวิเคราะห์สีเส้นของผ้าปักฮวาเยออี	
การนำเสนอผลงาน	
สีเส้น	
อัตราส่วนสี	

การวิเคราะห์สีสันของผ้าปักฮวาเยออี	
ความหมายของสี	ผลงานชุดแรกใช้สีทั้งหมดที่สกัดได้จากผ้าปักฮวาเยออี การใช้สีเหล่านี้แสดงถึงความอุดมสมบูรณ์ และความหลากหลายของชีวิต ตลอดจนความสามัคคีและการอยู่ร่วมกันระหว่างชนเผ่าอีและชาวฮัน ความปรารถนาของผู้คน การแสวงหาชีวิตที่ดีขึ้นและความรักอันหอมหวาน

การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 2 จื่อเยออี

การวิเคราะห์สุนทรียภาพ

1. การวิเคราะห์รูปแบบ

ผลงานชุดนี้นำเสนอเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบแรกเป็นกาน้ำชาดินเผาจื่อเถาฝังด้วยชิ้นงานปักและรูปแบบที่สองใช้กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาจำลองเป็นผ้าและปักด้วยลวดลายมงคล

ในด้านรูปทรง ผลงานชุดนี้ ผู้วิจัยได้ใช้รูปทรงต่างๆ เช่น โค้งวงกลม โค้งยาว โค้งสี่เหลี่ยม และโค้งครึ่งวงกลม เป็นต้น ที่วิเคราะห์ได้ในก่อนหน้านั้นมาสร้างสรรค์ รูปทรงของกาน้ำชาดินเผาจื่อเถาเหล่านี้สกัดมาจากรูปทรงกาน้ำชาที่พบเห็นได้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน เป็นรูปทรงที่โดดเด่นและยังพบเห็นได้บ่อยที่สุดในแต่ละหมวดหมู่อีกด้วย

กาน้ำชาทรงหม้อกลม หมายถึงความกลมกลืน วงกลมสื่อถึงธรรมชาติ การกลับมาพบกันใหม่และความสุขในครอบครัว นอกจากนี้วงกลมยังเป็นสัญลักษณ์ของความไร้รอยต่อและความสมบูรณ์แบบอีกด้วย วงกลมเป็นสัญลักษณ์ทางสัญญาณวิทยาในวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนจีนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์แบบ เป็นสัญลักษณ์ที่ชาวจีนชื่นชอบมาตั้งแต่สมัยโบราณ กาน้ำชาทรงสี่เหลี่ยม หมายถึงความสม่ำเสมอ เทียงธรรมและทะเลเอชเยาน สี่เหลี่ยมเป็นสัญลักษณ์ทางสัญญาณวิทยาในวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนจีนซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของหลักการของการเป็นคนเที่ยงธรรมและเป็นระเบียบเรียบร้อยในฐานะมนุษย์ กาน้ำชาทรงทรงพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว เป็นสัญลักษณ์ของการแสวงหาความสมดุลและความกลมกลืน ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความสมดุล ความสามัคคี และความมั่นคง เป็นสัญลักษณ์ของการรักษาความสงบภายในและความสมดุลในโลกที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลง รวมถึงการความอดทนและความเมตตาต่อโลก กาน้ำชาทรงทรงสี่เหลี่ยม หมายถึงความต่อเนื่องหรืออาจหมายถึงความต่อเนื่องของเวลาหรือระยะเวลา หรืออาจหมายถึงเป้าหมายหรือความปรารถนาระยะยาว เป็นสัญลักษณ์ของความคาดหวังที่ดีต่อมนุษย์

ภาพที่ 121 กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาทั่วไป 5 ประเภท

ในด้านของสีสັນ ผู้วิจัยเลือกใช้สีกาน้ำชาดินเผาจื่อเถาที่พบเห็นได้ทั่วไป 4 สี ได้แก่ สีแดง ดับแกะ สีบรอนซ์ สีดำ และสีขาวงาช้าง สำหรับงานชิ้นที่ 1 ผู้วิจัยใช้สีแดงดับแกะ สีบรอนซ์และสีดำ มาเป็นสีพื้นของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสุ่ยซึ่งสามารถสร้างความแตกต่างอย่างมากกับงานปักที่อยู่ด้านบน โดยใช้สีเข้มเป็นฐานเพื่อเน้นให้ด้านล่างนูนขึ้นจากสีสันทึกลับากหลายของชิ้นงานปักงานชิ้นที่ 2 ใช้สีขาวงาช้างเป็นพื้นหลังและใช้สีแดงซึ่งเป็นสีหลักของผ้าปักฮวาเยออีมาปักลวดลายลงไป การใช้สีขาวงาช้างและสีแดงสามารถสร้างคอนทราสต์ของสีที่ชัดเจน

ในส่วนของลวดลาย ผลงานชุดนี้ใช้ลวดลายต่างๆ เช่น ดอกคามลเลีย ดอกกุหลาบพันปี ดอกแคลาลิลลี่ ทับทิม ทานตะวัน ดอกบัว ผีเสื้อ ฟุ่ เปลวไฟ เถาวัลย์ และลายพันเสื่อในการปักผ้า การใช้หลายรูปแบบอย่างครอบคลุมจะช่วยเพิ่มคุณค่าให้กับเนื้อหาของงานและสะท้อนความหมายของงานได้ดียิ่งขึ้น

2. การวิเคราะห์เทคนิค

ในส่วนของเทคนิค ในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยปกติผู้วิจัยจะเลือกใช้วิธีการปักผ้าประเภทหนึ่งเป็นวิธีปักผ้าแบบหลักและวิธีการปักอื่นๆ จะใช้เฉพาะเป็นเครื่องแสดงออกเสริมตามความต้องการของภาพ การปักแบบเรียบเป็นวิธีการปักผ้าที่นิยมใช้กับโดยทั่วไปและง่ายที่สุดในการปักโดยการใช้เส้นตรงเพื่อเติมเต็มลวดลายทั้งหมด การปักแบบปักด้านหลังส่วนใหญ่จะใช้กับเส้น โครงร่าง และการเติมลวดลาย จากการศึกษาเทคนิคการปักผ้าฮวาเยออีพบว่าไม่มีเทคนิคการปักแบบ backstitch ทำให้เมื่อทำการปักจะต้องใช้ตะเข็บด้านหลังเพื่อร่างเส้นของลวดลาย

ภาพที่ 122 การเติมลวดลายด้วยการปักผ้าแบบแบน

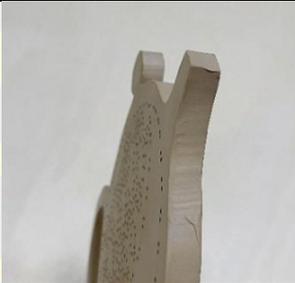
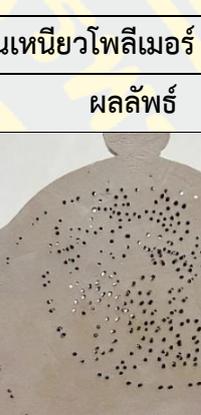
เมื่อทำการเจาะรูในชิ้นงานกาน้ำชา เครื่องมือที่ใช้เจาะรูควรมีความหนาอย่างเหมาะสม ควรใช้แรงในการเจาะที่เท่าๆกันและควรให้ความสนใจกับระยะห่างระหว่างรู เมื่ออบและปั้นดินเหนียวเนื้ออ่อนควรเพิ่มหรือลดอุณหภูมิและเวลาให้เหมาะสมตามขนาด

ภาพที่ 123 การเจาะรูบนดินเหนียวเนื้ออ่อน

ดินเหนียวของเครื่องปั้นดินเผาจือเถามีความหนาพอสมควร เมื่อเจาะรูเข้าไปในชั้นเครื่องปั้นดินเผาจือเถาแล้วเผาในเตาเผาจะทำให้รูไม่เท่ากันและมีการหดตัวจนไม่สามารถสอดเข็มเข้าไปในบางจุดได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้ดินเหนียวโพลีเมอร์แทนดินเหนียวจือเถา อย่างไรก็ตาม ในระหว่างการผลิต ความหนาของดินโพลีเมอร์ยังทำให้เกิดปัญหาเรื่องรูไม่ชัดเจนเพียงพอ ดังนั้น ในระหว่างขั้นตอนหลังการผลิต ผู้วิจัยจึงทำการทดลองหลายครั้งเพื่อให้ได้ความหนาที่เหมาะสม

ตารางที่ 16 การเปรียบเทียบระหว่างดินเหนียวจือเถาและดินเหนียวโพลีเมอร์

การเปรียบเทียบระหว่างดินเหนียวจือเถาและดินเหนียวโพลีเมอร์		
วัสดุ	ความหนา	ผลลัพธ์
ดินเหนียวจือเถา		
ดินเหนียวโพลีเมอร์		
ดินเหนียวโพลีเมอร์		

3. การวิเคราะห์ศิลปะสื่อผสม

ในส่วนของวัสดุ วัสดุที่ใช้ในงานชุดนี้ ได้แก่ ดินเหนียวจือเถา ดินโพลีเมอร์ ด้าย ผ้าปักและสีอะคริลิก ผู้วิจัยได้นำวัสดุทั้งหมดนี้มาผสมผสานเข้าด้วยกันและสร้างสรรค์เป็นผลงานศิลปะสื่อผสม

ภาพที่ 124 การจัดแสดงและผสมผสานวัสดุงานต่างๆ

เครื่องปั้นดินเผาโพลีเมอร์(Polymer clay)เรียกอีกอย่างว่าเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก ดินเหนียวโพลีเมอร์ไม่ใช่ดินเหนียวแต่เป็นวัสดุโพลีเมอร์เซชันอุณหภูมิต่ำที่ประดิษฐ์จากพีวีซี ดินโพลีเมอร์มีลักษณะมันและสามารถปั้นเป็นรูปทรงได้และต้องอบในเตาอบ

ภาพที่ 125 ดินเหนียวโพลีเมอร์สีสันสดใส

ข้อดีของดินโพลีเมอร์คือมีสีสันทึบและเข้ม เนื้อสัมผัสละเอียดอ่อนและอ่อนนุ่มซึ่งสามารถผสมสีเพื่อสร้างสีที่คุณต้องการได้ มีความเหนียว ไม่แตกหักง่าย สามารถงอได้ตามต้องการ สามารถยืดได้ และสามารถแกะสลักได้ ข้อเสียคือต้องอบในเตาอบจึงจะขึ้นรูปได้ เนื่องจากข้อจำกัดของพื้นที่เตาอบทำให้ผลงานที่มีรายละเอียดสูงไม่สามารถทำได้และเป็นเรื่องยากที่จะขึ้นรูปขึ้นบาง ๆ ในระหว่างการอบ และเพราะบางหากอุณหภูมิไม่ถึง

ภาพที่ 126 ลักษณะการทำงานของดินเหนียวโพลีเมอร์

ดินโพลีเมอร์ที่ยังไม่ได้อบสามารถปรับเปลี่ยนได้หลายครั้งโดยไม่ต้องทำให้แข็ง การสร้างดินโพลีเมอร์มักจะต้องอบในเตาอบที่อุณหภูมิ 110°C-140°C เป็นเวลา 10-30 นาที ดินโพลีเมอร์ที่ขึ้นรูปนั้นไม่แตกหักง่าย และสามารถนำไปแปรรูป ชัด ดัดแปลง และลงสีเพิ่มเติมด้วยสีอะครีลิคได้

ภาพที่ 127 การแปรรูปดินโพลีเมอร์ใหม่หลังการขึ้นรูป

การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม

1. การวิเคราะห์ความหมายของผลงาน

ผู้วิจัยต้องการให้ผู้คนที่ทั่วไปได้ชื่นชมกับผลงานที่ผสมผสานเครื่องปั้นดินเผาและการเย็บปักถักร้อยผ่านผลงานชุดนี้ ตลอดจนเพื่อนำถึงคุณลักษณะของเครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้ยนสุ่ย และผ้าปักฮวาเยาอีอำเภอสือผิง กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาที่ปักด้วยลวดลายมงคลของผ้าปักฮวาเยาอีนี้ได้เน้นถึงแนวคิดเรื่องการบูรณาการระหว่างชนกลุ่มน้อยและวัฒนธรรมอื่นเพื่อแสดงถึงความเป็นไปได้ อันไม่มีที่สิ้นสุดของชีวิต ตลอดจนความปรารถนาและความคาดหวังที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้น การใช้ลายดอกไม้ของชนเผ่าฮวาเยาอีในผลงานชุดนี้เป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคี การทำงานหนัก ความกล้าหาญ ความสุข ความหวาน อีสระภาพ การเติบโต การแสวงหาอย่างแข็งแกร่ง และความปรารถนาในชีวิต

ภาพที่ 128 ผลงานชุดที่ 2 “จื่อเยาอี”

2. การวิเคราะห์ความหมายของลวดลาย

ลายดอกกุหลาบพันปี เป็นดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดและสมบูรณ์ที่สุดในงานนี้ โดยมีกลีบดอกที่เชื่อมต่อกันเป็นชั้นๆ และกลุ่มดอกไม้ที่เชื่อมต่อกันเป็นชั้นเดียว เป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณแห่งความสามัคคีระหว่างชนเผ่าฮั่นและชนกลุ่มน้อยชนเผ่าฮวาเยาอี

ภาพที่ 129 ลายดอกกุหลาบพันปี

ลายดอกลิลลี่ ถูกใช้เป็นลวดลายอิสระ ลวดลายมีขนาดใหญ่และซับซ้อนและลวดลายนี้มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการทำงานหนักและความกล้าหาญ

ภาพที่ 130 ลายดอกลิลลี่

ลายดอกคามิเลีย ในผลงาน ส่วนใหญ่เป็นสีแดง และการใช้ลวดลายนี้แสดงถึงการแสวงหา และปรารถนาความรักที่มีความสุขของชนเผ่าฮวาเยอี่ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่หอมหวาน

ภาพที่ 131 ลายดอกคามิเลีย

ลายทับทิม ดอกบัว ดอกทานตะวันเล็ก ผลทับทิมเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง และความอุดมสมบูรณ์ ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของมิตรภาพและมิตรภาพอันบริสุทธิ์ และดอกทานตะวันเล็กเป็นสัญลักษณ์ของความไร้เดียงสา ความมั่งคั่ง และการเติบโตที่เข้มแข็ง

ภาพที่ 132 ลายทับทิม ดอกบัว ดอกทานตะวันเล็ก

ลายเปลวไฟ ในผลงานจะแสดงเป็นรูปเกลียวหรือตะขอ เปลวไฟมีลักษณะอ่อน และเปลวไฟชี้ขึ้นสม่ำเสมอ นอกจากนี้ ยังมีเกลียวสีแดงอยู่ตรงกลางไฟซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่าง ความสงบสุข และความสุข

ภาพที่ 133 ลายเปลวไฟ

ลายผีเสื้อเป็นสัญลักษณ์ของความสุขและความสามัคคีและพู่เป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคีและความโชคดี

ภาพที่ 134 ลายผีเสื้อและพู่

ลายพินเสื่อ ลายพินเสื่อมักจะปรากฏเป็นสภาพแวดล้อมในการทำงาน แสดงถึงความหมายของการล้อมรอบและการปกป้อง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการปกป้องที่กล้าหาญและเข้มแข็ง

ภาพที่ 135 ลายพันเสื่อ

ลายเถาว์ลัย เปรียบเสมือนลำต้นของดอกไม้ นำเสนอเป็นเส้นหยักต่อเนื่องเกี่ยวพันกับ ลวดลายดอกไม้ตามธรรมชาติ เกิดเป็นลวดลายประดับกึ่งก้านที่พันกัน เป็นสัญลักษณ์ของการเติบโต อย่างอิสระและความเจริญรุ่งเรือง

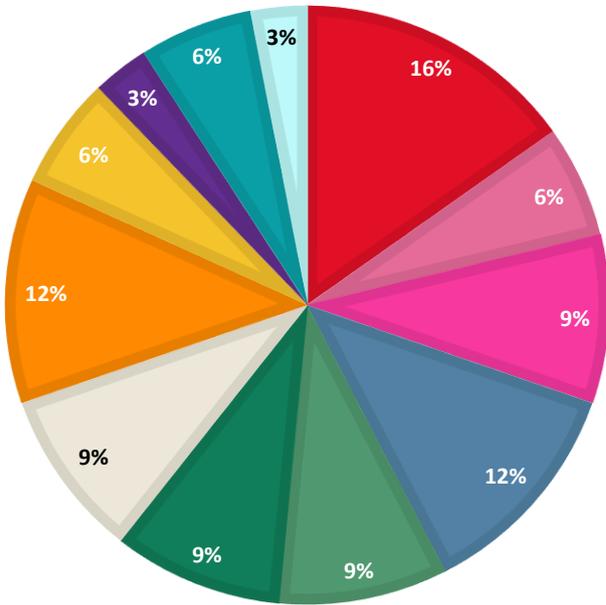

ภาพที่ 136 ลายเถาว์ลัย

3. การวิเคราะห์ความหมายของสีเส้น

ผลงานชุดที่ 2 ใช้สีที่หลากหลาย ได้แก่ สีทั้ง 12 สีที่สกัดได้จากผ้าปักฮวาเยออีในบทที่ 4 สัดส่วนสีและความหมายแสดงไว้ในตารางที่ 17

ตารางที่ 17 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 2

การวิเคราะห์สีสันของผ้าปักฮวาเยออี					
การนำเสนอผลงาน					
สีสัน					
อัตราส่วนสี					
ความหมายของสี	<p>ผลงานชุดที่ 2 ใช้สี 12 สีที่สกัดได้จากผ้าปักฮวาเยออี โดยสีแดงเป็นสัญลักษณ์ของไฟ สีเขียวเป็นสัญลักษณ์ของชีวิต สีส้มเป็นสัญลักษณ์ของความหวัง สีเหลืองเป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่าง และสีน้ำเงินเป็นสัญลักษณ์ของท้องฟ้า สีสันของผลงานชุดนี้ทำให้เราได้เห็นสภาพชีวิตที่สวยงาม อีสระภาพ และการเติบโตของชีวิต</p>				

การวิเคราะห์ผลงานชุดที่ 3 กาน้ำชาผ้าปักอี

การวิเคราะห์สุนทรียภาพ

1. การวิเคราะห์รูปแบบ

ในด้านรูปทรง ผู้วิจัยเลือกใช้รูปทรงกลมไข่มังกรแบบดั้งเดิมมาทำกาน้ำชาดินเผาจื่อเถาซึ่งรูปทรงนี้เป็นหนึ่งในประเภทกาน้ำชาที่พบมากที่สุดในตลาด รูปทรงกลมไข่มังกรสื่อถึงการกลับมาพบกันใหม่ ความสุขของครอบครัว และความสมบูรณ์แบบ

ภาพที่ 137 กาน้ำชาดินเผาจื่อเถารูปทรงกลมไข่มังกร

ในส่วนของสีสัน กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาเลือกใช้สีดำแบบดั้งเดิม ส่วนผ้าปักฮวาเยอี่เลือกใช้สีแดงแบบดั้งเดิมมาผสมผสานเข้ากับสีเหลืองและสีเขียวเล็กน้อยเพื่อแสดงถึงควมมีชีวิตชีวาของสัญลักษณ์

ในส่วนของลวดลาย ประกอบด้วย 2 ลวดลาย ได้แก่ ดอกคามิเลียซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรักและผลทับทิมซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรืองและความอุดมสมบูรณ์

2. การวิเคราะห์เทคนิค

ผลงานชุดนี้สร้างขึ้นโดยใช้เทคนิค 3 ประการ ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผาจื่อเถาอำเภोजี้เยินสู่ย ผ้าปักฮวาเยอี่และศิลปะการปะติดปะต่อ จนได้ผลงานสมบูรณ์ในรูปแบบภาพตัดปะ

เมื่อทำชิ้นงานปัก ผู้วิจัยใช้สีอะครีลิคผสมกับงานปัก ใช้เทคนิคการเย็บผ้าแบบตะเข็บเรียบเพื่อเติมส่วนหนึ่งให้กับลวดลาย จากนั้นเย็บตะเข็บหลังเพื่อร่างเส้นของลวดลายสีอะครีลิค

ภาพที่ 138 ชิ้นงานปักที่ทำโดยการผสมผสานการเย็บผ้าแบบตะเข็บเรียบและตะเข็บหลัง

ผลงานชิ้นนี้ได้ติดชิ้นผ้าปักบนชุดกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาโดยการประกบและวาง
ชิ้นผ้าปักต่อกันบนโครงแก้วน้ำชาที่ทำจากลวดจนในที่สุดก็ได้แก้วน้ำชาที่เสร็จสมบูรณ์

ภาพที่ 139 แก้วน้ำชาที่ติดด้วยผ้าปัก

3. การวิเคราะห์ศิลปะสื่อผสม

ในส่วนของวัสดุ ผู้วิจัยเลือกใช้ดินเหนียวจือเถา ด้ายปัก และผ้าปักมาสร้างสรรค์เป็นชุด กาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजิเย่นสู่ยและฝังด้วยขึ้นงานผ้าปักฮวาเยาอี่ลงบนแก้วน้ำชา

ปัจจุบันกระบวนการทำดินเหนียวเครื่องปั้นดินเผาจือเถาส่วนใหญ่ใช้วิธีการกำจัดสิ่งสกปรก บนดินโดยใช้เครื่องจักรซึ่งช่วยประหยัดเวลา แรงงานและช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตอย่างมาก หลังจากถูกอัดขึ้นรูปด้วยเครื่องถลุงดินเหนียวสุญญากาศ อากาศจะถูกกำจัดออกได้ดีมากขึ้นทำให้โครงสร้างวัสดุดินเหนียวมีความสม่ำเสมอมากขึ้นและมีความหนาแน่นดีกว่าซึ่งไม่เพียงแต่อำนวยความสะดวกในการขึ้นรูป แต่ยังช่วยเพิ่มความแข็งแรงในการอบแห้งและความแข็งแรงเชิงกลของชิ้นงานอีกด้วย อย่างไรก็ตาม ดินเหนียวจากเครื่องถลุงดินเหนียวสุญญากาศจะมีความหนาแน่นสูงและจะถูกปล่อยออกมาในระหว่างการเผาที่อุณหภูมิสูงทำให้ส่วนต่างๆ ของช่องว่างหดตัวไม่สม่ำเสมอและทำให้ผลิตภัณฑ์มีความผิดพลาดสูง เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการกำจัดสิ่งสกปรกด้วยมือจะพบว่า ความพรุนของช่องว่างจะใหญ่กว่าความถ่วงจำเพาะของสารละลายจะน้อยกว่า และอัตราการหดตัวและการเสียรูปของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปยังน้อยกว่าด้วยนอกจากนี้ เอฟเฟกต์พื้นผิวของดินเหนียวที่ทำด้วยเครื่องจักรจะด้อยกว่าดินเหนียวที่เตรียมด้วยมือเป็นอย่างมาก

การเลือกผ้าปักขึ้นอยู่กับเนื้อผ้าและความนุ่มของผ้า ขนาดของงานที่ผลิตในครั้งนี้มีขนาดใหญ่และจำเป็นต้องตัดเป็นชิ้นปักแยกกันจึงต้องใช้ผ้าที่มีเนื้อละเอียดและความนุ่มปานกลาง จากการเปรียบเทียบ ผู้วิจัยเลือกผ้าฝ้ายและผ้าลินินธรรมดา เพราะผ้าฝ้ายและลินินให้ความรู้สึกละเอียดอ่อน ความนุ่มปานกลาง ไม่มันวาว ไม่เสียรูปและไม่เป็นขุยง่าย

ภาพที่ 140 ผ้าฝ้ายและผ้าลินินธรรมดา

การวิเคราะห์ความหมายทางวัฒนธรรม

1. การวิเคราะห์ความหมายของผลงาน

ผลงานชุดนี้ ผู้วิจัยใช้ดอกคามิเลียสีแดงเป็นตัวหลักและใช้ลวดลายทับทิมเพื่อแสดงการแสวงหาความรักที่มีความสุข ความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่เจริญรุ่งเรือง ความโหยหาชีวิตของลูกหลาน และพรอันประเสริฐมากมาย กาน้ำชาดินเผาจ้อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยนี้มีลักษณะเป็นงานสามมิติที่ถูกฝังด้วยผ้าปักฮวาเยออีทำให้เครื่องปั้นดินเผาจ้อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยแบบดั้งเดิมสามารถแสดงลักษณะการทำงานขั้นพื้นฐานของดินเหนียว จินตนาการแห่งการเย็บปักถักร้อย การสะสมและการสร้างสรรค์ จนทำให้ผลงานชุดนี้สามารถสร้างชีวิตใหม่ให้กับเครื่องปั้นดินเผาจ้อเถาอำเภोजี้ยนสู่ยได้อีกครั้ง

2. การวิเคราะห์ความหมายของลวดลาย

ลายดอกคามิเลีย ในผลงาน ส่วนใหญ่เป็นสีแดง และการใช้ลวดลายนี้แสดงถึงการแสวงหาและปรารถนาความรักที่มีความสุขของชนเผ่าฮวาเยออีซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความรักที่หอมหวาน ผลทับทิมเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรืองและความอุดมสมบูรณ์

ภาพที่ 141 ลายดอกคามิเลีย

ภาพที่ 142 ลายทับทิม

3. การวิเคราะห์ความหมายของสีเส้น

ผลงานชุดที่ 3 ประกอบด้วยสีแดง สีเขียว และสีเหลือง สัดส่วนสีและความหมายแสดงไว้ในตารางที่ 18

ตารางที่ 18 ตารางวิเคราะห์สีชุดที่ 3

การวิเคราะห์สีเส้นของผ้าปักฮวาเยออี	
การ นำเสนอ ผลงาน	
สีเส้น	

อัตราส่วนสี	<table border="1"> <caption>อัตราส่วนสี</caption> <thead> <tr> <th>สี</th> <th>เปอร์เซ็นต์</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>สีแดง</td> <td>67%</td> </tr> <tr> <td>สีเขียว</td> <td>22%</td> </tr> <tr> <td>สีเหลือง</td> <td>11%</td> </tr> </tbody> </table>	สี	เปอร์เซ็นต์	สีแดง	67%	สีเขียว	22%	สีเหลือง	11%
สี	เปอร์เซ็นต์								
สีแดง	67%								
สีเขียว	22%								
สีเหลือง	11%								
ความหมายของสี	<p>ผลงานชุดที่ 3 มี 3 สี ได้แก่ แดง เหลืองและเขียว สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความกระตือรือร้นจุดไฟและเป็นลักษณะประจำชาติที่กล้าหาญของชนเผ่าฮี สีเขียวเป็นสัญลักษณ์ของความต่อเนื่องในชีวิต และสีเหลืองเป็นสัญลักษณ์แสงของดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงมายังโลก</p>								

สรุปท้ายบท

ในบทนี้เป็นการวิเคราะห์ผลงานการผสมผสานมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ผู้วิจัยได้เสนอวิธีการวิจัยเชิงวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของผลงานทั้ง 3 ชุดจนได้ผลลัพธ์การวิเคราะห์องค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมที่ประกอบด้วยวัสดุ รูปทรง สี ลวดลาย และเทคนิค องค์ประกอบด้านสุนทรียภาพความสำคัญทางวัฒนธรรม เทคนิค และรูปแบบการทำงานที่คาดหวังของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยียนสู่ยและผ้าปักฮวาเยาอีมีความสอดคล้องกัน การนำเสนอผลงานการผสมผสานของทั้งสองอย่างในรูปแบบสองมิติโดยเน้นลักษณะการตกแต่งด้วยองค์ประกอบต่างๆ และการจัดแสดงผลงานในรูปแบบของชุดน้ำชาสามมิติที่เน้นย้ำการทำงานของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยียนสู่ยและการผสมผสานระหว่างวัสดุสามชนิด ได้แก่ เครื่องปั้นดินเผา ผ้า และการปักผ้า ทำให้ผลงานทั้งหมดมีความหมายและสวยงาม

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของเครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออี

เครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนฮุยเป็นสินค้าพิเศษของเมืองเจี้ยนฮุย มณฑลยูนนาน และเป็นงานฝีมือแบบดั้งเดิมที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน เครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนฮุยผลิตขึ้นในปีที่ 7 ของราชสมัย Daoguang แห่งราชวงศ์ชิงและมีประวัติยาวนานถึง 195 ปี เครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนฮุยเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งมีองค์ประกอบตามวัฒนธรรมอันเป็นหลักโดยมีวัตถุดิบหลักเป็นดินเหนียวสีแดง สีม่วง สีขาว สีเขียว และสีเหลือง กระบวนการทำผลิตภัณฑ์เครื่องปั่นดินเผาจื่อเถา ได้แก่ การปั้นดินเหนียว การวาดภาพ การแกะสลัก การเติมโคลน การเผา และการขัดเงาโดยไม่เคลือบ เป็นต้น

ผ้าปักฮวาเยออีเป็นงานปักที่มีลักษณะเป็นตัวแทนของชนกลุ่มน้อยและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชนเผ่าฮวาเยออีในอำเภอซือปิง มณฑลยูนนาน ลวดลายและสีสันของผ้าปักฮวาเยออีเป็นบันทึกเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของชนเผ่าฮวาเยออีโดยพวกเขาได้ใช้เทคนิคที่เรียบง่าย นามธรรม หรือสมจริงเพื่อสร้างลวดลายหรือสัญลักษณ์ของวัตถุทางธรรมชาติที่พวกเขากลัวหรือชื่นชม และใช้สัญลักษณ์เหล่านี้ปกคลุมบนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของชนเผ่าฮวาเยออี

2. ผลการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออี

จากการศึกษามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออีทำให้ผู้วิจัยได้รับทราบองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั่นดินเผาจื่อเถาและผ้าปักฮวาเยออี

การวิจัยแสดงให้เห็นว่ากาน้ำชาดินเผาจื่อเถาทั่วไปของอำเภอเจี้ยนฮุยประกอบด้วยทรงหม้อกลม ทรงสี่เหลี่ยม ทรงยาวและทรงพระจันทร์ครึ่งเสี้ยว สีทั่วไป ได้แก่ สีแดงดับแคะ สีขาวางซ่าง สีดำและสีบรอนซ์ กาน้ำชาดินเผาจื่อเถาอำเภอเจี้ยนฮุยเป็นศูนย์รวมของชีวิตประจำวันโดยทรงหม้อกลมมีความหมายถึงความกลมและความสามัคคี วงกลมสื่อถึงธรรมชาติ การกลับมาพบกันใหม่ และความสุขในครอบครัว วงกลมยังเป็นสัญลักษณ์ของความไร้รอยต่อและความสมบูรณ์แบบอีกด้วย วงกลมเป็นสัญลักษณ์ทางสุนทรียภาพตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนจีน เป็นสัญลักษณ์ของความสมบูรณ์แบบและเป็นสัญลักษณ์ที่คนจีนชื่นชอบซึ่งเป็นเครื่องหมายที่ให้ความสำคัญกับสันติภาพมา

ตั้งแต่สมัยโบราณ ส่วนกาน้ำชาทรงสี่เหลี่ยมมีความหมายว่าสม่าเสมอ สี่เหลี่ยม หมายถึง เทียงธรรม ทะเยอทะยานและยังหมายถึงความเที่ยงตรง สี่เหลี่ยมเป็นสัญลักษณ์ทางสัจฐานวิทยาตามวัฒนธรรมดั้งเดิมของคนจีน เป็นสัญลักษณ์หลักการของการเป็นคนเที่ยงธรรมและเป็นระเบียบเรียบร้อยในฐานะมนุษย์ ส่วนกาน้ำชารูปพระจันทร์ครึ่งเสี้ยวมีความหมายถึงการวางความคาดหวังในการแสวงหาความสมดุลและความกลมกลืนทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความสมดุล ความสามัคคี และความมั่นคง รวมถึงเป็นสัญลักษณ์ของการรักษาความสงบภายใน ความสมดุลในโลกที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลง การรักษาความอดทนและความเมตตาต่อโลก กาน้ำชาทรงยาวมีความหมายถึงความต่อเนื่องหรืออาจหมายถึงความต่อเนื่องของเวลาหรืออาจหมายถึงเป้าหมายหรือความปรารถนาระยะยาวซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความคาดหวังที่ดีของมนุษยชาติ

ลวดลายของผ้าปักฮวาเยออี ได้แก่ ดอกคามเลีย ดอกกุหลาบพันปี ดอกแคลาลิลลี่ ทับทิม ทานตะวัน ดอกบัว ผีเสื้อ พู เพลวไฟ เถาวัลย์ และลายพันเสื่อ สีส่วนใหญ่นิยมใช้สีแดง เสริมด้วยสีน้ำเงิน สีขาว สีเขียว และสีเหลือง โดยมีสีม่วง สีชมพู และสีส้มสลับกัน สัญลักษณ์บนผ้าปักฮวาเยออีเป็นบันทึกและการบูชาธรรมชาติของชนเผ่าฮวาเยออี โดยปกติแล้วดอกกุหลาบพันปีเป็นดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดและสมบูรณ์ที่สุด มีกลีบดอกเชื่อมต่อกันเป็นชั้นๆ และกระจุกดอกไม้เชื่อมต่อกันเป็นชั้นเดียวซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของชาวฮันและชนเผ่าอีที่แสดงถึงความสำคัญของจิตวิญญาณแห่งความสามัคคีของชาติ ดอกแคลาลิลลี่เป็นลายอิสระ ลายมีขนาดใหญ่และซับซ้อน ลวดลายนี้มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการทำงานหนักและความกล้าหาญ ดอกคามเลียส่วนใหญ่มักเป็นสีแดง และการใช้ลวดลายของดอกคามเลียสื่อถึงการแสวงหาและปรารถนาความรักที่มีความสุขของชนเผ่าฮวาเยออี และเป็นสัญลักษณ์ของความรักโรแมนติก ผลทับทิมเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรืองและความอุดมสมบูรณ์ ดอกบัวเป็นสัญลักษณ์ของมิตรภาพและมิตรภาพอันบริสุทธิ์ ดอกทานตะวันเล็กๆ เป็นสัญลักษณ์ของความไร้เดียงสา ความงาม และการเติบโตที่เข้มแข็ง เพลวไฟมีลักษณะเป็นลวดลายหมุนวนหรือเป็นลวดลายตะขอ เพลวไฟมีลักษณะเป็นไฟอ่อน ชี้ขึ้นสม่าเสมอกันและมีลวดลายขดสีแดงอยู่ตรงกลางไฟเป็นสัญลักษณ์ของแสงสว่าง ความสงบสุข และความสุข ลายหงส์เป็นสัญลักษณ์ของความรักที่สมบูรณ์แบบ ลายผีเสื้อเป็นสัญลักษณ์ของความสุกและความสามัคคี และปูเป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคีและความโชคดี ลายพันเสื่อมักจะปรากฏเป็นรูปล้อมรอบ แสดงความหมายของการล้อมรอบและการปกป้องเป็นสัญลักษณ์ของการปกป้องที่กล้าหาญและเข้มแข็ง ลายเถาวัลย์มีลักษณะเป็นเส้นหยักต่อเนื่องเกี่ยวพันกับลวดลายดอกไม้ตามธรรมชาติก่อให้เกิดรูปแบบการตกแต่งกิ่งก้านที่พันกันเป็นสัญลักษณ์แห่งการเติบโตอย่างอิสระและความเจริญรุ่งเรือง

3. การสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสมกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างสรรค์ผลงานศิลปะสื่อผสมโดยการบูรณาการองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้สองชนิด ได้แก่

เครื่องปั้นดินเผาจือเถออำเภोजี๋นสู่่ยและผ้าปักฮวาเยออี โดยสร้างสรรค์ผลงานทั้งสิ้น 3 ชุด 12 ชิ้นงาน

ผลงานชุดที่ 1 รินชาดอกไม้ ผลงานชุดนี้มี 2 ชิ้นงานโดยปักลวดลายดอกไม้ลงบนเครื่องปั้นดินเผาจือเถอในลักษณะกำลังเทน้ำชา ลวดลายปักที่ใช้ ได้แก่ ดอกคามลเลีย ดอกกุหลาบพันปี ดอกแคลาลิลลี่ เปลวไฟ เถาวัลย์ และพินเสื่อ เพื่อแสดงถึงความอุดมสมบูรณ์และความหลากหลายของชีวิต ผลงานนี้เป็นสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณแห่งความสามัคคีระหว่างชาวฮั่นและชนเผ่าอี และยังเป็นสัญลักษณ์ของความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่มีความสุขและความรักอันหอมหวาน การทำงานหนัก ความกล้าหาญและการอาศัยอยู่ร่วมกันระหว่างชาวฮั่นและชนเผ่าอี รวมถึงหมายถึงการแสวงหาการเติบโตอย่างอิสระ วิธีชีวิตที่กล้าหาญและแข็งแกร่ง

ผลงานชุดที่ 2 จือเยออี ชุดนี้มีผลงานทั้งหมด 9 ชิ้น โดย 5 ชิ้นแรกเป็นการนำผ้าปักฮวาเยออีไปฝังลงบนกาน้ำชาและอีก 4 ชิ้นนำกาน้ำชาดินเผาจือเถอมาทำเป็นผ้าและปักลวดลายมงคลลงไป ลวดลายที่ใช้ ได้แก่ ดอกคามลเลีย ดอกกุหลาบพันปี ดอกแคลาลิลลี่ ทับทิม ดอกทานตะวัน ดอกบัว ผีเสื้อ พู เปลวไฟ เถาวัลย์ และลวดลายพินเสื่อ ผลงานชุดนี้เน้นแนวคิดการบูรณาการวัฒนธรรมชนกลุ่มน้อยเข้ากับฮั่น แสดงถึงความเป็นไปได้อันไม่มีที่สิ้นสุดของชีวิต ตลอดจนความปรารถนาและความคาดหวังที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้น ผลงานนี้สื่อถึงความสามัคคี การทำงานหนัก ความกล้าหาญ ความสุข ความหวาน อิสระภาพ การเติบโต การแสวงหาอย่างแข็งแกร่ง และความปรารถนาในชีวิต

ผลงานชุดที่ 3 กาน้ำชาผ้าปักอี ประกอบด้วยผลงาน 1 กลุ่ม คือกาน้ำชา 1 ใบและแก้วน้ำชา 2 ใบ กาน้ำชาดินเผาจือเถอคือภาชนะที่แกะสลักด้วยลายปักผ้าและแก้วน้ำชาที่ติดด้วยลายผ้าปักฮวาเยออี ลวดลายที่ใช้มี 2 ลวดลาย คือดอกคามลเลียและผลทับทิม ผลงานนี้ใช้ดอกคามลเลียสีแดงเป็นตัวหลัก และใช้ลวดลายทับทิมเพื่อแสดงการแสวงหาความรักที่มีความสุข และความปรารถนาที่จะมีชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองพร้อมลูกๆ และคำอวยพร

อภิปรายผล

การศึกษาพบว่าการใช้สื่อผสมเป็นลักษณะทั่วไปในสาขาศิลปะสมัยใหม่หลายแขนง การใช้และการสำรวจสื่อผสมมีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบทัศนศิลป์และแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะสมัยใหม่ และยังเป็นวิธีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายของศิลปิน

ปัจจุบัน การใช้วัสดุผสมในงานศิลปะมีเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากวัสดุสามารถสร้างรูปแบบศิลปะและรูปแบบใหม่ได้ ความคิดทางศิลปะสมัยใหม่ได้รับการประสานและบูรณาการโดยเน้นความหลากหลาย มิติของรูปแบบศิลปะและครอบคลุมความหลากหลายของวัสดุ วัสดุในงานศิลปะสื่อผสมเป็นสื่อที่แสดงออกถึงความคิดและแนวคิดของผู้สร้างสรรค์โดยตรง ในผลงานเดียวกัน รูปร่าง ความ

ถ่วงจำเพาะ ความแข็งแรง สีสันทัน และคุณสมบัติอื่นๆ ของวัสดุที่แตกต่างกันจะส่งผลต่อการแสดงออกของรูปแบบ การจัดการแบบจำลอง ขั้นตอนการผลิตและกระบวนการแปรรูป เป็นต้น ซึ่งล้วนนำมาซึ่งรูปแบบศิลปะและสุนทรียภาพที่แตกต่างกัน

องค์ประกอบทางสุนทรียภาพของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยี่ยนสู่ยเป็นระบบสัญลักษณ์ที่มีโครงสร้างพื้นผิวที่เป็นเอกลักษณ์ ในขณะที่ผ้าปักฮวาเยาอีไม่มีพฤติกรรมเชิงสัญลักษณ์ที่เฉพาะเจาะจง การศึกษาครั้งนี้ทำให้ค้นพบองค์ประกอบทางสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยาอีซึ่งข้อค้นพบเหล่านี้สามารถนำไปสู่ความเข้าใจที่ดีขึ้นเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบสัญลักษณ์ของศิลปะและงานหัตถกรรม จากการผสมผสานองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมระหว่างเครื่องปั้นดินเผาจือเถาเข้ากับผ้าปักฮวาเยาอีทำให้การสร้างสรรคผลงานศิลปะสื่อผสมอุดมไปด้วยคุณค่าทางสุนทรียภาพอันเป็นเอกลักษณ์และมีความสำคัญทางวัฒนธรรมของมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งสองรายการโดยมุ่งความสนใจของผู้คนไปที่เครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยาอีและพัฒนาามรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งสองให้เป็นผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมที่เป็นมรดกทางศิลปะเพื่อส่งเสริมรายได้ให้กับคนในท้องถิ่น ในชีวิตสมัยใหม่ ความสำคัญของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยี่ยนสู่ยและผ้าปักฮวาเยาอีไม่เพียงแต่สามารถใช้แสวงหาผลประโยชน์ทางการค้าได้เท่านั้น แต่ยังรวมถึงการบูรณาการองค์ประกอบดั้งเดิมอันล้ำค่าเข้ากับชีวิตสมัยใหม่ รวมถึงยังเป็นการพัฒนาามรดกทางสังคมและวัฒนธรรม และการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ไปในเวลาเดียวกัน

นอกจากนี้ ผลงานสมบูรณ์ที่ผู้วิจัยสร้างสรรค์ในครั้งนี่ยังเป็นการรวมรูปทรงและสีสันทันของกาน้ำชาที่สกัดได้มาจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยี่ยนสู่ยเข้ากับเทคนิคการจับคู่สีและการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยาอีซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยเกี่ยวกับรูปทรงและสีสันทันของกาน้ำชาเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยี่ยนสู่ย ตลอดจนรูปแบบ การจับคู่สี และการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยาอีที่ปรากฏในบทที่ 3 ดังที่ศิลปินทั้ง 5 คนกล่าวถึงในการสัมภาษณ์ว่า “การบูรณาการองค์ประกอบด้านสุนทรียภาพและความสำคัญทางวัฒนธรรมของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาอำเภोजี๋เยี่ยนสู่ยและการปักผ้าของชนเผ่าฮวาเยาอีเข้ากับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นวิธีการเฉพาะในการสืบทอดและสร้างสรรค์มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ นอกจากนี้ การใช้รูปแบบศิลปะสื่อผสมคือแนวทางลักษณะเฉพาะของนวัตกรรม”

งานวิจัยนี้ช่วยให้ผู้คนเข้าใจงานหัตถกรรมมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้แบบดั้งเดิมได้มากขึ้น ตลอดจนเข้าใจรูปแบบการออกแบบงานสร้างสรรค์ที่ผสมผสานงานหัตถกรรมแบบดั้งเดิมเข้ากับรูปแบบศิลปะที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ในระหว่างขั้นตอนการวิจัยและกระบวนการผลิต ผู้วิจัยเชื่อว่าวิธีการวิจัยและผลการวิจัยยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้างซึ่งข้อบกพร่องเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นตัวอย่งให้นักวิจัยรุ่นต่อไปอ้างอิงได้

ข้อเสนอแนะ

1. ในแง่ของการสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออีหน่วยงานของรัฐควรดำเนินกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อดึงดูดชาวบ้านและส่งเสริมให้มีผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ นอกจากนี้สถาบันการศึกษาควรร่วมมือกันเปิดสถาบันฝึกอบรมเพื่อให้การฝึกอบรมแก่ผู้สนใจศึกษาและขยายช่องทางการจำหน่ายผลิตภัณฑ์
2. ในการวิจัยเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออีควรมีการลงพื้นที่ภาคสนามหลายครั้ง ควรมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และส่งเสริมให้ผู้สืบทอดตลอดจนนักวิชาการร่วมมือกันสร้างสรรค์เขียนหนังสือต้นฉบับเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ศึกษา
3. ในการออกแบบต้นแบบผลงานสื่อผสมจากเครื่องปั้นดินเผาจือเถาและผ้าปักฮวาเยออีควรดำเนินกิจกรรมเป็นโครงการออกแบบสร้างสรรค์เพื่อค้นหาความต้องการของผู้บริโภคยุคใหม่ตลอดจนเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ศิลปะและงานหัตถกรรมที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งจะสามารถเพิ่มรายได้ให้กับคนท้องถิ่นได้
4. รัฐบาลสามารถจัดกลุ่มผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เพื่อผสมผสานเครื่องปั้นดินเผาจือเถาเข้ากับผ้าปักฮวาเยออีในรูปแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์

บรรณานุกรม

- 360 Baike (Producer). (2023a, February 22). Artistic aesthetic. 360 *Baike*. Retrieved from <https://baike.so.com/doc/9481403-9824268.html>
- 360 Baike (Producer). (2023b, January 12). Decorationart. 360 *Baike*. Retrieved from <https://baike.so.com/doc/5802995-6015793.html>
- Wu Baiyu. (2017). *Jianshui Kiln*. Harbin: Heilongjiang Fine Arts Publishing House.
- Wu Baiyu. (2019). *Jianshui Zitao pottery production techniques*. Kunming: Yunnan University Press.
- Jianshui County Chronicle Compilation Committee. (1994). *Jianshui County Chronicle*. Beijing: Zhonghua Book Company.
- Cai Feiling. (2022). Art, Aesthetics and Life-Dewey's Bridging of "Experiential Distinction". *Flower Stream*, 56-58.
- Kuang Hong. (2023). *Yunnan Tourism Minorities (Are there many tourism minorities in Yunnan)*. Retrieved from Beiqinglu: <http://www.bytsw.com/bqlgny/64844.html>
- Zhang Jing. (2002). The Modern Significance of Aesthetics. *The Journal of Fujian Institute of Political Science and Law*.
- Li Meng and Du Jian. (2020a). A brief analysis of the cultural connotation of Huayao Yi paper-cutting style. *Journal of Wenshan University*, 33(1), 58.
- Li Meng and Du Jian. (2020b). On the Cultural Connotation of Paper-cut Style of Huayao. *Journal of Wenshan University*, 58-60.
- Kong Ming. (2015). Analysis of Jianshui Ceramics Development History. *Journal of Honghe University*, 30.
- Kunming Special Office. (2023). *Yunnan Ethnic Profile*. Retrieved from Ministry of commerce of the people's republic of China: <http://kmtb.mofcom.gov.cn/article/n/200708/20070804980641.shtml>
- Lin Ping. (2006). On the Aesthetic Characteristics of Decorative Art. *Journal of Sanming University*, 33(1), 96.
- A rare secret place, the hometown of dragon kilns, Jianshui in southern Yunnan. (2018). Retrieved from https://www.sohu.com/a/230887504_100125180

- Liu Shaojin and Chang Dongyan. (2017). A Study on the Flowery Belt Decoration Culture of the Yi Nationality in Shiping City, Yunnan Province. *Spiritual Leaders*.
- Kang Shiwei. (2014). Analysis of Several Forms of Mixed Media Art. *Literature, history and art*.
- Jianshui Bureau of Culture and Tourism. (2019). *Jianshui County Intangible Cultural Heritage Protection List*. Kunming: Yunnan People's Publishing House.
- He Wen. (2019). Discussion on the Development Status of Yi Nationality Folk Culture in Shiping. *Juanzong*.
- Jing Xinying and Xu Langyue. (2015). The Application of Hani Costume Elements in Jianshui Zitao Pottery. *Dazhongwenyi*.
- Yikaofen. (2023). *Where is Yunnan (Introduction to Yunnan Science Popularization)*. Retrieved from <http://www.wingkf.com/baike/12739.html>
- Xu Yu, Li Bin and Ye Hongguang. (2016). Research on Embroidery Patterns and Stitches in Huayaoyi Costumes-In the case of Yunenghou Village, Shaochong Town, Shiping County, Yunnan Province. *Fashion Guide*.
- Gao Yue. (2017). Aesthetic Significance in Modern Ceramic Art Creation. *Journal of Jiamusi Vocational Institute*.
- Wu Yuting, Nie Leiming and Chen Hongmei. (2013). The cultural connotation and development trend of Zitao pottery decorative art in Jianshui, Yunnan. *Journal of Zhengzhou Institute of Light Industry (Social Science)*.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	Miss. Li Li
วัน เดือน ปี เกิด	01 May 1990
สถานที่เกิด	Qujing City, Yunnan Province, China
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	Qujing City, Yunnan Province, China
ประวัติการศึกษา	2009-2013 Bachelor of Yunnan Arts University (Animation) 2016-2019 Master of Burapha University (Visual Arts and Design) 2020-2023 Doctor of Philosophy of Burapha University (Visual Arts and Design)
รางวัลหรือทุนการศึกษา	In 2022, the pottery works were collected by the Mekong Sub-region National Folk Culture Museum In 2024, the embroidery works were selected for the "Inheritance and Innovation" Yunnan Province's First National Folk Arts and Crafts Exhibition